

Colletia
AS
DE
PICA
LEI 20+1

NEL

BRET
HARTE

California

Ed. DANUBIA

CALIFORNIA

de BRET HARTE

CAP. I

MISIUNEA LUI JOHN BLUNT

John Blunt venea dela fortul Bidwell, călărind cu repeziciune. Fusese să cumpere merinde și muniții. Acum dădea pintoni calului ca să ajungă mai repede la Pine Forest, unde descoperise nu de mult, o vână de aur. Bogăția aceea nu-i aparținea numai lui, ci și lui Sam Godfrey, tovarășul său. Norocul fusese generos cu cei doi oameni cari veniseră în munți, în speranță că vor fi angajați cow-boy la vre-o fermă. Aceasta le fusese ocupația și în Nevada. Dar cumplita secetă a verei trecute cauzase pagube atât de mari crescătorilor de vite, încât, într-o singură săptămână, fură concediați din serviciu sute de păzitori de cirezi. Așa se întâmplă că John Blunt plecă să și caute norocul în California.

Intr-o vale a muntelui Pine Forest, unde se treziră, deoarece se rătăciseră, dădură peste vizuina unui viezure. Înăuntru nu era însă nici urmă de animal. În schimb tot scormonind, observară că pământul pe care îl scoteau la lumina soarelui, avea un strat aurlifer. Alți oameni ar fi făcut un tăraboiu imens, descoperind această vână auriferă și ar fi transcris imediat pământul pe numele lor, săvârșind și alte formalități în totul inutile.

Cei doi prieteni procedară inteligent. Dădură o goană de cal până la fortul Bidwell, cumpărară din ultimii lor bani, casmale, ciocane, cazane și o îndestulătoare provizie de alimente. Apoi, înapoiindu-se la vâna de aur,

își clădiră o cocioabă și, în cea mai absolută tăcere, i cepură să exploateze mina.

În primele zile, rezultatul muncii lor nu fu prea grozav. Mijloacele de exploatare și lipsa de experiență în materie a celor doi cowboy erau cauzele acestei nereușite. Totuși, găsiră atât aur. încât, după patru luni, să albe cu ce să cumpere mașinile necesare unei exploatare raționale. Ceva mai mult: după alte două săptămâni, se hotărâră să facă un drum până la Carson City, pentru ca să-și înregistreze locul și să învețe cât mai repede, dela oamenii de specialitate, secretele meseriei de exploatator de mine.

Gândul că putea să ajungă mare bogătaş, amuza copios pe John Blunt. Pentru vârsta lui — abia împlinise 25 de ani — aurul nu conta prea mult. Totuși, își făureau diferite speranțe, căci până atunci viața îi oferise puține plăceri. Avusese o copilărie groaznică. Pe tatăl său nu-l cunoscuse; murise pe când era foarte mic. Crescuse într'un orfelinat.

După ce terminase școala, fu angajat curier la o fermă, la un an i se dădu un cal, iar după alți doi nu mai era pe „Sage Plaine“ din Nevada, nici un cowboy care să se ia, cu el, la întrecere la călărie tir sau box.

Cursa continua nebunește... Munții deveneau din ce în ce mai vizibili și, în curând, își împinse animalul prin strâmtoarea din „Thousand Creek“, pe care natura o săpase — în mil de ani de lucru — în rocile de granit.

Încă o sdravănă goană de jumătate oră și ajunsese la țintă. Drumul se lărgi într'o vale, în formă de căldare, al cărei pământ pietros era acoperit cu un strat subțire de humă adusă de ploaie și de vânt.

În cel mai depărtat colț al văii fusese clădită coliba primitivă, foarte aproape de groapa pe care cei doi căutători de aur o descoperiseră.

Călărețul se apropia până lângă craterul făcut în pământ, și aplecându-se peste orificiu, strigă:

— „Sam, cârtiță bătrână, ieși afară! Am o mulțime de lucruri bune. Astăzi nu mai lucrăm“.

Nu primi nici un răspuns. Își lăsă privirea să lunece

asupra gropii și constată că toate uneltele zăceau fără să fi fost întrebuințate.

— „Ce s'a întâmplat?“, murmură el. Este contrar obiceiului lui. Oare o fi bolnav?”

Când se apropie de colibă, constată că Sam probabil să fi plecat călare, căci pământul era scormonit de potcoave de cai.

— „Desigur asta este“, își spuse el. „Nici cei doi cai numai se văd“.

John descălecă și se apropie de colibă. Văzu noi urme de copită și înțelese totul. Mobilierul era sfărâmat și risipit prin toată odaia, iar în mijloc, într'o baltă de sânge, zăcea Sam Godfrey!

Cu ochii sticloși, fixați pe tavanul afumat al strâmtei încăperi, el era trântit pe spate, cu picioarele desfăcute și cu pumii strânși parcă ar fi vrut să se bată.

După o scurtă cercetare, John Blunt ajunsese la concluzia că prietenul său fusese ciuruit de gloanțe, de oameni — pe care nebănuindu-i — îi lăsase să intre în casă.

Din primul moment, John avu senzația că Sam ar fi vrut să i mai întindă odată mâna. Când văzu însă micul ceas din mâna mortului, atunci pricepu ce vroia, parcă, sa-i spună cadavrul: „Ceasul, John, i l-am rupt unuia dintre ticăloși de pe mână, înainte de a mă fi răpus și a ne fi furat aurul. Poate îți va fi de folos să-i descoperi pe ucigași și să te răfuești cu ei.“

Sub un brad negru, John îi așternu prietenului său patul din urmă. După ce astupă groapa și implântă o cruce rustică, formată din două bucăți de lemn necioplit, se pregăti de plecare.

Trebuia să se grăbească, dacă voia să prindă banda de ucigași. Căci balta de sânge îi arăta că asasinatul fusese comis de cel puțin 24 de ore.

După urmele lăsate era vorba de patru-cinci persoane cari plecaseră fără grijă, pe o cărare foarte îngustă care urca din vale pe coama muntelui. De acolo, ei nu puteau trece, prin strâmtoarea dintre Pine Forest și Harlequin Hills, decât în pustiul Black Rock, un de-

șert groaznic, care nu era însă inaccesibil pentru obișnu-
iții ținuturilor Californiei. Până la primul popas era un
drum de cinci-șase zile. Avea dar timp să-l prindă dacă
se va grăbi.

Soarele mai era dar pe cer când, aruncând o ultimă
privire îndurerată asupra mormântului prietenului său,
sări în șea și-și îmboldi calul spre prăpăstioasa coastă.
Când ajunse sus de tot bănuielile lui asupra drumului
luat de tâlhari, se confirmară. Urmele, care pe pământul
cel moale ale pădurii se vedeau clar, se întindeau în li-
nie dreaptă dela strâmtoarea care cobora spre pustiu. În
amurg ajunse pe locul unde poposiră bandiții, în ajun.
Ei făcuseră acolo un foc uriaș. Din cenușă mai scânteiau
cărboni înroșiți.

Păreau lipsiți de frică căci, după urmele găsite, nu
se grăbiseră și părăsiră tabăra spre dimineată. John so-
coti că avansul lor era de maximum 12 ore, pe care putea
să le facă în două zile. El acordă o deosebită atenție
cercetării locului unde fuseseră priponiți caii. După so-
cotelile lui, era vorba de șapte animale. Scăzând cei doi
cai furați rămăneau încă cinci, ceea ce arăta că numărul
călăreților era de cinci.

Deși bravul roib acoporisese în ziua acela o distanță
respectabilă, stăpânul său decise să mai facă câteva mile,
înainte de repauzul de noapte.

Omul și animalul dormiră câteva ore într-o vâlcea
și nu fură deranjați de șacalii care dădeau târcoale la-
gărului.

Stelele mai erau pe cer când John Blunt puse șeaua
și încălecă.

Își continuă drumul prin albia secată a unui râu, și
când munții rămaseră mult în urmă, apărură soarele, Uri-
așa sferă roșie se ridică ușor la orizont. John Blunt
își opri calul și respiră adânc. Înaintea lui se întidea
pustiul.

CAP. II

LA HANUL DIN SILVERDEEN

„Omul din Nevada“ era numele dat de presă, autorități și particulari, conducătorului unei bande care de luni de zile bagase groaza în tot ținutul, prin nefasta ei activitate. Băncile, caile ferate, fermierii și căutătorii de aur trebuiau să plătească tribut acestor canalii. Banda se mai ocupa cu răpirea persoanelor bogate și influente, pentru cari cereau să li se plătească sume mari de răscumpărare.

Poporul găsi pentru această bandă, care avea venituri uriașe, numele cel mai potrivit, poreclind pe bandiți „Reapers“, adică „Secerătorii“.

Ultima ispravă a bandei era de o nemaipomenită înfrâzneală. În valea „Pleasant“, fu atacată în plină zi, ferma Colly, una din cele mai bogate înjghebări ale ținutului. În mâna bandiților căzuse suma de 120.000 de dolari. Colly, împreună cu soția, doi copii și servitorii fură omoriți fără milă iar casei i se dădu foc. Când cow-boyii observară coloana de fum și veniră în galop de la locurile de pășunat, găsiră doar niște ziduri înegrite și cadavre calcinate.

Din familia fermierului nu scăpă decât fica acestuia, Sylvia, în vârstă de 18 ani, care se găsea în timpul nenorocirii la un pension din Carson City. Bărbații din valea „Pleasant“ se strânseseră și cutreerară, în mai multe grupuri, șesurile și munții. Totuși, după câteva zile se întoarseră blestemând și vociferând, cu caii obosiți și gloanțele neîntrebuțate, fără să fi găsit banda de ucigași.

Autoritățile cerură concursul armatei, pentru a libera regiunea de acest teribil flagel. Spre valea „Pleasant“, unde era cenrul activității acestor fioroși bandiți, sosi un escadron cu ordinul de a nu lăsa necercetat nici un colțișor al ținutului și nici o fermă.

Dragonii își executară misiunea cu cea mai mare atenție fără să ajungă însă la alt rezultat decât acela

de a fi sucit capul la câteva fete din Silverdeen, un mic cătun dintre valea Grass și valea Pleseant.

În aceeași zi în care dragonii primiseră ordin să se întoarcă în garnizoana lor, sosi călare, în acest orașel, John Blunt. Era după săptămâni de inutilă cercetare.

Casa cea mai mare și cea mai frumoasă din Silverdeen aparținea văduvei Micaela Tronido, o spaniolă care venise, acum câțiva ani, cu bărbatul ei, din Mexico și se stabilise acolo.

Ținea un așa numit salon — o cârciumă — care nu se bucura de o reputație bună. Dar tocmai aceasta îi sporise clientela. Și când John Blunt descălecă, obosit și prăfuit, pentru a-și uda gâtul uscat, zări mai mulți cai în fața ușii.

Cow-boyul intră, zornăind din pintoni, în cârciumă.

Mesele erau goale, dar dealungul teighelei se găseau înșirați vreo 10-12 bărbați-cultivatori, cow-boy și doi dragoni. În spatele teighelei, stătea o femeie, căreia nu-i ajungeau mâinile pentru a umple paharele.

— Bună ziua, domnilor, spuse noul venit, care se îndreptă spre teighea, Nimeni nu răspunse la salut și, ca la comandă, conversația amuți. Toți bețivanii se uitară la străin. Acesta își făcu liniștit loc printre ei, fără a acorda vreo atenție figurilor mirate ale bărbaților. El comandă :

— Un pahar cu sifon, fetișo, cu un strop de whisky. Fruntea femeii se încruntă.

— Eu sunt doamna Micaela Tronido, proprietara acestei gospodării. Ai înțeles ?

— Nu puteam să-mi închipui că această baracă vă aparține, deoarece păreți prea tânără.

În ochii ei luci o scânteele și sângele îi năvăli în obraz.

— Străine, se pare că nu știi ce este politețea. Te sfătuesc, deaceea, să-ți bei whisky-ul într'altă parte. John răsă cu poftă.

— Vin din pustiu. Acolo se uită cum trebuie să te porți cu femeile frumoase. Sincer spus, nu am avut intenția să vă ofensez.

Fața mexicanei se luminează. Ea se duse după sticla

de whisky, pentru a da noului venit băutura cerută.

Micaela Tronido era o femeie foarte frumoasă, de aproape 30 de ani. Ochii mari îi străluceau pe fața-i frumoasă, încadrată de un păr negru ca pana corbului, iar mișcărilor ei respirau armonie și grație.

Când cu doi ani înainte, în timpul unei lupte în local, în urma unui joc prea agitat — un glonte de revolver îi omorise bărbatul — Ea se decisese să conducă singură afacerea. Privitor la clientelă, ea nu avea de ce să se plângă. Deasemeni primise o sumedenie de cereri în căsătorie dar nu reținuse nici una. Oamenii povesteau că este amanta lui Dirk Grosse, un fermier din valea Grass, și că — pe lângă acesta — nu era prea mult legată de morală. Erau însă numai bârfeli. Care era adevărul în chestiunile de inimă nimeni nu putea afirma cu precizie.

— Mulțumesc, doamnă, spuse John Blunt, când cârmuirea sa îi umplu paharul.

— Gustați, zise ea cu un gest prietenos. Are un gust bun.

Ceata ascultătorilor începu să se manifeste și Ed. Raffert, un lungan spuse categoric :

— Când va veni timpul să te ocupi și de noi. Cred că i-ai surâs destul străinului?...

Micaela țipă la el :

— Ține-ți gura, Raffert, altfel sberi afară. Este treaba mea cu cine vorbesc sau nu.

— Cel vizat murmură :

— Dracu știe cine o fi?... Poate aparține bandei „Secerătorilor” și a venit aci numai pentru ca să spioneze?

John Blunt, care-și băuse whisky-ul, împinse paharul și se ridică.

— Foarte bine calculat, camarade. Am venit la Silverdeen pentru a splona.

— Așa se și pare, se răsti celălalt.

Cow-boy-ul puse mâna dreaptă pe revolverul care-l ținea într-o parte.

— Cred că nu ai intenția să cauți ceartă căci s'ar

putea să capeți o a doua gaură de glonte în obraz. Numai că ar fi ceva mai sus... Bunăoară în frunte.

Ed. Raffert mișcă disprețuitor din umeri...

— Căinii care latră nu mușcă, mormăi el.

John Blunt răspunse:

— Cunosce specia căreia îi aparții, murdarule. Ai gura plină și totuși nu spui nimic când un altul mișcă numai dintr'un deget.

Aceste vorbe erau ca sare pe rană. Ed. Raffert se apropie încetișor de adversarul lui.

— Tăcere! porunci foarte energic Micaela. În prăvălia mea, nu vreau încăerări. Duceți-vă pe stradă dacă vreți să vă bateți sau să vă împușcați. Fiți gentlemen.

În clipa aceia critică, ușa scârțâi și în local intră, înclinându-se, un chinez. Atenția tuturor se îndreptă asupra omului galben care, într'o englezească stricată, ceru permisiunea să se producă în fața lor.

Micaela, bucuroasă de faptul că sosirea chinezului pune capăt certei, fu imediat de acord și bărbații se întoarseră nerăbdători în mijlocul odăii. Și Micaela păși dela locul ei din dosul tejghelei și se așeză lângă John Blunt atât de aproape încât acesta îi putea simți căldura corpului pătrunzându-i prin haine.

— Să fi bucuros, străine, că ciocnirea ta cu Ed. Raffert s'a terminat atât de ușor, îi murmură aceasta. Este un tip sălbatec pentru care o viață omenească nu are nici o valoare. Este cel mai rapid trăgător din vâlle noastre și nu trage niciodată alături.

— Îți mulțumesc, doamnă, pentru prietenosul d-tale avertisment. Cred însă că pot să afirm că nu port revolverul meu în glumă.

Lunganul observă cu turbare intimitatea pe care o arăta cârciumăreasa străinului și își vărsă mânia pe chinez, care tocmai scoase obiectele necesare dintr'o batistă neagră.

— Lucrează mai repede, canalie galbenă, altminteri îți tai coada! îi porunci el.

— Sunt gata, spuse amenințatul, care ceru unuia dintre dragoni câteva foițe de țigară.

Cu o îndemânare uimitoare, în câteva secunde, el

transformă foițele cele subțiri în fluturi, pe care îi aruncă în aer și îi gonea prin odaie, cu un evantaiu. Făcând încontinuu vânt, chinezul ținea fluturii de hârtie la aceeași înălțime și îi conducea, razând prietenos, foarte aproape de spectatori. Totuși, când trecu prin fața lui Raffert acesta îi smulse, blestemând, evantaiul din mână și tipă la el:

— Scamator afurisit, asta este tot ceeace ști? Asemenea nerozii sunt pentru copii, nu pentru oameni maturi.

Chinezul, mai întâiu, se ghemui ca și cum ar fi vrut să blesteme pe batjocoritorul său, dar imediat se îndreptă, rămânând umilit și culegând încet, unul după altul, fluturașii de hârtie.

Ticălosule, izbucni cărciumăreasa către cow-boy-ul mâniat, dacă nu-ți place atunci șterge-o repede. Pe oaspeții mei să-i lași în pace. Ai înțeles?

Raffert o luă în ris.

— De când chinezii sunt considerați oaspeți? Va fi grozav localul în care se va întâmpla aceasta.

El rise tare și provocător și încercă să atragă și pe ceilalți de partea lui. Nimeni nu-i făcu această plăcere și toți îl priveau mai mult pe cow-boy-ul străin, ca și când ar fi așteptat de la el o lămurire a situației. Acesta însă nu se mișcă, ceeace îl făcu pe Raffert să continue:

— Chinezii sunt câini lași și cu câinii lași se procedează astfel!

Cu o violentă smucitură, el trase chinezului evantaiul, îl rupse în mai multe bucăți, aruncă hârtiile în obrazul acestuia și îi dădu câteva palme răsunătoare.

Din nou se păru că omul galben vrea să se arunce asupra adversarului său, dar înghiți și această violentă ofensă. Totuși în ochii lui lucea ceva suspect.

Cei mai mulți dintre bărbați se depărtară. Numai câțiva, cunoștințe sincere ale bătaușului, rânjiră la aceasta. Micaela însă tipa puternic și vru să se îndrepte spre lungan. John Blunt o trase atât de puternic înapoi încât ea se clătină.

Apoi se îndreptă către el.

Ne-ai învățat de minune cum să ne purtăm cu câinii lași, spuse el.

Ed Raffert rise ironic și-i răspunse :

— Cred că ai profitat ceva din lecția mea.

— Așa cred și eu, îi spuse John fără urmă de supărare. Însă în clipa următoare îi trimise doi pumni atât de puternici încât Raffert se împletici și căzu greu la pământ. Imediat însă sări în picioare și-și apucă revolverul. Totuși, înainte să fi pornit împușcătura pumnul adversarului său îl lovi de așa manieră în obraz încât se întinse din nou la pământ, cu gemete înăbușite.

Numai decât se repeziră asupra atentatorului, ca o bandă de lupi turbați, tovarășii învinsului. John Blunt, fără să dea măcar un pas înapoi, îi aștepta cu ochii sclipitori. Când primul din bandă vru să se întindă spre el pumnul lui porni și din nou un adversar fu scos din luptă.

Dragonii se aruncară atunci între agresori și străin și fără îndoială sfârșitul ar fi fost o chelăneală sdravăună cu focuri de revolver, dacă un bărbat nu ar fi intrat în local și n'ar fi cerut, cu o voce tunătoare încetarea luptei.

Bătăușii se risipiră. Proprietăreasa însă fugi cu un strigăt de ușurare spre noul venit.

— Slavă Domnului, Dirk Gosse, ai venit în clipa cea mai potrivită. Altminteri, banda mi-ar fi sfărâmat totul.

Dirk Gosse era un tip înalt și impozant, de o construcție masivă și o sănătate vizibilă, putând să aibe 30 de ani. Pe fața lui, proaspăt bărbierită, luceau o pereche de ochii negri.

— Ce s'a întâmplat aici? răsună întrebarea lui poruncitoare.

Raffert și-a căutat ceartă și în sfârșit și-a găsit nașul, îl lămuri femeia.

Privirea bărbatului merse de jur împrejurul odăii și se opri asupra lui John Blunt.

— Acesta e ? Întrebă el pe Micaela.

— Da, acesta a arătat, în sfârșit, odată, oamenilor că barbariile nu trec totdeauna nepedepsite.

Dirk Gosse se apropie încet de cei doi călăreți ai săi, care zăceau la pământ, și îi izbi puternic cu piciorul. Icnind, ei se rostogoliră pe o parte.

Sculați-vă! Dar ceva mai repede! Văd, cu părere de rău, că dracul nu v'a luat încă de tot.

Invinșii se ridicară cu greu și sângele le țâșnea abundent.

Raffert aruncă o privire veninoasă învingătorului și se aplecă spre revolver. Stăpânul său țipă la el :

— Cred că pentru astăzi ți-e destul. Pleacă de aici! Și tu deasemeni, Slug, porunci el celui de al doilea.

Cei doi cow-boy părăsiră localul fără să spună un cuvânt, clătînându-se ca și când ar fi fost beți. Dirk privi după ei și o umbră de dispreț îi apărură în colțurile gurii. Apoi se plantă în fața lui John Blunt și-l întrebă poruncitor:

— De unde vi, străine, și încotro te duci?

Fața întrebătorului fulgeră.

— Cred că nu vă simțiți autorizat de a mă descoase. Nu sunt obișnuit să dau socoteală, domnule... domnule...

— Mă numesc Dirk Gosse și sunt crescător în valea Grass.

— Îmi pare bine, eu sunt John Blunt, din Nevada.

— Călăreț?

— Da!

— Vrei să te angajezi la mine? Aș avea nevoie de încă vreo 4-5 bărbați curagioși și cu prezență de spirit ca d-ta.

Ochii crescătorului păreau că vor să-l străpungă pe John Blunt. Acesta se gândi și apoi răspunse :

— Nu cred să-mi priască aerul aci. Îți mulțumesc pentru prietenoasa ofertă însă, din păcate, trebuie să plec. Am treabă într'altă parte.

— Bine, văd că nu este nimic de făcut!

Fermierul îi întoarse spatele, îndreptându-se spre ceilalți bărbați îi întrebă de bătaie.

John folosi această împrejurare pentru a plăti consumația comandată.

Micaela îi râdea cochet.

- Gata de plecare ?
- Da ! sună scurtul său răspuns.
- Mai rămâneți mult în orașul nostru ?
- Nu cred !
- Păcat, suspină ea privindu-l lung.

El privi mirat frumoasa femeie. Sângele începu să-i curgă mai repede prin vine.

— Dece păcat ? întrebă el.

— Pentru că ași fi vorbit, măcar odată, cu multă plăcere, nestingherită, cu d-ta.

Sunt un partener foarte puțin amuzant, doamnă. Nu v'ați distra prea mult cu mine.

Ea rămase la punctul ei de vedere.

— Precis însă nu ți-ar strica, să dormi ca lumea cel puțin o noapte. Rămâi aici până mâine !

John ezită. Totuși, ea avea dreptate.

— Dacă aveți o odaie pentru mine aș rămâne, mai ales că nu mai este mult până să înopteze spuse el cu rezervă.

Micaela îi răspunse repede :

— Desigur că am o odaie pentru d-ta. Adesea rămân aci, pentru înopțat, destui călători.

— Atunci, bine ! Voiu încerca și eu odată să văd cum se doarme în paturile d-tale. V'aș ruga însă să-mi dați hrană și un adăpost pentru calul meu.

— Calului d-tale îi va merge tot atât de bine ca și d-tale.

Ea îl privi cu multă căldură.

John Blunt ieși în stradă pentru a-și conduce calul la grajd.

În fața ușii stătea chinezul, care părea că îl așteaptă.

— Ei chinezule, îi spuse cow-boy-ul prietenos. Palmele nu pot să ți le iau înapoi de pe obraz. Cred însă că le-am plătit, celuilalt, cu procente.

Omul cel galben se înclină.

— Tsung Tsang îți este recunoscător că l-ai pedepsit, spuse el.

— Pentru ori care altul, aș fi făcut la fel. Nu pot

să sufăr ca un asemenea vagabond să se atingă de oameni, lipsiți de apărare.

— Domnule, ești un adevărat bărbat. Formidabil pumn! Aș putea să-i dau o bună întrebuințare.

John rîse.

— Mie sau pumnului?

Chinezul răspunse cinstit:

— La amândoi!

Cow-boy-ul îl privi ui it pe asiatic.

— Pentru ce, dacă îmi este permis să întreb?

— Ca ajutor în lupta contra bandei „Secerătorilor” și contra conducătorului ei, Omul din Nevada.

În apropiere răsunară sunete de trompetă.

— Pleacă militarii, lămuri chinezul.

Ușa din spatele lor fu smulsă cu putere și dragonii, care discutaseră în cârciumă, fugiră cu multă grabă afară. Ceilalți oaspeți priveau curioși după ei.

Tsung Tsang îi mai rîse odată prietenos cow-boy-ului și dispăru cu pași grăbiți.

CAP. III

ATACUL BĂNCII DIN MILL

Directorul de bancă Henry Painelow veni supărat la comisariatul orașelului Mill, de pe râul Humboldt, și pătrunse fără a fi anunțat în odaia comisarului, Fred Strafford era tocmai ocupat să studieze un teanc de instrucțiuni pe care le trimisese guvernul cu privire la isprăvile „Omului din Nevada” și ale bandei lui.

— Ce s'a întâmplat, directore? Pari foarte supărat, spuse comisarul vizitatorului, oferindu-i un scaun.

— Pentru moment, nu s'a întâmplat încă nimic, domnule comisar, dar probabil, foarte curând, se vor întâmpla mai multe.

— Ți-aș fi foarte recunoscător, dragă prietene, dacă ai vrea să te ostenești să-mi vorbești în mai puține șarade.

Painelow, un om de aproape 50 ani, mări :

— Dracul să-l ia pe bătrânul Newton. Tocmai și-a găsit acum o oră, să lase în depozit, o jumătate milion de dolari.

— Fi bucuros, directore, că buna reputație a băncii mijlocește depuneri atât de frumoase.

— Ah, da, depuneri ! În două sau trei zile prostul bătrân își va ridica banii și eu nu voi avea decât răspunderea pe toată această durată de timp.

— Ai dreptate, dragă directore, dar nu înțeleg în ce măsură era necesar să-mi aduci aceasta la cunoștință.

— Să-mi dai, pentru pază, o duzină de polițiști, pentru tot timpul în care aurul bătrânului va sta la mine. Asta este totul.

— Dece tocmai o duzină ? Cred că și un singur om te-ar putea servi.

— Presupun că ai cunoștință cât contează unul singur pentru „Omul din Nevada” și banda lui.

Comisarul se gândi puțin.

— Aha ! despre aceasta este vorba ! Ți-e frică de „Omul din Nevada” ?

Celălalt răspuns înfrigurat :

— Da ! Omul acesta are un fler extraordinar. Simte mirosul banilor la o distanță de 500 mile. N’ar fi pentru prima dată când, în plină zi, ar sparge o bancă.

— Ai avut prevederea — mă gândesc la depunerea d-lui Newton — să te asiguri contra spargerilor ? Întrebă polițistul.

— Din fericire am făcut-o cu toate că am avut de plătit o primă de asigurare foarte mare.

— Atunci dece ești atât de enervat, dragă prietene ?

— Pentrucă presimt că „Omul din Nevada” îmi va vizita banca.

Directorul de bancă se aplecă foarte mult spre Stratford, ca și cum în odaie s’ar fi aflat vreun nechemat și îi șopti :

— Dă-mi doisprezece oameni, domnule comisar !

Poate îți vei putea păstra gloria de a fi făcut nevătă-mătoare banda Secerătorilor și pe șeful ei.

Comisarul se ridică și se plimbă cu pași mari dealungul și dealatul odăii.

Se gândi multă vreme până să răspundă :

— Bine, domnule director, vei primi astăzi după amiază oamenii. Voiu veni și eu în plus...

— Bravo, domnule comisar, așteptam un asemenea răspuns. Îți mulțumesc de mii de ori. Mi-ai ridicat o piatră de pe inimă.

— Datoria îmi poruncește să viu în ajutor cetățenilor, deși nu cred în vizita bandei, spuse comisarul.

Fred Strafford, era un bărbat foarte energic, care ar fi putut ocupa cu succes și un post mai important decât acela din orașelul Mill. Cum plecă directorul băncii chemă sergentul de serviciu și îi dădu instrucțiunile necesare. Când sosi noaptea, Strafford în fruntea unui grup de polițiști încercați — părăsi comisariatul și se îndreptă spre „City Bank“.

În fața clădirei, în subsolul căreia era tezaurul băncii, se ridica un zid puternic care separa curtea de stradă. În această curte comisarul adăposti caii. Apoi își postă, în interiorul clădirei, oamenii iar el împreună cu bancherul, care nu prea vroia să meargă începură să veghizeze, pitulați într'un colț al încăperei după un ghișeu.

Trecuse de miezul nopții și sgomotul amuțise pe străzi. Numai dintr'un bar din apropiere mai răsunau melodiile unei orchestre. În depărtare se auzi uruitul unui tren, trecând peste macazul de intrare în gară.

În birourile băncii, polițiștii moțăiră iar unii dintre ei adormiseră.

— Iubitule, am stricat, de pomană, odihna oamenilor mei, spuse polițistul bancherului, care fuma de zor, în momentul când ceasul unui turn din apropiere sună prima oră a dimineții.

Painelow mișcă din umeri.

— Îmi pare foarte rău că v'am stricat o noapte de odihnă. Dar dacă ticăloșii ne-au cruțat astăzi, mâine vor da busnă — în mod precis — peste noi, consolă el pe comisar.

— Îți mulțumesc pentru frumoasa perspectivă ce mi-o arăți. Din păcate nu pot s'o iau în considerație deoarece este exclus să-ți pot ține la dispoziție toți oamenii mei, în fiecare noapte. Transportă-ți banii, dacă ai griji, în tezaurul Băncii Naționale din Carson sau adu soldați. Ultimile dispozițiuni, care au fost date pentru combaterea bandei, o permit.

Deodată răsunară mai multe împușcături, undeva pe afară, în întuneric.

Ca la comandă, oboseala de plumb din ochii oamenilor dispăru, Toți săriră în picioare și traseră cu urechea.

Bancherul se făcu alb ca varul și murmură: „Se-cerătorii“.

Strafford clătină din cap și răspunse:

— Poate! În orice caz vizita nu îți este adresată adresată de astădată. Ea privește filiala băncii California, de pe strada Wilson.

Apoi se întoarse către oamenii săi și porunci:

Înainte, băeți, pe cai și după ei.

Câteva minute mai târziu, călăreții părăsiră curtea și comisarul închise după ei poarta cea grea.

— D-ta rămăi? îl întrebă timid bancherul.

Cel întrebat dădu din cap și răspunse:

— Da, pentrucă mai am o mână de băeți de ispravă de rezervă.

Focurile de armă părură să crească, auzindu-se însă din ce în ce mai departe.

Amândoi ascultară și bancherul murmură:

— Bandiții fug. Cum ar mai putea ei să revină când polițiștii sunt în spatele lor?

— Aceasta nu este decât o parodie, care nu are nici o legătură cu lupta care se va da. Iubitule, în curând va fi ciocnirea serioasă.

În acelaș moment, se auzi afară tropăitul mai multor cai.

Iată-i! Atenție, ferește-te! porunci Strafford. În curând va începe reprezentația.

— Obloanele sunt lăsate, îl asigură bancherul.

— Tabla nu poate să reziste la gloanțe, îl răs-

punse comisarul și luă loc în spatele unei proptele a zidului.

Tropăitul potcoavelor încetă. Călăreții ajunseră la țintă. Imediat, o formidabilă detunătură sfășie liniștea și în curte zburară bucăți de lemn.

Au aruncat în aer ușa cu granate de mână, lămuri Strafford și se miră că era singur. El nu mai avea timp să se ducă să-l caute pe bancher. Afară răsunau împușcături și numeroase proiectile șuerau prin curte ca un roi turbat de albine.

Oamenii zbierau și fugeau unul după altul, caii nechezau cuprinși de teamă și băteau disperat pavajul. Sgomotele surde ale pistoalelor de mare calibru se amestecau cu sunetele clare ale mitralierelor. În depărtare, urlau sirenele mașinelor polițiste.

— Sgomotul acesta infernal nu ținu decât câteva minute și apoi se lăsă o liniște completă.

Strafford deschise o ușă care dădea afară. Pe ferestrele caselor cu etaj se aplecau fețe stigmatizate de groază și voci plângătoare se amestecau laolaltă. În locul porții grele atârnavă bucăți sfărâmate de lemn și în față zăcea o grămdă neagră de corpuri omenеști. Fiecare avea destule gloanțe în el și nu se mai simțea nevoia unui doctor.

Pe stradă zăceau cai morți, cu picioarele în sus, iar în aer se simțea miros de praf de pușcă. În depărtare dispărură luminile roșii dela spatele motocicletelor polițienești, care urmăreau pe puținii bandiți scăpați din ploaia de gloanțe.

„Omul din Nevada“ suferise prima lui mare înfrângere.

Când comisarul Strafford se întoarse în odăile băncii, împreună cu inspectorul-șef Sansom și câțiva polițiști, constată cu groază că directorul nu era de găsit năcări. Pe stradă se strânsese o mulțime de oameni și polițiștii călări, care tocmai se întoarseră din lupta cu cea de a doua bandă, avură de furcă să libereze locul de acești „gură-cască“.

Inspectorul-șef Sansom dădu ordin să fie adus casierul băncii. După o jumătate de oră omul veni și își

frânse mâinile când văzu ceeace se întâmplase acolo. Sansom îl tăia scurt văicărelile și începu imediat să-l interogheze:

— Cum te numești?

— James Praton, domnule inspector.

— Sunteți casierul principal al acestei bănci?

— Da, eu sunt!

— Vă este cunoscut că astăzi după amiază s'a depus la bancă, de către un domn anume Newton suma de 500.000 de dolari?

— Bineînțeles, cunosc aceasta! Directorul Painelow era foarte îngrijorat că trebuie să țină atâția bani peste noapte. Și îi era frică de banda „Secerătorilor“.

— Care nu era justificată, după cum se poate vedea.

Noroc că bandiții n'au putut să ajungă la tezaur căci ar fi fost groaznic, spuse casierul. Putem să fim mândrii de poliția noastră. A fost o operă de maestru să se evite acest atac neașteptat.

Inspectorul-șef nu se lăsă impresionat de laude și zise:

— Spuneți- i mai bine în care casetă se găsește jumătatea de milion!...

— În caseta numărul doi. Singur am încuiat banii acolo.

— Ai cheia la d-ta?

— Numai pentru lacătul dela mijloc. Celelalte două chei le are domnul director. Numai împreună putem deschide și închide caseta.

— Trebuie însă să mă uit în casetă.

Casierul privi nedumerit împrejurul lui.

— Fără cheile domnului director, nu-i posibil să ne uităm înăuntru.

Din cercul polițiștilor, care înconjurau pe cei doi bărbați se desprinsă un om.

— Domnule inspector-șef dacă chela lacătului din mijloc este aici voi încerca să deschid caseta. Mai ales că broasca este de un model vechiu, care nu pare prea rezistent.

Inspectorul-șef privi uimit pe vorbitor.

— Ai fost cândva spărgător de casse de bani?

Cel întrebat răs.

— Aceasta nu; dar am fost angajat timp de trei ani la închisoarea din Denver și acolo era un condamnat care ne-a arătat câteva mijloace artistice de a deschide lacătele. Afară de aceasta, am învățat mecanica superioară.

— Din partea mea, încearcă-ți norocul.

După zece minute ușa de oțel a casetei numărul doi era deschisă.

Inspectorul-șef Sansom chemă pe polițist și îi spuse:

— Te voi avansa sergent și voi propune să fi permutat la centrală. Acolo avem nevoie de asemenea oameni. Apoi se întoarse către casier și îi porunci să numere banii.

Pratton vru să execute ordinul și descuiă ușa de oțel. În acelaș moment se dădu înapoi ca și când ar fi primit o lovitură în față. Nu mai fu nevoie să dea lămuriri căci toți văzură că tezaurul era gol.

— Ce spuneți de aceasta? întrebă inspectorul-șef pe subalternii săi.

„Omul din Nevada“, în ciuda înfrângerii suferite, își atinsese scopul.

CAP. IV

IU DE 10.000 DOLARI

— Ce plănuiești cu cow-boy-ul străin? întrebă Dirk Gosse pe Micaela, pe care o urmăse în camera ei particulară, cu un ton care întărea spusele lumii că între acești doi oameni era o legătură intimă.

— Vrei să-mi dictezi cum să mă port cu clienții mei?

— Cam despre aceasta este vorba!

— Atâta vreme cât nu suntem căsătoriți nu ai nici un drept să-mi faci observații.

— Căsătorie! Căsătorie! Din nou vechiul cântec, oftă el. Ști foarte bine că pentru moment nu ne putem căsători.

Femeia se mâniă.

— Și de ce nu? Pentru că nu vrei să te lași legat, pentru că vrei să-ți duci mai departe viața ta de libertate! Mi-e nu poți să-mi spui brașoave, dragul meu, că sunt singura femeie pe care o ferești cu favoarea ta. Vreau să avem drepturi amândoi.

Pe fruntea bărbatului apărură o cută de supărare.

— Ascultă, Micaela, știu unde vrei să ajungi. Tu nu intenționezi, încăodată, decât să mă faci gelos. Nu voiu cădea însă în această cursă. Din contra, îți spun: dacă vreodată, o vei face în serios și mă vei înșela atunci îți voiu rupe amantul în bucăți și-l voiu arunca câinilor să-l mănânce.

Ea îl luă în râs.

— Nu-mi vine să cred că John Blunt va fi dispus să-ți facă această plăcere.

— Din partea mea, fă ce vrei însă urmările le vei suporta singură. Bagă bine de seamă.

Fără să se mai uite la ea, el se îndreptă spre ușă.

Ea îi strigă:

— Incotro. Dirk? Nu rămâi la cină?

— Nu. Astăzi am alte planuri, îi răspunse el și părăsi odaia.

Cu pași mari străbătu localul unde acum, pentru orele de seară, un negru servea clienților.

John Blunt ședea la o masă mai retrasă și privea plictisit înaintea lui.

Dirk Gosse merse spre el plantându-se în fața lui și spuse:

— Aș putea să-ți dau un sfat bun, străine.

Cow-boy-ul îi răspunse vesel:

— N'am avea nevoie de așa ceva, dar dacă sfatul poate servi la ceva sunt gata să-l aud.

— Dragă, te sfătuiesc nu numai să-l asculți dar să-l și urmezi.

— Bine, nu mă las prea mult rugat.

— Imi permit anume să te sfătuiesc să nu te atingi de doamna Micaela. Îi plac uneori mici glume, ca să mă facă gelos. S'ar putea însă să-ți meargă rău dacă te vei lăsa prins în cursă. Este tot ceea ce voiam să-ți spun.

Mai înainte ca năbădăiosul cow-boy să-i fi putut da vreun răspuns, Dirk Gosse era plecat.

Dela o masă de alături, un fermier care auzise discuția îi spuse cow-boy-ului care răcase perplex:

— Străine, ceea ce ți-a spus omul dinainte este exact, care s'ar putea spune că este logodnicul ei. Te sfătuiesc deasemenea să lași femeia în pace. Mai ales că nu vei ajunge la nici un rezultat, chiar dacă ai intențiile cele mai bune.

— Așa stau lucrurile?...

Frumoasa doamnă Micaela, s'a înșelat rău de tot în ceea ce mă privește.

Intr'una din odăile alăturate tocmai se pregătea o partidă de poker. John Blunt avea nevoie să se răcorească și se duse în odăia de joc unde patru oameni luaseră loc în jurul unei mese rotunde. Unul tocmai începuse să amestece cărțile.

— Pot juca și eu? întrebă politicos cow-boy-ul.

Turvil un omuleț care asistase după masă la demonstrația de box a cow-boy-ului străin, răspunse pentru toți:

— Dacă ai bani, n'ai decât să joci!...

John băgă mâna în buzunar și aruncă pe masă un pumn de dolar de aur.

— Pentru început, ne ajunge, răspunse el luând loc.

Jocul începu și decurse foarte norocos pentru John. Pe la două noaptea în fața lui zăcea o grămăjoară serioasă de bancnote. Turvil care contribuise cel mai mult la aceasta, scânci:

— Ce mi-a trebuit să permit acestui flueră vânt să se așeze cu noi? În loc să ne fie recunoscător de această atenție, el ne-a jefuit.

— Ar fi timpul să încetați cu pokerul, răsună deodată vocea cărciumăresei care intrase nesimțită.

Turvil aruncă cărțile și fugi. Mai mult din cauza ghinionului ce-l avuse decât ca pildă.

— Dracu să ia radio-ul! Nici măcar la ora aceasta nu ai liniște din partea lui.

— Știrl! Trebuie să fie ceva special.

Cârciumăreasa fugi afară pentru a aranja aparatul. Îndată se auzi, tare și lămurită, vocea crainicului:

„Atențiune! Atențiune! Aducem la cunoștința auditoriului nostru ultima lovitură a „Omului din Nevada“. După o știre telefonică banda „Secerătorilor“ a atacat, acum o oră, City Bank din Mill, pentru a pune mâna pe o sumă de jumătate milion de dolari, care fusese depusă acolo astăzi după amiază. Poliția era însă la post și administră bandei o înfrângere grea. Douăzeci și șapte de morți, dintre care — din păcate n'a putut fi recunoscut niciunul — au rămas pe câmpul de bătaie. Regretabil este însă amanuntul că nu s'a putut afla cine a condus pe bandiți, deoarece niciunul n'a fost prins în viață. După comunicatul poliției abea o jumătate de duzină de bandiți a putut să scape, trecând înnot râul Humboldt, de urmărirea polițiștilor motocicliști.

Toți locuitorii regiunii sunt rugați să colaboreze la scoaterea din luptă a bandei și a misteriosului ei șef. Pentru prinderea fiecărui om, care se va dovedi că aparține bandei „Secerătorilor“ i se va da un premiu de 1000 de dolari. Iar pe capul conducătorului s'a fixat unul de 10.000 de dolari.

Măine vom furniza noi amănunte“.

Toți ascultară în tăcere și chiar după ce se auzi ultimul cuvânt rămaseră tăcuți privind uimiți pe Micaela, care se așezase într'un fotoliu. John Blunt rupse tăcerea:

— Zece mii de dolari nu sunt un fleac, orcui i-ar prinde bine.

Observația aceasta desmorți pe ceilalți, care săriră în picioare și cârciumăreasa se desmetici și șopti vorbitorului:

— Iubitule, banii aceștia atârnă asupra noastră dar nu pot fi ajunși de muritori de rând.

— De unde știți? întrebă repede cow-boy-ul.

— Pentru că „Omul din Nevada“ este invizibil, o umbră, astăzi aici, mâine colo, nicăieri și pretutindeni.

— Păreți a fi o tăcută admiratoare a lui, complectă John.

Ea îl fulgera cu ochii ei scânteietori.

— Și dacă ași fi ce te privește?

Cow-boy-ul făcu o mină gânditoare.

— Este numai un ucigaș ordinar. Am o poftă grozavă să câștig acești 10.000 de dolari.

— Te crezi cam mult, tinere, mormăi Reynold.

Micaela râse isteric și adăugă :

— Ce mai aștepti ? Fugi după el ! Chiar astăzi !

John îi răspunse pe îndelete :

— Astăzi este prea târziu. În afară de aceasta omul trebuie să doarmă.

John se duse în curte să-și vadă calul. Când păși, peste câteva minute, în camera lui, nu fu puțin umit de tabloul care i se oferă. Doamna Micaela ședea pe un scaun, cu mâinile încrucișate și părea că-l așteaptă.

— Ești desigur foarte mirat că mă găsești aici, deschise ea discuția.

— Ca să fiu sincer, n'aș putea să neg, răspunse el cu răceală.

— Te-am reținut, tinere, pentrucă doresc să intri în serviciul meu.

Cow-boy-ul, care era ocupat să-și scoată micul său ceas de mână, se opri ca trăsnet și puse ceasul pe masă.

— Vrei să mă iei în serviciu, doamnă ?

Ea se apropie tot mai mult de el.

— Inchipuește-ți că m'am gândit serios la aceasta, John Blunt.

El râse.

— Aveți nevoie de un chelner de ajutor ? Imi vine greu să cred că aș putea fi folositor într'un asemenea serviciu.

— Nu poți să aștepti cu proastele d-tale glume până ai să ști despre ce este vorba ? Am nevoie de un om care să călărească câteva săptămâni pentru mine și în care să am încredere.

— Asta e o altă chestiune, doamnă, răspunse cow-boy-ul.

Micaela, care se apropiase de masă văzu ceasul și-l apucă cu violență.

— Frumos ceășuleț, nu ? Întrebă John care era foarte mirat, deoarece femeia privea ceasul cu niște ochi scânteietori, deși nu era decât un obișnuit ceas de mână din

argint, care nu putea atrage atenția decât, cel mult, prin neobișnuita lui dimensiune redusă.

— De unde ai acest ceas? se interesă ea.

— De unde îl am? El făcu o pauză lungă înainte de a se decide să dea un răspuns. Și chiar după aceea vorbele îi veneau sacadate pe buze.

— Este o istorie unică, doamnă, care poate ar influența asupra nervilor d-tale la o oră atât de înaintată din noapte.

Mulțumiți-vă deaceea să vă spun că de câteva săptămâni sunt în căutarea proprietarului acestui ceas pentru că acolo unde îl voi găsi să-l sdrobesc.

— Atunci trage revolverul, tinere, replica Micaela cu vocea ei arzătoare, căci acest ceas este proprietatea mea.

CAP. V

PRIMELE BĂNUELI

Pentru mine, cazul este foarte limpede spuse inspectorul general David Sansom interlocutorului său, nu este vorba de o singură bandă ci, după cum arată mersul evenimentelor din atacul băncii orașului, de asocierea mai multor bande, a căror activitate se întinde asupra întregului ținut al Californiei. Nu este de necrezut ca vechiul director al unei reputeate bănci să fie membru al bandei „Secerătorilor” și poate chiar conducătorul ei?

Fred Strafford, comisarul, suflă gânditor fumul țigării lui.

— „Credeți într'adevăr, domnule inspector general, că Painelow este în legătură cu criminalii? Întreba el.

Telefonul sbârâni, Strafford luă receptorul.

— „Allo, aici comisariatul din Mill! Cine vorbește? A, domnul Newton? Imi închipui despre ce este vorba? Desigur, o fatalitate, dar fiți sigur că nu vom lăsa cazul necercetat, pentru a vă reda bani”. Comisarul ascultă răspunsul. Deodată, pe fața lui se întipări urmele unei imen-

se mirări. „Cum? Ce spuneți, domnule Newton?” El ascultă și ochii săi se făceau din ce în ce mai mici.

Sansom, care abia putea să-și mai stăpânească nerăbdarea, mări:

— „Ce s'a întâmplat. Ce vrea omul?”

Comisarul nu se lăsă deranjat, ci își continua convorbirea. În sfârșit se îndreptă și strigă în telefon:

— „Bine, domnule Newton! Mulțumesc pentru lămurire. Voi da curs afacerii.”

Strafford agăță receptorul și izbucni:

— „Frumoasă poveste, domnule inspector general. Pur și simplu ne-am făcut de râs.”

Continuarea lămuririi o preluă chiar Painelow, care tocmai intră pe ușă, asudat de iritare.

— „Frumoasă ispravă mi-ați făcut. Ați lăsat să se publice în ziare că s'a lansat un mandat de arestare contra mea și mă acuzați de sustragere de bani. Cum vă vine în gând așa ceva? Excesul de zel al poliției a compromis grav nu numai reputația mea ci și pe aceea a băncii!”

Sansom, care avea acum aceeași figură bui și subalternul său găfăi:

— „Sunteți oare directorul băncii?”

— „Cine altul aș putea fi?”, răspunse cel întrebat.

— „N'ați fugit cu jumătatea de milion?”

Painelow tremura.

„Oh, poliția asta! De împușcat știe doar acolo unde este vorba de cel mai mic lucru spiritual se dă în petec.”

Strafford îi oferi un scaun.

— Vă rog, luați loc, domnule director.

Painelow se lăsă să cadă, respirând din greu, pe scaun și își tamponă broboanele de sudoare de pe frunte.

Desigur că prezența mea va dărâma tot eșafodul. Ați vrut să mă știți fugit cu jumătatea de milion, nu-l nșă?

Ochii săi scânteiau de mânie și vocea îi răsuna din ce în ce mai mișcătoare.

Sansom, fără a da atenție tonului său, răspunse:

Dacă n'ați fi fugit atunci când au început împușcăturile, nu s'ar fi produs această regretabilă interpretare.

— Comisarul Strafford m'a trimis poruncitor să-mi caut adăpost. Ceeace am și făcut.

— Da, dar unde v'ați vârat și de ce n'ați eșit la iveală după ce lucrurile s'au liniștit?

— Am fugit în pivniță și datorită enervării am tras ușa după mine. Uitasem că ușa avea o broască automată la care nu aveam nici o cheie. Dacă vi-ar fi venit în gând să dați dispoziție să se caute în pivniță, m'ați fi scutit să stau o noapte în aceea îngrozitoare groapă.

— De ce n'ați strigat?

— Ba am iăcut-o și am ciocănit și în ușă până aproape am înebunit. Dar nimeni nu m'a auzit și dacă, întâmplător, servitorul băncii nu ar fi coborît în pivniță, dimineața, aș mai fi stat și acum acolo.

— Spuneți-ne mai bine cum se prezintă chestiunea banilor.

— Care bani?

— Nu faceți pe naivul. Știți precis că mă gândesc la cei 500.000 de dolari.

— Aceștia stau și vor sta în tezaur.

— Vreți să jucați o comedie? Personal m'am convins că tezaurul nu mai conține nici măcar un dolar.

— Aceasta pentru că casierul meu, acest măgar v'a informat greșit. E drept că i-am spus să depunem pachetele de bani în caseta No. 2. Imediat însă m'am răzgândit și am preferat caseta numărul 4 care, deși mai mică este mai modernă construită. Praton trebuie să fi suferit o pierdere de memorie deoarece a asistat la închiderea banilor.

Sansom se gândi o clipă:

— Trebuie să dați o altă întrebuintare casierului dv. Oamenii cu o memorie așa de slabă nu s'buni pentru un post atât de important.

— Mulțumesc pentru sfat, dar vine prea târziu. Praton a fost concediat, căci pentru oameni, care se pot face vinovați de asemenea greșeli n'am nici un fel de indulgență.

Directorul băncii se ridică.

— Sper că veți lua toate măsurile necesare pentru a se prezenta ziarelor situația reală, domnule inspector general.

— Nu vom neglija aceasta. Ce se va scrie însă asupra acestui caz nu ne va mai interesa.

— Să nu luați lucrurile prea ușor, domnule inspector general, căci atunci mă voiu plânge celor în drept. Nici procesul de daune pe care îl voiu intenta poliției pentru știrbirea prestigiului meu nu vă va cauza bucurie. La revedere, domnii mei.

Bancherul se înclina cu o politețe exagerată, pentru a le arăta cum îi disprețuește și plecă. În ușe se ciocni cu un chinez, care alunecă răzând, pe lângă el, în cameră. Sansom se convinse, mai întâiu, că directorul băncii plecase definitiv și apoi se duse către omul galben.

— În sfârșit, te mai vedem la față, Huget ? Știi că mă vei găsi în Mill ?

Chinezul, sub a cărui mască se ascundea tânărul dar valorosul detectiv Hugett, dela centrala din Carson, se așează.

— N'am venit să vă întâlnesc, domnule inspector general, ci vroiam numai să fac o vizită colegului Stralford. Mă bucură totuși de a vă fi găsit aici. Am fost informat peste tot de cele întâmplate astăzi în orașel. Vă felicit pentru frumoasa reușită, d-le inspector general.

— Este aceasta o reușită, dacă bandiții au fost doborâți cu mitraliera ? Nu dragul meu, n'am avut nici un profit. Prin aceasta nu ne-am apropiat măcar cu un pas de „Omul din Nevada“, ci numai am pricinuit Statului paguba înmormântării a două duzini de necunoscuți. Ziarele vor avea, din nou, prilejul să insulte.

Sansom se învârtea furios prin odaie. Subalternii îl urmăreau din ochi.

Inspectorul general se opri, după un timp, în fața chinezului și mârâi prietenos :

— Mascarada asta poate să înceteze, Hugett. Ea nu-ți folosește la nimic.

— Totuși, d-le inspector, răspunse vesel cel vizat, eu mi-a adus la Silverdeen o pereche sdravănă de palme. Poate aș fi primit mai multe dacă nu mi-ar fi sărit în a-

jutor un cow-boy puternic. Un tânăr, d le inspector general, a cărui prietenie trebuie s'o avem, cu un pumn de fer. Numai de două ori a lovit și doi oameni au fost scoși din luptă.

— Nu-mi spune povești, Hugett, mai bine comunică-mi dacă ai aflat ceva în expediția ta.

— Mă tem, că vă pregătesc o dezamăgire ! Tot ce-eace pot să vă comunic este informația că sediul bandei trebuie căutat în valea Gras.

— Ce indicii ai în acest sens ?

— Din păcate niciunul. Este numai o prezumație.

— E prost, dragă prietene. Ipoteze fără baze sigure sunt baloane de săpun.

Detectivul râse.

— Acolo unde este vorba de baze sigure numai sunt necesare prezumpțiile. Se poate merge la sigur. Din păcate contra lui Dirk Gosse nu se ivește nimic pozitiv și totuși sunt convins că el este conducătorul bandei „Secerătorilor“ deci „Omul din Nevada“.

Sansom ascultă uimit și comisarul Strafford deasemenea își ridică capul.

— Dirk Gosse ? Cine este Dirk Gosse ?, întrebă inspectorul general.

— Un crescător de vite din valea Gras, care întrebuințează pe ferma sa de trei ori mai mulți oameni decât ar avea nevoie pentru îngrijirea cirezilor. Cea mai mare parte dintre călăreți nici nu sunt de găsit pe câmpiile de pășunat și chiar el lipsește, adesea zile întregi, ba chiar săptămâni.

Inspectorul general se gândi un timp.

Pe câte știu au fost trimiși dragoni pentru a cerceta toate câmpiile de pășunat și chiar fermele. Nu te-ai pus în legătură cu ei ?

Nu-mi place să lucrez împreună cu militarii, când este vorba de chestiuni criminale. Goana după asasini este direct ridicolă atunci când este făcută de coloane în uniformă. Soldații nu sunt criminaliști dibaci.

— Aici trebuie să fiu de acord cu tine, Hugett. L'am făcut, la timp, atent pe guvernator că socotesc inutilă participarea militarilor.

— Eri au plecat dragonii din Silverdeen. Și deabia au plecat că Dick Gosse a șters-o cu automobilul său.

— Ai putut să afli încotro a plecat ?

— Desigur, domnule inspector general. Timp de o oră el a mai rămas în acest orașel binecuvântat. Mașina lui are numărul N. 37.255.

Cât este dela ranch-ul lui până acolo ?

— Nici măcar o sută de mile, adică în lipsă de străzi și pentru automobilul lui demodat o călătorie de cinci ore.

Sansom socoti: Cinci ore ! Dacă pleacă la ora 7 seara dela ranch-ul său...

Hugett îl întrerupse.

— Se potrivește exact, domnule inspector general ! El a plecat la ora 7 și a putut fi foarte bine aici la miezul nopții, pentru a dirija atacul.

Strafford se amestecă în discuție :

— Să dau dispoziție, domnule inspector general, ca acest om să fie reținut ?

Te rog chiar, comisare, trebuie neapărat să-l văd pe acest om.

Hugett, care pășise la fereastră, strigă deodată :

— Repede, domnule inspector general ! Dacă vreți să-l vedeți numai decât pe acest bărbat atunci puteți să faceți și de aici. Tocmai trece pe aci !

Ceilalți doi veniră în grabă. Strafford smuci fereastra. Sansom se aplecă mult în afară. Jos tocmai pufăia o mașină veche, în care ședea Dick Gosse la volan și lângă el directorul băncii, Henry Painelow.

Sansom și Strafford se uitară unul la altul năuciți.

Bancherul privi în acel moment sus și făcu, râzând, un semn poliștului.

„Chinezul“ întrebă nevinovat.

— De ce vă mirați ? Cred că nu pentru faptul că Painelow stă lângă șeful bandiților.

Inspectorul general mormăi :

— Gândește-te, ar fi suficient să te trântescă la pământ surpriza care o oferă.

Cum, surpriză ? Prietenia dintre acești doi oameni este o chestie veche.

— Dece nu mi-ai spus-o mai demult izbucni Sansom. Detectivul răsese ca un adevărat chinez.

— Pentru că nu m'ați întrebat despre aceasta, d-le inspector general.

MĂRTURIA MICAELEI

John Blunt murmură dezarmat:

— Este cu totul imposibil. Trebuie să fie o eroare. Micaela rămase la punctul ei de vedere.

— O eroare este exclusă. Cesulețul provine dela un ceasornicar din Lovelak, care l'a făcut — pe timpuri — după dispozițiile mele, deoarece nu găsisem în magazinul său nici un ceas care să-mi fi plăcut. Butonul de învârtit după cum poți să te convingi, nu este din metal ci dintr'un smarald mic. Și dacă vrei să-ți dai osteneala să te uiți pe capacul din interior, cu o lupă, vei găsi acolo un monogram abia vizibil cu ochii liberi: „M. T.", Micaela Tronido.

Cow boy-ul deschise cu atenție, cu briceagul său capacul dinauntru și ținu cesulețul de argint în fața luminii.

— Intr'adevăr, este ceva gravat. Pare a fi niște litere. Din păcate n'am nici o lupă la mine.

Micaela îi trase ceasul din mână.

— Este ceasul meu! Crede-mă. Eu știu ce spun!

Ochii lui John Blunt o fulgerară.

— Știți ce înseamnă pentru mine afirmația dvs?

— Ai spus-o înainte. Trebuie să-l zdrobești pe proprietar.

— Presupun că ceasul vi-a fost furat.

Femea avu un tremur ușor și vocea îi sună mai răgușită când răspunse:

— Ceasul nu mi-a fost furat însă...

Celelalte vorbe nu fură pronunțate și ea îl privi îngrijorată pe tânăr.

El o zori:

— Vorbiți mai departe! Vreau să știu ce s'a întâmplat cu ceasul.

— Spune-mi mai înapoi pe ce cale a ajuns în posesia dumitale.

— Îți promit să-ți spun; dar acum vreau să aud sfârșitul frazei începute. Tonul său suna poruncitor și o vultură să mărturisească:

— Ceasul îl l'am împrumutat lui Dirk Gosse, odată când mi s'a plâns că niciunul din ceasornicele lui de buzunar nu mai merg bine.

— Când a fost aceasta?

Ea se gândi și apoi răspunse;

— Poate să fi fost acum vreo două luni. Dirk Gosse tocmai făcuse atunci un drum în munți.

— În care munți? Sunt mulți munți în California.

— Mi-a spus numele însă l'am uitat.

— N'a fost Pine Forest Range?

Ea îl privi mirată.

— Da, a fost muntele Pine Forest.

— Iată exact!

Figura lui John Blunt se împietri.

— Vă mulțumesc, doamnă, pentru lămurirea dvs., și acum ascultați povestea care am a vă-o spune. Mai întâiu însă luați loc. Ați putea cădea din picioare.

Micaela se așează și așteaptă. Așteptarea ei fu pusă în o probă grea, deoarece cow-boy-ul mai întâiu tăcu și se ocupă cu încălțarea cizmelor lui și cu fixarea pintenilor.

Micaela deveni nervoasă.

— Ce tot faci? Credeam că vrei să-:

Una după alta! Mai întâiu cizmele! Căci de îndată ce voi fi gata de călărie răfuiala mea cu Dirk Gosse nu va mai întârzia mult.

Dar nu vei avea noroc. Dirk Gosse nu este acasă.

Atunci îl voi aștepta în fața casei până se va

Dar în fond ce vrei de la Dirk Gosse? Imi permit să te sfătuiesc că ar fi mai bine să nu începi cu el.

Discuția dintre noi va fi unilaterală, doamnă! Imi

pare rău că veți deveni încă odată văduvă înainte să vă recăsătoriți. Nu aveți noroc la bărbați.

Ea sări în sus.

— De ce vrei să-l împuști? Ce ți-a făcut?

— Mie nimic dar pe cel mai bun prieten al meu l'a șters dintre cei vii. Și i-am promis sârmanului Sam să-i trimit curând după el pe nemilosul său asasin.

Cârciumăreasa se lipi de cow-boy. Ochii ei își pierduseră în întregime strălucirea și vocea ei șueră:

— Dacă este așa, John Blunt, atunci pleacă împotriva lui Dirk Gosse! Răsbună-ți prietenul și... pe mine!

John Blunt vâră gloanțe în revolver, se încinse cu cartușiera și păși spre ușă. În prag se mai întoarse odată.

— Plec acum, doamnă, și dacă el va trage mai repede decât mine va fi ghinionul meu.

Aerul dimineții cuprinse membrele lui cu o răcoare plăcută și aruncă umbre paide pe culoarea obrajilor săi.

Noaptea care trecuse, i se învătea în creieri ca o vedenie. Nechezatul calului său, care-i răsună din grajd, îl readuse la realitate și sfâșie zăpăceala gândurilor lui. Umbra lungei lui staturi se întindea pe pământ. Laoparte cu tot balastul nefolositor! Acum nu trebuie să se gândească la nimic altceva decât la răzbunarea morții prietenului său Sam Godfrey. Și totuși nu putea goni din capul său pe femeia aceea nenorocită, pe care o lăsase în odaia sărăcăcioasă.

Abia când Silverdeen rămase în urma lui și începu coborîrea văii Grass — care-i confisca toată atenția gândurilor lui alunecară într'altă parte.

Soarele se strecură în timpul acesta, printr'o deschizătură a lui „Battle Mountain“ și transformă roua, care atârna grea pe iarba stufoasă, în briliante strălucitoare. Raze roșii izbucniră năvalnice prin valurile joase de ceață, care atârnavă deasupra văii, și le destrămară în steaguri fluturânde. Mugetul vitelor și nechezatul cailor salutară zorii zilei și fură pentru urechile singuratecului călăreț o adevărată muzică.

Sgomotul tropăitului unui cal în galop, care-l auzi în spate, îi goni lenea din corp și-i încordă mușchii.

Își opri calul și privi împrejur. Deși depărtarea era

Încă suficient de mare recunosc în călărețul care se apropia o tânără fată, în pantaloni și bluză, care ședea în șea bărbătește. După alura calului ei se putea observa că era foarte grăbită.

Curiozitatea lui John se trezi și se hotărî să vorbească cu călăreața. Ea trecu însă pe lângă el fără să-i fi adresat măcar o privire.

Atitudinea ei înbufnă oarecum pe cow-boy, care simți cerința de a-i face cunoștință. Dădu pîteni calului și călări după ea. În puține fuleuri fu la înălțimea ei.

Ea își struni calul și l lăsă să meargă la pas. John îl urmă pilda, își scoase pălăria și i ură — politicoș — : „bună dimineața“.

Ea-l repezi:

— Ce te-a apucat străine, de călărești după mine ?
John Blunt răsă îndatoritor.

— Mă simțeam singur, domnișoară, și preferam deci să vorbesc cu d-ta. Nu poți avea în toate zilele, de dis-de-dimineață, o întâlnire atât de fermecătoare.

În mîna ei luci un mic revolver.

— Socot o convorbire cu un necunoscut, supărătoare. Cunosc pe cow-boy și manierele lor. Deaceia îți dai un sfat: să pleci la timp, înainte de a te sili cu un glonte.

— Drace, dar energică mai ești ! spuse vesel cow-boy-ul. Dacă fiecăruia dintre admiratori îi vei trimite câte un glonte de plumb între coaste, în curînd va fi plină toată regiunea numai de răniți.

Revolverul dispăru din mîna fetei.

— Vreau numai să te fac atent că o convorbire cu d-ta nu mă interesează.

Țin numai să vă întreb de ce vă grăbiți așa tare ?

— Pentru că azi noapte mi-au fost luate din nou dintr'o cireadă, douăzeci de vite.

Toate indiciile arată ca au fost mînate în valea Grass. Aceste hoții n'am de gând să le tolerez multă vreme. Vreau să-mi iau măsuri și deaceia sunt atât de grăbită.

Ochii lui John se măriră.

— Sunteți crescătoare de vite ?

— Mă numesc Sylvia Colly. Poate acum știți precis despre ce este vorba?

— Am auzit de groznica nenorocire căzută asupra „ranch-ului“ dvs. Scuzați-mă că prin mine v-ați readus aminte despre aceasta.

Sub pleoapele ei ardea, parcă, un foc.

— Cred că aș înnebuni dacă toți acei cu care vorbesc mi-ar aminti de teribilul sfârșit al părinților mei!

El schimbă discuția.

— Dece vă duceți singură după vitele furate? Aveți doar cow-boy.

— Nu sunt destul de energici. Vreau, deaceia, să rezolv personal chestiunea.

— Și încotro călăriți acum, dacă înii este permis să întreb?

— La Dirk Gosse. Poate va putea să-mi dea informațiuni asupra dispariției vitelor mele. Câțiva din oame-nii lui s'au învățit, eri prin valea Pleasant.

— Dacă vă duceți la Dirk Gosse avem acelaș drum și dacă vă convine putem călări împreună,

— Dar ce te duce acolo?

Cow-boy-ul privi apatic în zare, unde — în soarele dimineții — apăruse o casă albă.

— Am o mică socoteală cu el. Și dacă n'aveți nimic contra, voi rezolva, cu această ocazie, și chestiunea dumneavoastră.

CAP. VII

ESTE DIRK GOSSE „OMUL DIN NEVADA“?

Thomas Newton locuia într-o vilă la periferia orașului care părea ca o perle în praf de cărbune, printre cocioabele de lut din împrejurime. Vila era așezată în mijlocul unei grădini mari, abundent plantată, care ar fi desfătat pe oricare dintre amatorii de flori.

Proprietarul tuturor acestor minuni, un omuleț activ cu trăsături aspre și adânci, care nu lăsau însă să i se vadă vârsta de 65 de ani, era tocmai ocupat cu cetirea

ziarelor de dimineață când i se anunță vizita directorului de bancă Painelow.

Stăpânul casei puse ziarul la o parte și porunci ca cel anunțat să fie lăsat să intre.

Servitorul negru dispăru și aproape imediat intră directorul de bancă Painelow însoțit de Dirk Gosse.

Painelow salută pe proprietar, cu politeță, și apoi spuse

— Domnule Newton, mi-am permis să aduc cu mine pe prietenul meu de afaceri Dirk Gosse!

Newton îl cercetă pe noul venit cu o privire scurtă și se întoarse imediat spre bancher.

— Insoțitorul d-tale nu mă interesează, deocamdată în mod special. Mai principal este dacă mi-ați adus banii?

Painelow puse o geantă pe masă.

— Desigur! Doar mi-ați telefonat în acest sens.

— Frumoase istorii se întâmplă la banca d-tale! Mă voiui feri să mai depun bani la d-ta. Pare ca și cum d-ta cu intenție, ai făcut cunoscută lumii depunerea mea pentru a face atentă banda „Secerătorilor“ de bogata pradă ce i se oferă. Și când văzu privirea înmărmurită pe care i-o aruncă cel vizat, el continuă cu o supărare sporită: „Nu trebuie să te uiți așa prostește la mine. dragă prietene! Precis n'a fost ceva în regulă, deoarece „Omul din Nevada“ a aflat atât de repede de depunerea mea“.

— Insoțitorul meu ar vrea să discute cu d-ta o mică chestiune de afaceri, spuse bancherul pentru a abate discuția pe un drum mai liniștit.

Newton, care era ocupat să numere banii pe care-i scosese din geantă, răspunse: „Dacă o va spune pe scurt sunt dispus să-l ascult. Așa dar, tinere, vorbește!“

Dirk Gosse îl privi, mai întâiu, pe bătrân, care era foarte cufundat în numărul banilor, înainte de a începe să vorbească.

— Cunoscut într-o anumită regiune o vână bogată de aur. Imi lipsesc însă banii necesari pentru plata exploatarei.

Bătrânul se opri din lucrul său și-l privi pe vorbitor neîncrezător.

— Vână de aur! Și unde este aceasta?
Celălalt răsse.

— Atât de prost nu sunt să vi-o spun înainte de a fi sigur de dvs.

— Atunci păstrează-ți secretul pentru d-ta. Nu sunt prea curios să-l aflu, mărai bătrânul. Dealtfel am singur un loc cu exploatarea căruia trebuia să mă ocup, astăzi la prânz la Carson, pentru a-mi înregistra locul. Sper că banii aceștia, de aici, vor ajunge.

Dirk Gosse se ridică și spuse :

— Dacă lucrurile stau astfel, orice vorbă în plus este de prisos.

— Credeai, tinere că ți-a picat norocul plocon. Nu-mi plac afacerile în tovărășie. Prefer totul sau nimic. Și apoi nici nu te cunosc cine ești.

Cu o promptitudine extraordinară, Dirk Gosse îi replică :

— Curios, cum se poate înșela un om. Eram foarte sigur că v'am văzut, ca oaspe, pe ferma lui Lionel Northern la Blanco River, în Noul Mexic.

Bătrânul tresări ca și cum ar fi fost lovit de un biciu.

— Blanco River ? Lionel Northern ?

— Vedeți că nu m'am înșelat ?

Inocența vizitatorului îl frapă atât de mult pe bătrân încât spuse :

— Dar aceasta a fost...

— Înainte cu 25 de ani ! Este exact. Ce părere aveți de memoria mea, d-le Newton ?

Intrebarea aceasta schimbă însă atitudinea bătrânului. Cu o voce fermă el declară :

— Nu cunosc nici Blanco River și nici ferma unui Lionel Northern.

Nesiguranța, care părase să-l fi prins înainte, dispăruse.

— Atunci, poate mă înșel, domnule Newton. Iertați-mi această confuzie, care este însă lesne de priceput dacă vă spun că omul cu care vă confund avea și el numai o jumătate din urechea stângă, ca și dvs.

Servitorul cel negru veni fugind înăuntru :

— Domnule Newton, poliția este aici !

Bătrânul ascultă cu mirare.

— Poliția în casa mea?

În acelaș moment, ușa fu deschisă cu violeță și un sergent intră în cameră. Doi polițiști îl urmară și se postară la intrare.

Bătrânul se ridică mâniat și spuse:

— N'ați putut să așteptați până când servitorul meu va fi primit dispoziție să vă dea drumul?

Sergentul răspunse politicos:

— Iertați-mi deranjul, domnule Newton, dar chestiunea este foarte urgentă.

— Și despre ce este vorba?

Am primit cel mai sever ordin să-i rog pe cei doi domni, care tocmai se găsesc la d-ta, să mă urmeze imediat la comisariat.

Flancat de motocicletele celor trei polițiști, fermierul își îndreaptă demodată-i mașină spre craș și peste câteva minute stătea, împreună cu Painelow, în fața inspectorului David Sanson.

Directorul băncii, mâniat se precipită să spună câteva vorbe răstite, dar polițistul i o tăie scurt:

— Te rog, nu este nevoie să te sufoci căci nu folosește la nimic. În plus strică sănătății. Și presupun că nu vrei, cu știință, să-ți-o ruinezi. Rog pe amândoi domni să la loc și să-mi răspundă la câteva întrebări, care sunt silit să le pun. Mai întâiu, te rog pe d-ta... — el arată spre fermier, — care este numele d-tale?

— Mă numesc Dirk Gosse!

— Ah, da, Dirk Gosse! Așa e. Bine, d-le Gosse. Imi veți răspunde la câteva întrebări și comisarul Strafford va fi așa de drăguț să noteze răspunsurile d-tale.

Comisarul Strafford, care stătea pregătit de scris în dosul mesei lui, ceru mai întâiu datele personale.

Când Gosse, fiind întrebat asupra locului nașterii, răspunse Las Begas, Sanson se amestecă cu întrebarea:

— Despre care Las Begas este vorba? Cunosce mai multe orașe cu acelaș nume.

Cel întrebat mormăi:

— Las Begas în Noul Mexic! Cred însă că locul meu de naștere vă este cu totul indiferent. În plus nu înțeleg ce rost are protocolarea răspunsurilor mele. Mă tratați de așa manieră ca și cum aș trebui să plătesc niște oale sparte.

Inspectorul general se lipi de el și-i spuse:

— Nu este vorba de d-ta, ci de „Omul din Nevada” d-le Gosse!

Dacă inspectorul sperase că aceste vorbe vor face o impresie deosebită asupra fermierului se înșelase complet. Dirk Gosse nici nu clipi și spuse calm: „Serios nu înțeleg ce vreți să spuneți, inspector! Dacă este vorba de „Omul din Nevada” atunci trebuie să vă adresați lui

Sanson confirmă:

— Asta și vreau.
la el.

— Și atunci credeți că eu v-aș putea ajuta să obțineți o întâlnire cu acest om?

Inspectorul general asculta nerăsfârșit și-și continuă audierea:

— Sunteți crescător în valea Grass, nu-i așa?

— Da.

— De câte capete de vite dispuneți?

— 15.000 de bucăți. 7000 sunt vite, 6000 oi.

— Bine, d-le Gosse! O cireadă din cele mai frumoase, pentru paza căreia sunt desigur necesari vreo 12 călăreți.

— O duzină este puțin cam exagerat, d-le inspector. Opt până la 10 oameni bine dresați ajung, fără să trebuiască să se ostenească prea mult. Câmpurile mele de pășunat pot fi lesne supravegheate.

— Atunci de ce ați angajat 40 de cow-boy dacă lucrul poate fi făcut de 10 oameni, domnule Gosse?

Brusca întrebare a inspectorului general îl puse în încurcătură pe crescător. Dar înainte de a primi un răspuns acceptabil, anchetatorul merse mai departe:

— Nu este prea important să răspundeți la această întrebare, domnule Gosse. Fiecare crescător este liber

să-și angajeze cât personal vrea. Mai important pentru mine — și asupra acestui amănunt vreau să fiu lămurit — este de ce ați plecat, eri, atât de târziu la Mill. Era aproape miezul nopții când ați venit cu mașina, nu-i așa?

Nu, domnule inspector, era ora patru dimineața când am coborât din mașina mea la hotelul Union.

Dece vreți să mistificați ora exactă de sosire?

Dar nici nu mă gândesc la așa ceva!

— Cel puțin așa pare.

Fermierul lămuri:

— Mașina mea se încăpățânează uneori. Fapt care trebuie să-i fie scuzat, ținând seama de arhaica ei vârstă. Am rămas în până pe șosea, la 30 mile de aici. Am trebuit să aștept patru ore întregi până când apărut mașina d-lui Sullivan, din Carson, al cărei șofer m'a ajutat să o repar.

— Il credeți pe fabricantul de conserve Sullivan, din Carson?

— Da, acesta era. D. Sullivan se întorcea acasă. Era exact ora două noaptea, când m'a găsit pe șosea.

Inspectorul îi porunci lui Strafford!

— Te rog, domnule comisar, cereți imediat legătura telefonică cu d. Sullivan, în Carson.

Comisarul dispărut în timp ce Sanson continuă interogatoriul.

— Dacă ați venit, la Mill, abia la patru dimineața atunci chestiunea este ca și lămurită. Dar, totuși, trebuie să știu ce v'a adus aci?

— Vroiam să mă distrez puțin. La ranch-ul meu viața este monotonă și, deaceia, de multe ori, se simte necesitatea unei băuturi bune, a luminei, a muzicii și în încheiere și a unei fete frumoase.

Sanson care simți persiflarea din vorbele fermierului deveni morocănos.

— Nu mă duceți cu vorbe. Dacă nu vreți să răspundeți sincer la întrebările mele mai bine tăceți.

Painelow se crezu dator să intervină:

— D. Gosse avea treabă cu mine. Avea nevoie de bani pentru a începe exploatarea unei mine de aur. Suntem de multă vreme în legături de afaceri.

Toanele polițistului nu se schi

— Dece n'ați spus aceasta i
crescător.

Acesta răsă politicos.

— Pentrucă socotesc că este inutil să împărtășesc
poliției planurile mele de afaceri.

Comisarul Strafford se întoarce și anunță :

— D. Sullivan confirmă declarația d-lui Gosse, d-le
inspector general! L-a ajutat să repare o pană.

— Exact. Mi-a fost de mare folos și când mă voiu
duce la Carson îi voiu mulțumi încă odată pentru bună-
voința lui.

— Vreți să vă duceți
cu interes.

— Da, d-le inspector general!

Sanson se îndreaptă spre directorul băncii.

— D-tale, domnule Painelow, am să-ți fac comuni-
carea că fostul casier, Eugen Pratton, a fost găsit împuș-
cat acum o oră — pe malul râului Humboldt.

Obrazul lui Painelow se coloră.

Nu se poate, d-le inspector.

— Din păcate, asta este. Cum văd, știrca morții lui
te-a impresionat neplăcut. Și noi regretăm moartea lui cu
atât mai mult cu cât declarația lui cu privire la schim-
barea casetelor ar fi fost de mare importanță.

Bancherul gângăvi :

— Cum s'a putut întâmpla aceasta?

— Asta am vrea să știm și noi. Zăcea pe malul a-
pei, cu o împușcătură în inimă și cu un revolver înțepe-
nit în mână. Inspectorul general deschise un sertar și puse
pe masă un revolver cu butoiu.

— Aceasta e arma.

Painelow aruncă numai o privire asupra ei și lămurii

— E revolverul lui. Il cunosc.

Sanson îl întrebă.

— Ești absolut sigur?

— O eroare este exclusă. Purta arma la el, chiar și
în serviciu, deoarece îi era frică de bandiții de bancă.

— S'ar putea crede că s'a sinucis, spuse inspectorul
gânditor.

Bancherul confirmă :

Fără îndoială a fost o sinucidere. Arma o păstra numai pentru uz propriu și probabil că a făcut uz de ea într'un moment de rătăcire sufletească. Vocea vorbitorului începu să tremure. „Oh, este groaznic să-ți încarci conștiința cu un gest care a împins la moarte pe un om“. Lacrimi îi inundară ochii.

Răspunsul inspectorului general avu un substrat ironic:

— Nu trebuie să ai muștrări de conștiință, domnule Pamelow, căci Pratton nu s'a sinucis ci a fost omorât. Din revolverul său nu lipsește nici un glonte iar proiectilul, care i a trecut prin inimă și i-a ieșit prin coaste, aparține unui pistol de calibru mic, dar de o mare putere de pătrundere. Acesta este glonte. S'a oprit în paltonul asasinatului.

— Cine să fi omorât pe acest biet nenorocit?!
trebă bancherul.

— Ar fi foarte interesant să știm aceasta, domnule Pamelow! răspunse inspectorul general care mai adăugă: Poate vom ajunge, totuși, la aceasta și atunci va fi amar de criminal! Vă mulțumesc, domnii mei, pentru amabilitatea cu care mi-ați satisfăcut curiozitatea!

Când fură plecați, comisarul Strafford întrebă cu un ton de reproș:

— Dece i-ați lăsat pe acești tâlhari să plece, d-le Inspector general? Este foarte limpede că ambii sunt vinovați. Ei știu precis cine l-a ucis pe bietul Pratton, care allase prea multe despre directorul său.

— Ce-ți vine prin minte, dragă Strafford! N'avem încă nici un fel de dovadă contra lor. Dar fi sigur că, în curând, vom avea în lanțuri pe „Omul din Nevada“ banda lui.

Ziarele de a doua zi îi aduseră inspectorului Sanson o știre care nu corespundea ipotezelor lui: în noaptea trecută banda „Secerătrilor“ făcuse o vizită fabricantului de conserve Sullivan, din Carson, furându-i câteva sute de mii de dolari.

CAP. VIII

JOHN BLUNT ARE O TOVARĂȘĂ ÎN
MISIUNEA LUI

— De ce natură este socoteala pe care o ai cu Dirk Gosse? Întrebă Sylvia pe John Blunt în timp ce-și continuau împreună drumul.

Fața lui John Blunt se întunecă.

— Una din acele care trebuie să fie însoțită cu gloanțe de revolver. Cine va pune mai repede mâna pe armă va trage profitul de partea lui. Celălalt va pierde.

Când intrară în curtea „ranch“-ului, cei doi tineri trebuiră să se mire de liniștea care domnea acolo. Curtea era goală. Ușile casei erau încuiate. Prin coșuri nu ieșea nici un fir de fum. Nici o voce omenească nu era de auzit și nici măcar lătratul unui câine. Nici cel mai neînsemnat semn de viață. „Ranch“-ul parcă era mort.

John descălecă, păși spre una din ușile casei principale și începu să bată cu pumnul în lemn. După o bună bucată de vreme se deschise o ușă la capătul clădirii și un om păși afară. Un om gheboșat, cu o barbă albă care-i încadra fața dându-i o înfățișare patriarhală. El se apropie încet de ei și privi pe călăreți cu ochi scânteetori.

John Blunt îi ură un prietenos: „Bună dimineața“, după care bătrânul întrebă:

— Cine te-a îndemnat tinere, să bați în ușe cu pumnii? Nu poți să bați manierat și să aștepti până ți se va deschide?

— Credeam că nu este nimeni acasă.

— Atunci conduita d-tale abia este o prostie. Dar, în sfârșit, ce dorești? Cine caută aci de lucru trebuie să se prezinte civilizat. Arătând apoi spre Sylvia întrebă:

— Este iubita d-tale? Foarte frumoasă creatură dar un bagaj inutil pentru un călăreț fără serviciu.

Cow-boy-ul privi spre fată, care arunca o privire furioasă bătrânului, și se grăbi să-l lămurească

— Vă înșelați, nu este iubita mea și nici nu caut de lucru!

Tonul energic al răspunsului făcu pe bătrân să tresară.

— Tinere, ști pe cine ai în fața ta?

— Apucăturile îmi spun cine ești. Un bătrân prost!

Mâna bătrânului făcu o mișcare bruscă, aproape de neobservat, și în clipa următoare luciul oțelului unui cuțit străbătu aerul. Lama trecu, foarte precis, pe lângă umărul cow-boy-ului și se înfipse cu un sunet înăbușit într'un stâlp al prispei.

Syivia strigă îngrozită și alunecă de spaimă, fără voia ei, din șea.

John însă își smulse revolverul din toc și-și luă poziția de apărare.

— Bagă revolverul la loc!, spuse batjocoritor bătrânul. Cuțitul n'a fost pentru d-ta. Căci dacă aș fi vrut n'oi mai fi ajuns să pui mâna pe arma d-tale. Old Deed, în cluda anilor lui, mai este încă suficient de bărbat pentru a scoate din circulație „boboci”, când devin obrazneli. Să-ți servească drept învățătură, străine!

John, căruia sângele îi năvălise în obraz, murmură.

D-ta ești Old Deed, prospectorul, care a fost — pe vremuri — posesorul renumitei mine de 1000 de funți (N. T.: un funt are jumătate de kilogram de aur.)

Bătrânul dădu din cap.

Da, străine, am scos 1000 de funți de aur strălucitor din mină și cu toate acestea astăzi sunt iarăși un câine sărac. Nu-i așa că trebuie să fi fost un mare golan acela care a reușit să facă praf o asemenea avere? Să scoți 1000 de funți de aur în numai trei ani și să-i pierzi pe toți! Un râs strident îi ieși de pe buze și ochii îi rămură țintă.

John vroia însă să ajungă la un sfârșit și întrebă:

— Și acum ești aici, din nou, călăreț la Dirk Gosse, ca și înainte de belșug?

Cel vizat făcu niște ochi mirați.

— Eu la Dirk Gosse? Nu, străine, Old Deed n'a fost niciodată călăreț la altul și nu este nici astăzi. Eu sunt

tovarășul lui Dirk Gosse și dacă afacerile vor continua ca și până acum voi reveni la banii care i-am avut. Da, tinere, degeaba îți holbezi ochii. Dirk Gosse este un băiat de ispravă. Nu face vorbă prea multă cu nimeni. Răzbește în ceea ce își propune. Este singurui bărbat care a câștigat toată încrederea mea.

John aruncă însoțitoarei lui o privire cu subînțeleșuri și se întoarce apoi spre bătrân.

— Am auzit foarte multe despre isprăvile tovarășului d-tale. Atât de multe încât aș vrea, cu multă plăcere să discut puțin cu el.

— Așa? Ai vrea? Și tânăra d-ră are, desigur, și ea un dor puternic după el?

Sylvia se apropie.

— Desigur că mi-e dor să discut cu asociatul d-tale. Poate îmi va putea lămuri cine îmi fură, de săptămâni, vitele de pe câmpurile mele de pășunat, lămuri ea foarte energic pe bătrân.

Acesta o privi batjocoritor.

Nu cred că Dirk Gosse să fie omul care să se ocupe cu asemenea ni icuri. Are lucruri mult mai importante de făcut decât să fie atent la cirezile unei vecine. Are ocupații personale până peste cap.

Fata nu se lăsa înșelată.

— Dacă îi ești asociat atunci poate îmi vei da d-ta explicații asupra prezenței în Pleseant, a unora din călăreții voștri. Noaptea au dispărut și dimineața constatai lipsa unui mare număr din vitele mele cele mai frumoase.

Bătrânul își ridică capul.

— Valea Pleseant? Nu ești cumva Sylvia Colly, care în copilăria ei a avut atâta durere? Vocea lui luă, din nou, un ton ironic. Păcat, domnișoară, că tocmai d-tale să-ți fi făcut „Omul din Nevada” așa ceva.

— Și tot mai continui să negi că cow-boy d-tale u furat vitele mele?

Fata bătrânului deveni serioasă.

— Este o absurditate. Călăreții noștri n'au nici o legătură cu furtul. Nici în vale nu au putut fi deoarece sunt plecați toți, până la unul, de câteva zile.

— Este, totuși, așa cum am spus-o. Au fost oameni aici cei care au furat astă-noapta vite din cirezile mele.

— Și eu vă spun că afară de Ed Raffert, care a stat toată noaptea cu mine în casă, nu se mai găsește de câteva zile nici un cow-boy de al nostru în valea Grass.

Gura fetei se strânse disprețuitoare.

— Așa? Niciunul dintre cow-boy nu este aici? Și cine păzește turmele?

Bătrânul triumfă.

— Turmele? Acestea nu mai sunt aci, deoarece au fost mâinate de câteva zile la stație, unde au fost bătute în vagoane. Au fost vândute pentru măcelăriile din Denver.

— Dirk Gosse și-a vândut toate vitele? Este posibil? se miră fata.

— N'am nici un interes să recurg la pretexte, mormăi Old Deed.

— Și ceilalți oameni care n'au fost necesari la această operație unde sunt?

Bătrânul o privi ironic.

— Și aceasta ai vrea s'o știi?

Sylvia se depărtă și se duse spre calul ei.

— Indrăcită fată! mormăi bătrânul după ea. Păcat că nu sunt mai tânăr cu vreo 30 de ani.

John Blunt îi întrerupsese reflexiile:

— Old Deed, am venit aci pentru a rezolva niște chestiuni cu tovarășul d-tale, care-mi sunt foarte importante. Sunt convins că îi va fi neplăcut să audă că l-am căutat și nu l-am găsit. Ți-aș fi, deaceea, foarte recunoscător dacă ai vrea să-mi spui unde aș putea să-l găsesc acum.

Întrebatul își încreți ochii.

— Imi ceri cam mult, tinere, ca să-ți spun unde poți să-l găsești pe Dirk Gosse. Dacă ai însă timp și răbdare mergi dealungul drumului, care duce din vale pe șosea, spre vest, Dirk Gosse se va mai întoarce, odată, aci. Când se va întâmpla aceasta nu pot să-ți spun. Poate dai astăzi peste el, poate peste șase săptămâni. Acum

„Ranch“-ul rămase mult în urma lor când Sylvia îl întreabă pe tăcutul ei însoțitor

— Ce crezi de acest individ, pe care-l cheamă Old Deed sau mai știu eu cum?

— Omul a fost atât cât îmi este cunoscut mie, înainte de descoperirea minei de aur care l-a făcut milionar, un bandit obișnuit și un tâhar. Din păcate, nu se lăsa prins niciodată și înțelese strălucit să tragă asupra lui ocrotirea justiției.

— Și ce deduci din vechea lui ocupație?

— Că este un ajutor foarte util „Omului din Nevada“.

Sylvia își opri calul.

— Omului din Nevada?

— Da, „Omului din Nevada“, respectiv Dirk Gosse.

— Dirk Gosse este „Omul din Nevada“? Glumești sau te înșeli!

— Niciodată în viață nu mi-a ars atât de puțin de glumă ca acum.

— Este cu totul de necrezut, este...

— Un fapt pe care nu-l întâlnești în fiecare zi.

— Atunci Dirk Gosse a... Fata amuți ca și când mersul gândurilor ei nu s'ar fi potrivit cu grozăvia faptului.

John Blunt confirmă:

— Din păcate așa este. Omul acesta îți are familia pe conștiință și pe prietenul meu Sam Godfrey deasemenea.

Timp îndelungat cei doi tineri călăriră unul lângă altul fără să mai scoată o vorbă. Când ajunseră la răscrucea unde drumul se despărțea de șosea, fata îl întreabă cu un ton scăzut:

— Încotro călărești acum, John Blunt?

— Vreau să-l întâlnesc pe „Omul din Nevada“. Dar încotro pleci d-ta, Sylvia?

— Merg cu d-ta, chiar dacă drumul ne-ar duce până la capătul pământului!

Cow-boy-ul mișcă liniștit din cap și dădu pîteni calului. Sylvia îl imită. Apucară pe șoseaua care duce spre vest, pentru a ieși în calea „Omului din Nevada“.

RĂPIREA DETECTIVULUI HUGETT

Cu toate că era târziu noaptea, pe străzile puternic luminate ale orașului Carson era o mare animație. Oamenii fugeau spre adăposturi, mașinile se opriră iar poliștii motocicliști goneau într'un tempo infernal, după oștîva călăreți care cu lovituri sgomotoase de revolver încercau să dispară în străzile mărginașe mai întunecoase. Ceeace le și reuși.

Voci răgușite țipau: „Oprîți-i!“ „Rîndeți-i! Linșați-i pe acești tâlhari! și încă mai multe alte apostrofări de acest gen.

La ușile caselor, din birouri, restaurante, din tie-onare ușa care se deschidea, se strânsesă noui cărduri de curioși, care măreau zăpăceala, fără să se știe despre ce este vorba.

Dirk Gosse, care stătea la volanul arhaicei lui mașini, făcu apel la toată priceperea lui pentru a trece peste piedicile străzii cât mai repede. Avea, de acum, în fața lui drum liber când văzu, cu uimire, pe trotoar, statura deșirată a lui Newton, a cărui figură de pasăre răpitoare privea șiret spre el.

Ei, domnule Gosse, așteaptă puțin! Ia-mă și pe

Am de vorbit cu d-ta.

Acela căruia îi erau adresate aceste vorbe se făcu că nu aude nimic și apăsă pe accelerator. În smucitura automobilului, el se mai întoarse odată și văzu pe Newton chemând un polițist-motociclist și arătându-i spre mașina lui.

Când își reluă poziția pentru a-și continua drumul trebui să constate că pe scara mașinei lui stătea un chi-

nez, care ținea îndreptat spre el un browning și-i porunci: „Oprește numai decât sau!...” Mai departe nu putu spune nici un cuvânt căci fugarul lăsă brusc volanul, înhăță cu ambele mâini revolverul chinezului și-l apucă și pe el și-l aruncă, dintr'odată, în mașină.

În acelaș moment însă un polițist-motociclist fu lângă automobil.

— Oprește ! Oprește !

Un glonte crăpă geamul din față al mașinei.

Dirk accelerează puternic. Pocnetele motorului amuțiră dintr'odată și se schimbă într'un sbârnăit limpede. Poticnelile mașinei se transformă într'o alunecare lină și rapidă. Drumul era liber. Acul indicator al kilometrajului sări dela 60 la 80 și imediat după aceasta la 120. Sgomotul motocicletei se auzea undeva departe în spate, în timp ce mașina cu aceeaș infernală viteză — pe care un alt automobil ar fi atins-o cu multă greutate — gonia ca o nălucă pe șosea.

Frederik Hugett, care era îmbrăcat ca chinez, se trezi din loviturile primite și privea uimit la puternicile raze de lumină pe care le arunca în față ei mașina-nălucă. Drace, se gândi el, trebui să fi fost rău lovit. „Amicul” meu și-a schimbat mașina fără ca eu să fi observat ceva.

Vecinul său păru să-i fi ghicit gândurile, deoarece îi spuse răzând :

— Te înșeli, domnule Hugett. Este tot vechea mașină. Numai că acum îi funcționează motorul al doilea, pe care am lăsat să mi-l monteze un inginer inventiv. 120 de cai putere nu este un fleac pentru o asemenea rablă, nu-i așa ? Poți însă să fi liniștit. Viteza nu-i va face nici o stricăciune căci există și un al doilea arc care poate să suporte și o viteză mai mare. Cam pretențioasă această schimbare, care n'a fost deloc efină. Dar o adevărată mașină cu această putere ar fi fost prea bătătoare la ochi pentru un crescător de vite din valea Grass. Nu ești și d ta de aceeaș părere ?

— Găsesc că ești un ticălos periculos și-ți cer să te întorci numaidecât, căci de data aceasta nu vei scăpa. De aceasta îți garantez eu.

— Din păcate nu potsă-ți fac această plăcere, căci în mașina mea se găsește frumoasa sumă de 120.000 dolari, de cari l-am ușurat pe d. Sullivan, acum o oră.

— Nu-mi spui lucruri noi, dacă ți împărtășesc că ești șeful bandei „Secerătorilor“. Aceasta o știam de mult.

Dirk Gosse, care lăsa ca mașina să-și continue ameițitorul ei drum, se aplecă de pe scaunul său și privi înapoi. În depărtare străluceau câteva puncte albe. „Lau-dele mele“, spuse el peste o clipă captivului său. „Tovarășii d-tale ne urmăresc cu mașini care depășesc în viteză pe a mea. În 15 minute ne-ar prinde, dac'ar menține viteza lor actuală.

Detectivul îi răspunse :

— Ți-am spus că nu vei putea scăpa. cursa !

— Ai avut o presimțire ! spuse fermierul răsând ironic și stingând farurile.

— Ce-ți trece prin cap ?, strigă Hugett îngrozit. Ne vom rupe capul dacă vei continua să gonești cu aceeași viteză fără lumină.

-- Ochii mei văd și în întuneric ! îl asigură conducătorul bandei ironic. Cu toată această asigurare el micșoră viteza automobilului și își făcu de lucru la o pârghie. Imediat încetară bătăile motorului și începură să răsunе hodorogelile primului motor.

— Atenție ! Cazi în groapă ! strigă detectivul, când mașina începu să coboare o barieră stâncoasă.

— Din contră, voi ajunge în câmpie liberă. Acolo este mai plăcut decât pe șoselele animate.

— Totuși este compleci imposibil să faci numai o sută de pași pe pământul acesta găurit și afurisit.

— N'avea nici o grijă, brava mea mașină are și ceva de tanc în ea. Și fer ierul apăsă, din nou, pe o pârghie.

Scârțâind din toate încheieturile și poticnindu-se, automobilul înainta clătînându-se în preerie.

Hugett blestemă ca posedat de draci când văzu trecând, după câteva minute, mașinile poliției pe șoseaua care o părăsiseră.

— Nu făcea gălăgie inutilă, îi spuse paznicul său, căci altfel voi fi obligat să-ți astup gura! După un timp adăugă: Dacă te vei purta corect nu ți se va întâmpla nimic, căci m'am decis să-ți dau drumul dacă vei accepta propunerea care ți-o voi face.

Prin nisip și pietriș, mașina se înfundă în întunericul nopții.

PLANUL INSANGERAT

John Blunt și Sylvia Colly ajunseră în apropierea văii Pleasant și când se suiră pe un deal pentru a privi clădirea fermei, care fusese rezidită de mult, văzură în curtea casei o ceață mare de călăreți.

— Asta-i acum! Ce le-o fi trăznit prin cap oamenilor mei să părăsească, ziua în amiază mare, câmpul? strigă Sylvia Colly mâniată.

John Blunt i-ar fi dat, cu plăcere, o lămurire dar el lăasă aceasta păzitorilor cirezilor, care-și împinscră caii în galop către ei când îi văzură apărând.

Încă de departe ei își scoaseră marile lor pălării, le aruncară sus în aer și le prinseră apoi în galopul cailor.

Intr'o clipă cei doi tineri fură înconjurați. Ochi sclipitori și figuri surăzătoare dovedeau cât se bucurau tinerii și bătrânii că tânăra lor stăpână se întoarse vie și nevătămată.

Bătrânul lor conducător Cunnard își scoase respectuos pălăria, se prezintă străinului și apoi spuse fetei:

— Băieții au fost foarte îngrijorați când au auzit că v'ați dus singură după hoții vitelor, d-ra Sylvia.

Tânăra fată îi întinse mâna bătrânului și spuse cu un râs grațios:

— Acum însă trimiteți băieții înapoi la câmp și atrage-le atenția să deschidă bine ochii.

— Minunați băieți, domnișoară Sylvia! spuse cowboy-ul cunoscător, când se apropia de fermier. Și desi-

gur că fiecare și-ar fi dat viața cu plăcere pentru a o salva pe a d-tale.

Ochii tinerei străluciră și ea răspunse cu mândrie :

— Așa este, John Blunt.

El se gândi : Nu este nici o minune, când ești atât de tânără și de frumoasă, Sylvia Colly ! Totuși se feri să-și exprime aceste gânduri.

Urmându-și drumul el căută atent urmele care să fi rămas de la atacul suferit de fermă din partea „Omului din Nevada“. Dar nu văzu nimic.

Ceeace nu acoperise natura fusese făcut de mâini omenеști și clădirile noi, proaspăt văruite, făceau o impresie plăcută și, mai ales, prietenoasă.

Bucuria cea mai mare fu însă arătată de Sally cea grasă o negresă, care cu toată greutatea ei alergă foarte sprinten înaintea lor.

Sylvia îi strânse mâinile credincioasei servitoare se lăsă trasă de ea în casă și-i făcu semn lui John Blunt s'o urmeze.

— Fă-ne ceva de mâncare, Sally, porunci ea. Intre timp adu-ne ceva să bem...

Seara, când stătură pe veranda din fața casei, Sylvia Colly și John Blunt stabiliră în comun planul lor și ajunseră la concluzia să-l cheme pe bătrânul Cunnard pentru a-i cere sfatul.

Șeful cow-boy-lor veni cu mesagerul care fusese trimis după el și, la invitația stăpânei lui, luă loc. Dar când auzi despre ce este vorba nici nu vru să mai asculte aceste planuri.

— Nu-l veți prinde pe „Omul din Nevada“, după cum n'a reușit nici poliția și nici armata, spuse el cu tărie.

— Trebuie, totuși, să încercăm, răspunse Sylvia.

— Dar înainte de toate trebuie să vă întreb : știți unde trebuie să-l căutați pe „Omul din Nevada“.

— Până acum nu, interveni John Blunt.

— Și cine este el ? întrebă Cunnard mai departe.

Amândoi scuturară din cap însă Blunt adăugă :

— Este bănuît Dirk Gosse din valea Grass.

Fu rândul bătrânului Cunnard să-și scuture capul și să rădă.

— Dacă vrei să-l prindeți pe acesta atunci nu mai am nimic contra planului vostru, spuse el.

Răspunsul bătrânului li se păru curios. Toate întrebările cari i le făcură pentru a obține vreo lămurire suplimentară se dovediră inutile. Cunnard se mulțumi să le spună :

— Pot să vă dau un sfat?

— Te rugăm!

— Atunci călăriți peste deșertul Rock.

— Cred că nu vrei să spuneți, ..

— Vreau să spun că numai acolo poate să fie ascuns acest bandit, răspunse bătrânul foarte serios și mai adăugă — văzând că cei doi tineri îl priveau neîncredători: „Cunosc regiunea în lung și în lat și știu că o bandă atât de numeroasă ca aceea pe care a strâns-o „Omul din Nevada“ nu poate găsi nicăeri o ascunzătoare mai bună decât în pustiu. Cu atât mai mult cu cât nimeni nu crede posibil că în acest pustiu să se poată găsi suficientă apă pentru atâția cai și oameni. Aceasta este însă o greșală mare și de neiertat, deoarece mulți îndrăzneți, care s'au aventurat în pustiu Rock, au dispărut fără urme. Cei puțini care au găsit drumul de întoarcere au înebunit din cauza setei, și-au pierdut limpezimea spiritului observator și deaceia nu s'a contat pe declarațiile lor“.

— Și de unde ști d-ta că în pustiu se găsește apă, Cunnard? întrebă John Blunt.

— Pentru că și eu am fost acolo și un izvor, pe care l-am descoperit când nevoia mea era mai mare. m'a salvat dela moarte prin sete, explică bătrânul cowboy cu sânge rece. „Da“, continuă el după o scurtă pauză. Am fost în pustiu. Auzisem că acolo se găsește, în diferite locuri, aur curat chiar pe deasupra nisipului. Că trebuie numai să-l ridici și să-l iei. Fiind șarlatanie pură n'am găsit nimic din ceeace căutam și eram aproape să mor de sete când am găsit izvorul și am putut să-mi umplu iarăși burduful. Eram foarte bucuros după ce scăpasem de această urgie.

— Și „Omul din Nevada“ ?

— Acesta trebuie să cunoască și el un loc unde este nu numai un izvor răcoritor ci apă în cantități îndestulătoare.

— Locul nu poate însă să rămână nedescoperit veșnicie ! îi răspunse John Blunt.

— De ce nu, dacă nu este căutat acolo, fiindcă nimeni nu admite existența unui asemenea loc ? Vreau să-ți mai spun ceva John Blunt ! Atunci când eram în preajma sfârșitului meu și m'am târit până la o stâncă, care mă ferea cel puțin de arșița dogoritoare a soarelui, atunci când nu mai așteptam nimic decât apropiatul meu sfârșit, mă chinuia o vedenie îngrozitoare, care este cunoscută celor mai mulți dintre călătorii pustiilor. În fața mea vedeam o vale verde, cu copaci, vedeam grădini verzi și auzeam șopotitul unui râu. Da, aceasta vedeam și auzeam. Deși știam că simțurile mele mă înșelau, văzui perfect — în ciuda slăbiciunii mele — în jurul acestei oaze pustiul așa cum îl cunoșteam și o grupă de stânci negre pe care îmi aminti că am mai privit-o o dată, de departe.

Bătrânul scoase din buzunarul dinăuntru al hainei o bucată de piele și spuse :

— Pe aceasta am desenat atunci un plan al poziției acestei grupe de stânci.

El întinse bucata de piele lui John Blunt și tânărul cow-boy recunoscu dintr-o dată că liniile trase fuseseră desemnate cu sânge.

John Blunt care răscolise și el acest pustiu, mergând în diferite direcții, nu dăduse nicăeri peste o asemenea grupă de stânci. El scutură din cap. Bătrânul Cunard însă îi spuse :

— Ceeace am desenat aci este precis. Jur pentru aceasta și dacă veți reuși să găsiți aceste stânci nu veți mai fi departe de ascunzătoarea „Omului din Nevada“.

CAP. XI

O NOUĂ VICTIMĂ A „OMULUI IN NEVADA“

Guvernatorul din Carson nu era în dispoziție prea bună când șeful său de poliție — a doua zi dimineața — îi comunică rezultatul negativ al vânătorii făcută după șeful bandei.

Secretarul intră și-l anunță pe d. Thomas Newton.

— Să poștească.

Șeful poliției vru să plece dar fu reținut.

— Rămâi. Poate că d. Newton ne va furniza noi amănunte interesante.

Bătrânul intră și-l salută pe guvernator ca pe un vechiu cunoscut. Pe șeful poliției îl învrednici cu un salut din cap, care nu era însă lipsit de ironie

— Vă rog luați loc, domnule Newton! Tocmai suntem ocupați cu cercetarea spargerei casei de bani a d-lui Sullivan.

Newton privi gânditor
spuse :

După un timp

— Guvernatore, n'ai vrea ca poveștile cu bandiți să le dăm la o parte, pentru moment, ca să ne ocupăm de chestiunile pentru care am venit?

— Domnule Newton, v'am spus doar de eri că mărimea ținutului pe care vrei să-l înregistrați ca proprietate a dvs. necesită aprobarea guvernului central din Washington.

— Dar este vorba de un pustiu stâncos care nu poate să întâmpine refuzul guvernului.

— Posibil, domnule Newton, dar am prescripțiunile mele peste care nu pot trece.

— După cum știți, guvernatore, mă interesează această regiune pentru că presupun că în ea se găsește aur. Deaceea trebuie de rezolvat urgent.

Vă fac chiar o propunere pe care o veți putea accepta în liniște. Pun la dispoziția guvernului 500.000 de dolari și în schimb îmi conferți, până la sosirea răspunsului din Washington, în mod provizoriu, dreptul de

posesiune asupra ținutului respectiv. Ar fi o soluție bună, nu-i așa?

— Propriu zis nu, domnule Newton, dacă aș trebui să fiu sincer, căci guvernul a devenit — în ultimii ani — foarte rezervat în privința cedării de terenuri particulare. Nu cred că se va da curs ofertei d-tale cu toată suma ridicată pe care o oferi ca garanție. În cel mai bun caz se va institui mai întâiu, pe spezele d-tale, o comisiune care să se ocupe de oferta d-tale și care nu poate duce la o rapidă rezolvare.

— Atunci renunț la dreptul de posesiune al ținutului și mă mulțumesc cu o concesiune de exploatare. Aceasta puteți s'o rezolvați singur fără să vă temeți că încălcați paragrafele legii.

Guvernatorul dădu din cap.

— Nici aceasta nu este atât de simplu, dragă d-le Newton! Acordarea dreptului de exploatare personală pentru un ținut atât de mare, ca acela despre care discutăm, necesită instituirea unei licitații.

— Mulțumesc, aceasta o știu! Până când vor fi împlinite toate formalitățile, să capăt dreptul de concesiune, se vor găsi alții care să fi luat urma smântânii și atunci pot să mă frec pe cap cu concesiunea.

— Sincer spus nu știu cum aș putea să-ți fiu de folos!

— Vreau să vă spun ceva, guvernatore. Acordați-mi concesiunea pe răspunderea dvs. Nu vă va costa capul, dacă — după aceea — cineva va încerca să vă facă greutate. Mandatul d-tale expiră după trei luni și că nu veți mai fi ales o știți tot atât de bine ca și mine.

Guvernatorul îi răspunse:

— Domnule Newton, ce te îndreptățește că faci această afirmație?

— Experiența mea asupra vieții. Ați fost ales de două ori consecutiv. Ceeace este mult. Două perioade de guvernare aduc, chiar celui mai vrednic, atâția adversari încât cea de a treia candidatură a lui nu are nicio șansă. În afară de aceasta, ați avut ghinion ca ultima dvs. guvernare să fie marcată de activitatea „Omului din Ne-

vada". Dacă îmi acordați însă concesiunea vă garantez realegerea.

Celălat îi răspunse ezitând:

— Sunteți un om foarte cumsecade, domnule Newton, și deaceea nu mă îndoiesc că propunerea d-tale are un substrat cinstit. Totuși nu pot să cred că relațiile d-tale pot folosi realegerii mele.

Bătrânul rîse.

— Ce am nevoie de relații? Am bani. Puteți fi sigur că nu voi economisi banii pentru a-mi realiza promisiunea.

Fața guvernatorului se luminează. Newton observă că va învinge și dădu ultimul atac:

— Deoarece mă mulțumesc numai cu o concesiune, depunerea cauțiunii a devenit, desigur, inutilă. Vă pun însă la dispoziție suma de 250.000 dolari pentru scopuri de binefaceri în timpul campaniei de propagandă. Căci ar fi într'adevăr o binefacere pentru California dacă s'ar încredința conducerea țării unui om atât de capabil ca d-ta, guvernare.

Guvernatorul se hotărî:

— Bine, să treceți astăzi după amiază să luați concesiunea, dela biroul meu.

În acel moment intră, foarte enervat, șeful poliției strigând:

— Guvernatore l... guvernatore l...

— Ce s'a întâmplat?

— Tocmai acum a venit din Mill știrea telefonică că arestarea directorului de bancă Henry Painelow nu a putut fi executată.

— Și de ce nu?

— Pentru că azi iminează a fost găsit ucis în locuința lui.

Guvernatorul sări în sus.

— Să nu vă necăjiți! Ar putea să vă strice sănătatea, îl liniști Newton. Era de bănuț că „Omul din Nevada” nu va lăsa nepedepsit pe vicleanul care dorea să renunțe la vechea lor tovărășie.

CAP. XII

LASAT PRADA LUPILOR

John Blunt își răcori repede fața cu apă, îndepărtând vestigiile nopții, își cercetă armele și urcă scara pentruca să aștepte pe verandă până va veni Sylvia Colly.

Ochii lui străluciră când o găsi așteptându-l, proaspătă și bine odihnită.

Dar când se apropiă de ea și-i luă mâna — întrebând-o cum a dormit — ea nu spuse nimic de emoțiile interne. Atunci și el tăcu.

Părea aproape desamăgită de indiferența lui. Dar și ea se stăpâni și după ce luară împreună micul dejun și răsără cu mai multă poftă asupra dimensiunilor Sally-ei, oare căra mereu provizii de alimente pentru cei doi călăreți, se ridicară și încălecară caii, care erau gata pregătiți.

John Blunt trebui să promită, sus și tare, negresei că îi va aduce stăpâna înapoi teafără și sănătoasă, înainte de a-i da voie să plece.

Dimineața era minunată, cu proaspătul ei soare și cu liniștea ei patriarhală. Inima unui om, admirator al naturii, ar fi crescut de plăcere. Și senzația aceasta o avură și cei doi tineri care călăreau împreună — spre pericol și moarte, cum se gândea Sylvia, „în siguranță și vlată” cum își închipuia John Blunt.

Tânăra fată se încredință complet omului pe care-l cunoștea de un timp atât de scurt. Sylvia nu se miră când el apucă pe un drum care ducea departe de pustiu și deși peste zi întrebă de câteva ori dacă abaterea nu este prea mare, asigurarea lui că totul este în ordine o liniști.

Ea se neliniști din nou când ziua se termină și noaptea se strecură din văgăuni și văi, unde se ascunsese în înfața „regelui zilei”.

John aprinse un foc din rădăcini de arbuști în văgăuna unei dune de nisip, la care căută s'o așeze cât mai bine pe Sylvia. Ii așternu două pătură, construi din

cele două şei un fel de cort şi prepară apoi din proviziile pe care i le dăduse Sally o masă de seară, pe care o consumară cu multă plăcere.

— Ei, domnişoară Sylvia, întrebă el, după ce terminară masa, nu este plăcut un asemenea lagăr de noapte, sub cerul liber?

Flăcările focului trimeteau raze puternice pe faţa ei şi minunatul ei păr castaniu părea poleit cu aramă, datorită roşului focului. Privirea i se îndreptă asupra lui:

— Nu este pentru prima oară când campezi pe câmp. În ultimul timp am trebuit s'o fac adesea, interesându-mă de turmele mele.

— Aţi făcut-o şi pe asta, stimată d-ră!?, răsună — deodată — o voce adâncă din întuneric.

John sări în picioare cu revolverul în mână. Ochii săi încercară să străpungă întunericul dar nu putură să descopere nimic.

Deodată, Sylvia dădu un strigăt ascuţit

— Atenţie, John!

Era prea târziu: două mâini puternice îl apucară pe cow-boy dela spate. Arma îi fu smulsă din mână. O altă umbră sări şi în clipa următoare primul zăcea la pământ, ţinut de patru mâini puternice.

Din întuneric ieşi atunci un individ impozant, care păşi în raza de lumină a focului... Dirk Gosse.

— Scuzaţi mă domnişoară, că sunt silit să vă stric romantica idilă. Fără amestecul meu, aţi fi ajuns, încă astă seară, la sărutul de logodnă.

Ea îşi recăpătă stăpânirea de sine şi tipă la el:

— Îţi interzic grosolăniile, individ abominabil! Odată cu aceasta, îşi vâră mâna în bluza de piele, unde era ascuns revolverul ei.

El observă mişcarea şi o luă în râs:

— Frumos că vrei să te predai cu pistolul d-tale!

Nepăsarea lui era să-l coste viaţa căci imediat porni împuşcătură şi un glonte trecu şuerând pe lângă urea-i stângă. Dintr'un salt fu lângă ea şi-i smulse arma în mână.

— Drace, cu o aşa dexteritate în i vea încredere într'o fată.

John Blunt, care până atunci stătuse liniștit în ghiarele celor doi paznici ai săi, vru să abată atenția lor Ceeace reuși. Dar mai înainte să fi putut lovi cu pumnii săi liberați, paznicii — în care recunoscuse acum pe Ed Raffert și Old Deed — fură din nou peste el.

Vocea poruncitoare a lui Dirk Gosse puse capăt îmbrâncelii.

— Renunță la o rezistență inutilă, omule, dacă nu vrei să riști să primești un glonte.

John își mai împinse paznicii încă odată și se dreptă spre Gosse.

— Ce înseamnă toate aceste? Te rog să mă lămurști!

— Am auzit că mă cauți, rase Dirk Gosse, și pentru că nu m'ai găsit am venit la d-ta. Frumos din partea mea, nu-i așa?

— Foarte frumos din partea d-tale să ataci pe spate un om fără apărare.

Celălalt ironiză:

— Aceasta numai pentru a te împiedeca să nu pleci de aci. Ce vroiai dela mine?

John își măsură adversarul cu priviri disprețuitoare.

Voiam să te împușc! Asta-i tot.

— Pentru care motiv?

— Intr'adevăr nu-l ști? El își desfăcu cesulețul de mână. Cunoști acest ceas? Pe acesta l-a rupt prietenul meu Sam Goldfreg ucigașului său, în lupta mortală pe care a dat-o.

Dirk Gosse se apropie de cow-boy și-i apucă ceasul.

— Te înșeli, tinere, ceasul acesta l-am lăsat de bună voie prietenului d-tale, pentru că m'a rugat. Imi pare foarte rău că trebuie să aud că a fost ucis. Din partea d-tale este însă foarte frumos că mi-ai ajutat să-l recapăt. Foarte calm, el făcu ceasul să dispară într'un buzunar al hainei.

Cow-boyul strigă:

— Dă-mi ceasul înapoi, numaidecât, infam, mincinos, nici nu este proprietatea ta. Aparține...

— ...D-nei Micaela Tronido, logodnica mea, o știu,

nu trebuie s'o mai reamintești, îl complectă Dirk Gosse. Apoi se duse către fată: „Și ce vrei d-ta de la mine, domnișoară?”

Din ochii ei țâșneau scântei.

— Ceeace vroia și prietenul meu: să te împușc!

— Care, din păcate, nu ți-a reușit.

Old Deed, care-l păzea pe cow-boy cu revolverul, se amestecă în discuție.

— Dirk, ar fi timpul să punem capăt acestui lucru. Când va veni dimineața trebuie să fim departe de acest ținut frumos, care ne-a adăpostit atâta vreme.

— Ai dreptate, tovarășe! Păcat de timp și de vorbe. Și cu o privire spre John porunci: Legați-l.

John vru să se împotrivescă dar Dirk Gosse îl povățui: Nu făcea greutăți, omule! Tocmai d-ta trebuie să ști că gloanțele din revolverele noastre se clatină.

Când cow-boyul fu complect desarmat, legat și trântit la pământ, Dirk Gosse se îndreptă către fată, care urmărise palidă și tremurătoare scena:

— Pregătește-te, domnișoară Colly, vei pleca cu noi!

— Nici nu-mi trece prin cap! se împotrivi ea. Mai înainte ca...

O mână de fier îi astupă gura și-i opri cuvintele în gât.

— Ar fi pentru prima oară când o fată s'ar opune dispozițiilor mele.

După câteva minute, Dirk Gosse se pierdu în noapte cu tovarășii săi și cu tânăra fa ă.

John Blunt, scrâșnind din dinți, auzi sgomotele potcoavelor în depărtare. Pe urmă se făcu liniște. Focul se stinsese. Urlet de lupi începu să se audă din ce în ce mai aproape.

Fiarele adulmecaseră că undeva, în întuneric zăcea un om fără apărare, lângă un foc stins.

DETECTIVUL HUGGET SCAPĂ DIN GHIARELE „OMULUI DIN NEVADA“

— „Slăbiciunea de care am făcut dovada contra bandei „Secerătorilor“ stă în aceea, inspectore Sanson, că un am arestat imediat pe șeful bandei și ajutorul său, bancherul, când i-am avut — pe ambii — la comisariatul din Mill. În felul acesta, cazul ar fi fost soluționat dintr-o singură lovitură“. Așa vorbi directorul poliției către funcționarul său superior, care-l privea în tăcere. Când acesta termină de vorbit, inspectorul îi răspunse:

— Arestarea lor ar fi fost imposibilă, deoarece nu aveam nici o dovadă în sprijinul tezei noastre. Închiderea lor ar fi împiedecat cercetările la care n'am renunțat până acum.

Sanson strânse din umeri.

— Declarațiile lui Hugget nu-mi par destul de solide. După o clipă el adăugă: „Trebuie să trec în proces-verbal declarațiile d-lui Newton?“

Directorul poliției îl privi înmărmurit.

— Domnul Newton le-a spus d-lui guvernator personal. N'a fost încheiat nici un proces verbal.

Inspectorul general vru să știe:

Cine este, în fond acest domn Newton?

Interlocutorul lui îi răspunse surprins:

— Nu ști? D. Newton este un om de o bogăție fabuloasă. Un mare amic al oamenilor care face numai bine. În afară de aceasta, în altă ordine de idei, guvernatorul i-a acordat concesiunea explcatării pentru Pine Forest Range.

Inspectorul general se ridică.

— Pot să plec, domnule director, sau mai aveți vreo misiune pentru mine?

— Numai una, să-mi comunici cât mai repede posibil arestarea lui Dirrk Gosse.

— Mă voi strădui să duc misiunea cât mai repede la capăt, d-le director.

Sanson plecă. În biroul său îl aștepta o surpriză.

Frederick Hugett, îmbrăcat tot ca chinez, stătea liniștit într'un fotoliu. Costumul lui era rupt și murdar, iar sudoarea și arșița soarelui prefăcuse cosmeticul pete murdare.

— Sunteți desigur mirat să mă revedeți teafăr, strigă el inspectorului. M'ați crezut, fără îndoială, pe lumea cealaltă, nu-i așa ?

— Arăți ca un om care s'a găsit la marginea drumului care duce acolo. Cu toate acestea mă bucură foarte mult ca te revăd.

— M'am găsit într'o strâmtoare foarte mare, adăugă detectivul.

— D-l Director a fost foarte îngrijorat de d-ta. Du-te la el !

Detectivul se ridică și veni către interlocutorul său.

— Domnule inspector-șef trebuie să vă vorbesc î particular, înainte de a-mi face raportul de serviciu !

— În particular ? Dece ?

— Pentrucă am trăit o aventură foarte stranie cu „Omul din Nevada“ și trebuie de acționat după o altă metodă.

Sanson îl cercetă pe detectiv cu ochi întrebători :

— Cum ai ajuns la el, Hugget ?

— Tocmai asta vreau să vă povestesc, înainte de a întocmi raportul de serviciu.

Inspectorul general se așeză la masa lui și-l privi e interlocutorul său cu multă atenție.

Hugett închise ochii, ca și cum ar fi făcut un efort mintal, și apoi începu. Vorbi o jumătate de oră și cu cât vorbea mai mult cu atât se schimba mai mult fața inspectorului general.

Când detectivul termină, Sanson se ridică, se duse la el și îi întinse mâna :

— Cred, tinere, că pot să declar de acum că premiul pentru prinderea „Omului din Nevada“ nu va reveni altuia decât d-tale.

Hugett răsă încet :

— A fost și greu, d-le inspector, ceea ce am avut de făcut. 30 de mîle pe jos, în preerie, mai întâiu noaptea și pe urmă prin arșița soarelui. Sunt complet epuizat.

— Observ aceasta. Totuși, trebuie să te silesc să povestești toate, personal, d-lui director înainte de a te da odihnei binemeritate. Nu mă socotesc destul de competent să expun singur cum se prezintă cazul. Și o întârziere nu este posibilă, fiind vorba de un caz prea important.

Hugett se ridică și spuse:

— Bine, atunci voiu predă d-lui director și pachetul pe care l-am adus cu mine.

— Ai adus ceva?, se miră inspectorul.

— Da, o bagatelă, răspunse Hugett și se duse la dulap de unde scoase la iveală un pachet de o grosime oarecare.

Sanson îl privi curios:

— Ce este înăuntru?

Cu acelaș ton, ca și când ar fi fost într'adevăr vorba de o bagatelă, Hugett spuse:

— Cei 150.000 de dolari care au fost furați lui Sullivan.

CAP. XIV

O LUPTĂ DISPERATĂ ÎN PUSTIU

O furie de nespus și o mînie reținută biciuiau nervii lui John Blunt și-i goniră sîngele în creieri, încât vinele frunții se umflară gata să crape. Rușinea ce a fi învîns de bandiți fără luptă îl tortura de credea că va înnebuni. Durerea îl readuse la realitate și-i abatu gândurile într'altă parte. Trebuia să-și desfacă legăturile și să fugă după canaliile care îl doborăseră pe la spate. Vroia să se repeadă ca o panteră și să-și înfigă dinții în bregata lor.

Întreaga lui voință și-o concentră pentru realizarea țelului său, anume de a scăpa de frînghia cu care era

legat. Își contractă corpul, cercetă tăria și tensiunea frânghiei și observă — spre bucuria lui — că nu-l legase prea tare. Dacă i-ar reuși să-și libereze mâinile, restul ar fi rămas o joacă de copil. Trebuia însă să se grăbească căci urletul lupilor se apropia și pe cât se fereau aceste animale când simțeau mirosul oamenilor pe atât ar fi devenit de îndrăznețe dacă ar fi observat lipsa lui de apărare.

Se rostogoli până la o piatră, ale cărei muchii ascuțite le simțise în întuneric, și începu să-și roada frânghia dela mâini. Incet, interminabil de incet, lucrul lui înainta.

Urletul lupilor amuțise, ceea ce îl făcu să-și accelereze lucrul cu maximum de energie căci știa ce înseamnă această liniște. Bestiile nu mai vâneau ci se îndreptau spre locul unde le atrăgea mirosul și de unde nu le mai înspăimânta nici o rază de foc. Umbre lungi și agile înconjurau pe cel care zăcea la pământ. Lumini verzi și mititele străluciră în întuneric și mârâituri îngrozitoare, sălbătice și nemiloase, răsunau la urechea cow-boy-ului fără apărare.

Un animal mare și deșirat se îndreptă primul spre John Blunt, îi mai despărțeau cinci pași. John simți mirosul puturos, care venea dela lup. O sudoare de moarte îi broboni fruntea și frica activă creierii. Dacă animalul va sări se vor apropia și ceilalți și atunci era pierdut. Aceasta nu trebuia să se întâmple. Ce se va alege atunci din Sylvia? Și cu toată puterea plămânilor strigă la lupi. Mârâind, aceștia se traseră înapoi, chiar și cel mare, deșiratul. Acesta însă nu se lăsă intimidat, se ghemui și sări. Din instinct John Blunt îl lovi cu picioarele. Puternica lui lovitură fu simțită de fiară, care se rostogoli schelălăind într-o parte. Dar imediat se pregăti pentru o nouă săritură. Cow-boyul nu mai era însă dezarmat. Efortul făcut pentru apărare rupse frânghia, care era foarte roasă, și își liberă mâinile. Când lupul sări, din nou asupra lui, mâini de fier i se puseră în jurul beregatei. Fiara se luptă pentru a putea respira. John știa însă la ce ar fi ajuns și n'o slăbi de fel. El se rostogoli peste animal, îi izbi capul de pământul pietrificat și-și înfipse mâinile, cu

toată puterea. În carnea din jurul gâtului până ce lupul întinse picioarele și rămase fără viață. Cu aruncări de piatră goni celelalte animale, care constatară că omul nu este lipsit de apărare cum credeau. Uriând lupii se pierdură în întuneric.

După câteva minute, se liberă și de celelalte frânghii și se ridică încet. Acum își putea întrebuința din nou membrele, se simțea vesel și puternic și teama pentru viața lui dispăru. Dintr'un cedru pipernicit, care crescuse singuratec în acest colț al lumii, își rupse o cracă destul de grea pentru a crăpa țeasta oricărui lup, care s'ar fi încumetat să l atace pe drum. O asemenea întâlnire nu era de scontat. Căci lupii stepei din California atacă numai odată pe omul pe care-l socotesc fără apărare. Iar în cazul lui fiarele aveau treabă să-și mănânce camaradul mort. Și ele se puseră la un adevărat ospăț din momentul în care John Blunt părăsise locul luptei.

Micaela stătea în ușa prăvăliei ei și privea frumusețea dimineții. Privirile ei alergau pe străzi, ca și când ar fi așteptat pe cineva. Când îl văzu pe John Blunt, obosit și prăfuit, pe obraz îi apărură un surâs de mulțumire. Cow-boyul se apropie repede. Arăta amețit și aspru. În lupta cu lupul o mânecă a cămășii lui roșii se sdrențuise și restul hainelor nu arătau prea bine. Incheietura mâinii stângi era încrustată cu sânge uscat.

— Omule, cum arăți?, îl apostrofă cărciumăreasa când sosi lângă ea.

— Ca unul ce a căzut în mâinile tâlharilor, d-nă.

— Nu te-oi fi ciocnit cu Dirk Gosse?

— Dece nu? Eram în căutarea lui.

— Nu ți-am spus, dela început, să te ferești de el? Îți este superior.

— De data aceasta, într'adevăr, a fost. Păcat... Data viitoare însă este de așteptat ca rolurile să se inverseze.

— Vino înăuntru, spală-te și pune-ți totul în ordine. Lucrurile și armele d-tale sunt în camera în care ai locuit acum câteva zile, iar calul îți este în grajd.

Cow-boyul rămase cu gura căscată de uimire.

— Lucrurile și calul meu?

— De ce ești atât de surprins? Chiar d-ta le ai trimis aici?

— Eu?, întrebă John complet năucit.

— Da, cine altul? Old Deed ne-a sculat noaptea târziu din somn, ne-a adus calul și celelalte lucruri ale d-tale spunându-ne că l-ai însărcinat să le aducă la mine. După spusele lui mai aveai de regulat anumite treburi și te vei întoarce pe jos.

— Și d-ta ai crezut toate aceste palavre?

— Când te dai jos adormită din pat nu ai alte dorințe decât să te vezi înapoi, spuse spaniolca în scuza ei.

— E ceva miraculos, mormăi John și se gândi mai departe: Tinere, tinere, acum trebuie să-ți ții ochii deschiși! Este ceva care nu prea merge.

Micaela simți neîncrederea lui și întrebă cu jumătate de voce:

— Ce s'a întâmplat? Este ceva care nu e în ordine?

— Mai nimic, numai că Old Deed care este, după cum trebuie să ști, tovarășul lui Dirk Gosse a fost și el amestecat în chestiunea din deșert. Faptul că după aceasta a adus bunurile mele aci trebuie să-mi dea de gândit, cred eu.

— Ia mai întâiu o băutură și povestește-mi după aceea.

Cow-boyul păși în prăvălie și începu să-i povestească ce i se întâmplase în ajun.

Când povesti despre răpirea fetei se miră de indiferența cu care pri i Micaela această știre. — Ba mai mult, ea îi spuse:

— Dece ești atât de enervat? Ții atât de mult la această fată?

— M'a mâniat brutalitatea cu care a acționat acest ticălos.

— Dece îmi insulți logodnicul?

— Cred că ai fi mai mulțumită să scapi de el acum când ști cine este?

Micaela își trată din nou oaspele și se aplecă mai mult peste paharul său:

— Și eu m'am gândit la început că trebuie să re-

nunț la el. Dar acum când toată lumea îl urmărește, gonindu-l ca pe un cal sălbatec, nu pot să-l las în încurcătură.

John îi observă roșeața care îi coloră obrazii, dar nu știu s'o interpreteze exact. Presupunea că este rușinea pe care o simțea pentru faptul că-l cunoștea și se necăji pentru afecțiunea pe care o arăta banditului. Deacea vru s'o pedepsească excitându-i gelozia.

— El are mai puțină înțelegere pentru atașamentul tău, căci altfel n'ar fi pus mâna pe fată.

Ea îi răspunse pe un ton ușuratec:

— Fiecărui bărbat îi place variațiile. Trebuie să mă obișnuiesc cu aceasta.

Cow-boy-ul o privi clătinând din cap. După o clipă continuă neturburat:

— Și Dirk Gosse a fost eri noapte aci. Dece ascunzi aceasta?

— Ți-am spus cine a adus lucrurile d-tale.

— Bine, spuse John și se duse la grajd și svârli șeaua pe cal. Micaela veni după el. Când își puse piciorul în scară, ea-l întrebă:

— Incotro pleci, John?

— Socotesc această întrebare ca inutilă, doamnă, atâta vreme cât nu am alt țel în viață decât să mai întâlnesc odată cu Dirk Gosse. Își contractă ușor mușchii piciorului și sări în șea.

— Să nu faci vreo nechibzuință, tinere, îi strigă ea. Iar dacă te vei întâlni cu „Omul din Nevada“ să te gândești și la aceea că este logodnicul meu. M'aș necăji foarte mult dacă i s'ar întâmpla ceva.

Tonul glumeț din vocea ei îl rodea.

— Va fi cea mai frumoasă zi din viața mea când voi reuși să dobor, cu un glonte de revolver, pe acest ticălos. Puteti conta pe mine, d-nă.

— Ești un diavol!, îi spuse ea râzând și întinse mâna pentru despărțire. La ridicarea mâinii, mâneca bluzei îi alunecă și scoase în evidență un cesuleț de mână.

John îl recunoscuse. Nu spuse însă nici o vorbă ci își împinse calul cu pintenii și ieși val-vârtej pe poartă.

CAP. XV

DIN NOU LA PINE - FOREST

Ca un fulger trecu prin California știrea că în Pine Forest a fost descoperit un filon de aur. Ziarele, care anunțau această senzație, aveau încă udă cerneala de tipar și crainicul postului de radio din Carson mai vorbea încă la microfon asupra acestei chestiuni, când primii oameni se puseră în mișcare pentru a scoate la iveală acest prețios metal.

În automobile, pe jos, pe cai, cu motociclete, cu care cu boi și alte mijloace de locomoție apărură căutătorii din toate regiunile învecinate, în vinele cărora pulsa sânge neastâmparat. Nu trecu mult și începură să vină căutătorii și din ținuturi mai depărtate.

Când John veni în valea pe care o părăsise de câteva luni, pentru a căuta urmele omorîtorului prietenului său, abia o mai recunoscă. În puține zile se ridicase parcă din pământ un adevărat oraș. Casele nu mai erau decât din tabla ondulată sau numai cortulețe, rupte dar se punea o oarecare simetrie în trasarea străzilor și diferite schele, care se ridicau în unele locuri, arătau că se intenționa și construirea de case mai mari, din piatră. Intrarea din pustiu în vale, a cărei întrebuintare era legată — nu cu mult înainte — de mari pericole, fusese transformată într-o stradă comodă, care permitea o călătorie bună chiar celor mai grele autobuze.

O a doua stradă ducea în serpentin spre vârful muntelui, pentru a permite venirea și din partea pustului.

Cow-boy-ul începuse, imediat după plecarea lui din Silverdeen, căutarea bandiților. Primul drum îl făcu în valea Grass, la „ranch-ul lui Dirk Gosse. Il găsi ocupat de o patrulă militară, căreia i se dăduse consemnul să cerceteze serios pe oricine se va arăta în vecinătate, deoarece o întoarcere a bandiților la cartierul general nu era considerată ca exclusă. Și John fusese socotit, la început, ca un membru al bandei „Secerătorilor“ și trebuia să se legitimeze și să se explice foarte precis înainte de

a obține crezare pentru spusele lui.

Când comandantul patrulei, un tânăr locotenent auzi că „Omul din Nevada” se arătase într'una din nopțile trecute, prin împrejurimi își ieși din el de mânie care crescuseră și mai mult când o imediată cercetare amănunțită a casei dădu neașteptatul rezultat că în camera proprietarului se făcuse o vizită recentă, deoarece masa de scris era spartă și răscolită — ceace nu fusese încă la sosirea soldaților. Patrula avea obligația să păzească, până la sosirea comisiunii polițienești, ca să rămână totul neschimbat.

Locotenentul era bătut de gândul că însuși „Omul din Nevada” fusese în timpul nopții în casă, pentru a-și lua diferite acte importante. Se decise, deaceia, să participe — pe propriul său risc — la urmărirea bandiților. În acest scop îl întovărăși, cu câțiva soldați, pe cow-boy.

Urme și lămuriri obținute de la niște păzitori de cirezi îi dădură certitudinea că Dirk Gosse, în tovărășia mai multor oameni și a prizonierei lui, călărise spre vest.

John Blunt imprimă atunci un tempo care epuiză ultimile rezerve de energie ale soldaților. Sălbateca vânătoare ținu trei zile, după care oamenii și animalele erau rupți de oboseală. O urmărire mai departe ar fi fost și fără rost, căci urmele se pierdeau în deșert. Locotenentul se întoarse cu oamenii săi și John călări singur mai departe.

Într'un mic târgșor auzi apoi de exodul spre Pine Forest. Atunci i se puse ca un vâl cenușiu în fața ochilor. Își împinse, din nou calul și porni într'acolo, blestemându-l pe Dirk Gosse care-i omorise prietenul, îi răpise fata și i luase și ce-i mai rămăsese : aurul său. Călări zi și noapte până când ajunse la țintă.

John Blunt trecu printre oameni, brutal și fără să țină seama de nimic. Îi auzi strigând : — Ce cauți aici ? Ar fi vrut să le răspundă : — Duceți-vă la dracu ! Nu știți că această vale este proprietatea mea ? Dirk Gosse, mizerabilul ucigaș, nu are nici un drept să vă vândă bunurile mele. Oh, acest ticălos, acest hoț ordinar ! Vai de el de-mi va ieși încă odată în cale ! Prin corpul lui trecu un tremur, și pumnii i se strânseră puternic.

Calul, care recunoscuse valea, cu toată schimbarea

produsă, necheză tare și alergă cu capul în vânt — spre locul unde ar fi trebuit să fie coliba lor.

Ochii lui John Blunt cercetară locul. Coliba nu mai era. În locul ei se afla o baracă din tablă ondulată. Mormântul prietenului său dispăruse. În mina lui se părea că se lucra cu toată viteza. Scrâșnituri de mașini de perforat și sunetul puternic al ciocanelor răsunau dureros în urechile lui.

Un om se apropiă de el.

— Străine, în această vale nu mai poți să-ți găsești norocul. Trebuie să-l cauți într'altă. Aici este totul ocupat! — spuse el cow-boy-ului.

John Blunt îl măsoară pe vorbitor cu priviri distrase.

— De ce nu mi-aș mai găsi norocul? Din această groapă am mai scos câteva bucățele de aur și voiu mai scoate și altele.

Omul, a cărei față plină de cicatrice nu inspira prea multă încredere, răspunse târăgănat:

— Mi-am spus imediat că am deaface cu un nebun. Arăți ca unul care vine direct de la balamuc.

John Blunt alunecă din șea și se înfipse în fața străinului.

— Privește acest cal! se adresă el acestuia.

Omul făcu un pas înapoi, își puse mâna pe tocul revolverului și spuse:

— Un cal foarte frumos numai că e puțin cam prost ținut. Nu merită nici 20 de dolari.

— Dar nici nu este vorba de aceasta. N'am intenția să ți-l vând.

— Atunci n'am ce să mă uit la el.

— Numai o clipă, camarade. Vreau să-ți fac o mică experiență. Și fără a da atenție ochilor înmărmuriți ai interlocutorului său, John strigă la cal:

— Cob, cațărăte în mină! Te-a strigat Sam!

Calul își ascuți urechile și se uită întrebător la stăpânul său.

— Hai, du te! Sam are nevoie de tine. Trebuie să-l ajuți să scoată afară câteva bucăți de minereu.

Cob necheză și începu să alerge într'un trap mărunț. Cu multă atenție se cățără pe podul de scânduri, pe ca-

re-l făcuse stăpânul său, pe drumul spre groapă.

O voce strigă de jos :

— Hei, cal afurisit, ce cauți aici ? Vrei să-ți ei câteva bucațele de aur pentru a contribui la rația ta de ovăz ?

Străinul îl privi pe John întrebător.

— Animalul este fără îndoială, un cal dresat de circ cu care vrei să obții un mic câștig suplimentar ? Cred însă că ar trebui să-l înveți alte bucați artistice. Numai un cățarat pe marginea unei gropi este o atracție foarte slabă.

Cow-boy-ul nu răspunse la această ironie ci păși spre groapă de unde calul său îl privea.

— Vino, Cob ! Te-am înșelat, Sam nu este jos. El zace acolo...

Ochii lui căutară bradul cel negru, unde îngropase pe prietenul. Copacul nu mai era, fiind ars. probabil, de mult. Il privi, veninos, pe omul de lângă el și-l întrebă :

— Ce s'a făcut cu mormântul, care era pe aici, sub un brad ?

Întrebatul, căruia gesturile cow-boy-ului impuneau din ce în ce mai mult, îi răspunse sec :

— Cine se uită la morminte când avem de exploatat aur ?

— Canalie fără pietate, îl apostrofă John și se sui, din nou, în șea.

Atitudinea lui sgândări curiozitatea omului, care părea să aștepte noi lămuriri.

— Spune-mi, străine, ai făcut diferite aluzii, mi-ai arătat dresajul calului tău și m'ai și insultat. Nu poți să-mi spui ce înseamnă toate acestea ?

John, care-și pusese calul în mișcare, din drum.

— Toate acestea înseamnă că mina este proprietate mea. Eu și cu prietenul meu Sam Godfrey, care a fost îngropat aci, am lucrat la ea. Mi-am trimis calul la groapa minei pentru a-ți arăta că a fost dresat să se cațere până acolo, ca să tragă afară bucați de minereu. Cred că toate aceste lămuriri îți ajung. Și deși, poate ai plătit ceva

hoțului acestei mine îți dau sfatul ca, împreună cu tovarășul tău, să părăsiți cât mai repede proprietatea mea. Mă întorc curând și dacă mai găsesc vreun străin pe locul meu atunci..

— Atunci ce?, întrebă celălalt provocător, apucând calul cow-boy-ului de dârlogi.

— Atunci voi proceda la curățirea minei după metoda mea, raspunse călărețul aruncând o ochiadă țecului de unde se vedea revolverul său.

Celălalt îl cercetă cu o privire compătiuitoare.

Ascultă și părerea mea asupra acestui caz, tinere. Eu sunt posesorul acestui petec de pământ. Mă numesc Chess Dryver și caut de trei ani aur. Cred că cunosc de-accea, metodele afacerilor de acest gen.

— Și eu mă numesc John Blunt și am descoperit acest locșor cu prietenul meu Sam Godfrey, la cercetarea unei vizuini de viezure. Locșorul acesta l-am și prelucrat. Este proprietatea mea și aceasta va admite orice om de treabă.

Dryver răsă puternic:

— John Blunt ești un visător, care nu are nici o perspectivă în chestiuni de acest soi. Regiunea pe care o consideri proprietatea ta a fost înregistrată de mult sub numele altuia.

Îți promit ca numele lui Dirk Gosse să dispară repede din registrul oficial. A fost o nerușinare din partea lui de a lăsa să se înregistreze numele lui.

Celălalt scutură din cap.

— Te gândești la Dirk Gosse, conducătorul de bandiți? Ce legătură să aibe aceasta cu lucrurile care le discutăm?

Figura călărețului se întunecă.

— Dar el a fost acela care a venit aci și mi-a omorât prietenul!

— Nu, nu dragul meu, „Omul din Nevada“ nu are nimic comun cu aceste locuri. Întregul ținut al Pine Forestului a fost închiriat de Thomas Newton, care la rândul lui transmite dreptul de exploatare prospectorilor. Pentru fiecare bucătică de pământ cere să i se plătească o

anumită cantitate de aur. Pentru moment însă producția locului este foarte slabă.

John Blunt privi gânditor înaintea lui.

— Newton?... Thomas Newton?... Unde poate fi găsit acest om?

— În lagăr. Unde ar putea fi într'alt loc? Individul își încasează singur banii și vai de acela care refuză plata. Călăreții lui sunt răi ca dracu și leagă pe oricine nu are ticketul de plată.

— Așa dar omul se numește Thomas Newton și se găsește în lagăr? Bine! Vreau să-l văd și eu odată pe acest domn.

John Blunt își duse un deget la borul marei lui pălării și se întoarse spre centrul lagărului. În curând află care era casa în care stătea cel căutat.

O EDIȚIE SPECIALĂ A ZIARULUI „MORNING POST“

Alura vânătoarei după „Omul din Nevada“, care începuse imediat după isprava din Carson, se întehi și mai mult din ziua când ziarele aduseră — cu litere de o șchioapă — știrea eroicei fapte a lui Frederik Hugett, care reușise să răpească temutei bande a „Secerătorilor“ suma de 150.000 dolari. Poveștile despre puterea de nerăpus a bandei dispăruseră dintr'odată și numărul participanților la goana pentru câștigarea premiului de 10.000 dolari se îngroșase.

La început, ziarele avură fapte precise; pe urmărecurseră la vasta lor fantezie. Și când nu mai știură ce să scrie povestiră cetitorilor lor că șeful bandei fugise peste graniță, în Mexic.

Acum veni însă marea senzație. La redacția ziarului „Morning Post“ se primi o scrisoare care păru atât de interesantă încât se scoase o ediție specială, care scria cu titlu peste pagină: „*Omul din Nevada anunță!* Ziarul însera următoarele:

„Am primit, de o jumătate de oră, o scrisoare pe care o împărtășim cetitorilor noștri fără cea mai mică întârziere. Cazul bandei „Secerătorilor“ nu va fi rezolvat încă multă vreme și va mai aduce încă multe surprize. Căci iată ce spune scrisoarea primită:

„Foarte stimată redacție!

In ultimul timp s'au împrăștiat, în diferite ziare ale țării noastre, știri asupra mea care nu corespund realității. Înainte pe toate vă rog să luați cunoștință că nici prin vis nu mi-a trecut să părăsesc frumoasa noastră țară. Nici nu mă gândesc la așa ceva. Cum să renunț la un asemenea câmp de activitate, cum este California? Îmi place prea mult aici pentru a-mi strămuta domiciliul în Mexico, cu plășa lui atât de nesigură. Aceasta ar fi prima chestiune! În ceea ce privește suma de 150.000 dolari care mi-a fost furată vă rog să comunicați că mi-o voi lua cu procente.

În afară de aceasta dau, tuturor acelor care vor să mă prindă, sfatul să nu se ostenească mai departe deoarece cu toții nu se vor alege decât cu timp pierdut. Guvernul poate să-și economisească premiile puse pe capul meu sau să le întrebunțeze pentru scopuri de binefaceri.“

Ceeace urma era tipărit cu alte litere:

„Mă adresez lui „Morning Post“ deoarece îl socotesc ca ziarul cel mai răspândit, cel mai serios și cel mai bine informat. În afară de aceasta, de ani de zile îl sunt cititor fidel, ceea ce nu pot spune despre celelalte ziare.

Iată de ce îi trimit această scrisoare care ureau s'oclească toți locuitorii țării noastre.

Cu asigurarea deosebitel mele stime

„Omul din Nevada“

Scrisoarea explodează ca o bombă în Carson și provoacă o enervare maximă.

Inspectorul general Sanson îi arată ziarul detectivului care avusese „întrevederea“ cu Dirk Gosse și-l spusese:

— Dragul meu, situația este foarte serioasă. Cazul acesta trebuie adus la un sfârșit. „Omul din Nevada“ trebuie să se simtă într-o siguranță perfectă, dacă-și poate permite asemenea obrăznicii.

Hugett continuă :

— Vroiam să mai aștept anumite informațiuni. Dar dacă sunteți de părere să accelerez atunci sunt pregătit să încep.

— Sper că de data aceasta vei face lucru complet.

CAP. XVII

OAZA MISTERIOASĂ

Sylvia se făcu că-și pierde echilibrul și alunecă spre dreapta, în întuneric.

Imediat fu apucată de o mână puternică și trasă înapoi. În acelaș timp, o voce tunătoare îi spuse :

— Allo, domnișoară, nu ne făcea de lucru.

Sylvia râse pe furiș. Vocea aceasta o cunoștea. Călărețul din dreapta ei era Dirk Gosse ! Era „Omul din Nevada !“

Fu surprinsă de drumul pe care-l apucase, printre stânci prăpăstioase și aproape inaccesibile, dar se sperie când observă că se îndreptau spre pustiul acela în care John Blunt vru să-l caute pe „Omul din Nevada“ și despre care-i povestise atât de mult bătrânul Cunard.

— Călărim spre deșertul Rock ? întrebă timidă pe Dirk Gosse.

Acesta o privi și râse :

— Spre lagărul meu, fu răspunsul lui.

— Atunci John Blunt a presupus exact, își spuse ea. Dacă ar ști el că refugiul meu este în acest teribil pustiu ! Apoi întrebă, cu glasul sugrumat de emoție :

— La lagărul d-tale sunt niște stânci negre, mărețe ? Dirk Gosse o privi întrebător :

— Ce ști despre aceste stânci ?

— Cunard, șeful cow-boy-lor mei,

pre ele și presupunea că la aceste stânci trebuie să fie o oază... cu apă curgătoare și palmieri...

— Așa! Bătrânul Cunard! El putea s'o știe!

— Cunard cunoștea lagărul d-tale?

— Aceasta nu, dar a nimerit bine, răspunse Dirk Gosse. Mai târziu ar putea să-ți povestească cum a ajuns la această presupunere. Cu toate acestea trebuie să se considere fericit că nu a găsit lagărul meu...

Sylvia nu vru să întrebe ce s'ar fi întâmplat cu Cunard. Iși putea închipui că nimeni nu trebuia să știe acest secret.

Incepu călăria prin pustiu și Sylvia putu să-și dea seama că Cunard nu exagerase. Căldura era îngrozitoare, lumina orbitoare și supunea ochii unei mari cazne...

Nu pierdu însă nici un moment încrederea în bărbatul care călărea lângă ea și totuși — cum nu-i venea să mai creadă — era un temut și rapace șef de bandă. Când soarele asfinți, ajunseră la oază. Ea văzu cu uimire crescândă o regiune sălbatecă înverzită care se ridica în mijlocul pustului...

Deșertul Black Rock, după cum îl arăta numele, este un pământ golaș străbătut de stânci și ziduri de granit, o țesătură de piscuri, pereți, defileuri și mari abisuri, fără nici un fel de vegetație, doar cu niște cactuși izolați. Fără viață animală și lipsit de apă. Vai de călărețul al cărui drum duce prin această pustietate, dacă nu are burdufii plin cu apă. Ar căuta zadarnic un izvor sau o gaură cu apă, spre a stinge setea lui și a animalului său. Luciul alb al soarelui, intensificat de cvartul stâncilor și nisipului, îi va usca sângele în vine. Trebuia să moară acela care a pășit în deșertul Black Rock fără să-și fi luat măsurile de precauțiune necesare.

Locșorul pe care-și clădise Dirk Gosse lagărul său constituia — deși era în mijlocul deșertului — o excepție fericită. Intre niște stânci înspăimântătoare era un cuib de numai o sută de pași în lățime, cu o vegetație bogată. Intrarea în acest paradis, a cărei cunoaștere Dirk Gosse i-o datora lui Old Deed, era din cele mai dificile. Incepea într-o îngustă despicătură a stâncii care părea să fie numai o crescătură. În realitate era o trecere care

ducea într'o adâncitură în zig-zag, cu pereți stâncoși amejitori, și se termina în valea amintită. Era ca o ironie diabolică isvorul răcoritor care susura acolo, în timp ce la o depărtare de numai o bătaie de armă, în deșertul de alară, oamenii și animalele mureau de sete.

Sylvia ieși dintr'un mic cort, care i se pregăti sub o ieșitură a stâncii, și se uită după Dirk Gosse.

— Hei, Dirk, ce s'a întâmplat? Cred că nu ai de gând să mă lași singură în această sălbăticieune? Țipa ea. Cel strigat răs:

— Dece nu? N'ai dece să te temi. Pe aci nu se rătăcește nici un om și merinde avem destule.

— Nu despre aceasta este vorba. Stâncile acestea uriașe și puținul pământ liber mă îmbolnăvesc. Am veșnic impresia că, într'o zi, aceste stânci vor cădea peste mine și mă vor îngropa sub ele. Incotro pleci? Trebuie s'o faci?

— Da, trebuie s'o fac, fetițo. Am treabă în lagărul căutătorilor de aur. Am presimțirea că Ed Raffert are nevoie de mine. Aș fi trebuit să nu-l trimit acolo, Are gură prea liberă și este nechibzuit.

— Vei fi prins, Dirk, dacă vei fi recunoscut. Toți sunt pe urmele tale și apoi...

— Și apoi ce? Spune liniștită ce gândești.

— Vei fi legat și spânzurat de primul pom și aceasta va fi un sfârșit prea trist pentru „Omul din Nevada”.

— N'avea nici o grijă. Nu mă las prins atât de ușor!

— Ce să-i spun lui Old Deed, când se va întoarce cu oamenii?

— Să mă aștepte cu băeții și sub nici un motiv să nu vină după mine. Cred că se va întoarce încă astăzi. Eu voi veni mâine seara înapoi și dacă toate vor corespunde așteptărilor dansul poate să meargă mai departe. La revedere, domnișoară! Și n'avea nici o grijă de stânci! Nu cad atât de ușor. Au rezistat mii de ani și vor mai dura alte mii de ani.

Dirk întinse fetei mâna, își apucă calul de dârlogi și plecă.

Privirile Sylviei îl urmăriră până când dispăru în dosul unui bolovan uriaș.

CAP. XVIII

THOMAS NEWTON CONTRA LUI JOHN BLU

Doi băieți îmbrăcați în haine de călărie, cu revolve la cingătoare, flancau ușa casei în care Thomas Newton își stabilise cancelaria. Păreau a fi niște paznici personali ai acestuia căci în momentul în care John Blunt trece pragul fu întrebat — pe un ton ridicat — ce căuta.

Cow-boy-ul le răspunse pe acelaș ton.

După o scurtă desbatere drumul îi fu lăsat liber.

Thomas Newton nici nu-și ridică privirea din cărțile sale când călărețul pătrunse în odaie. Cow-boy-ul nu făcu caz de aceasta și-i spuse :

— Newton, cred că ai trebui să-ți ridici nasul ca să poți să mă privești. Cărțile nu fug de aci pe când eu sunt grăbit.

Bătrânul ridică capul.

— Omule, ce-ți trăznește prin cap ? Cum î bești ?

— Cum trebuie de vorbit cu oameni de teapa ta.

Fața lui Newton deveni cenușie. Ochii îi luciră su-părați și vocea îi deveni răgușită de furie.

— Dacă nu părăsești camera imediat, cal sălbatec ce ești, dau ordin să fi aruncat afară ! Ai înțeles ?

John se învârti, degajat, prin odaie, închise ușa cu cheia, pe care o scoase din broască.

Bătrânul sări mâniat în sus și mâna lui tremurătoare se întinse spre sertarul în care își păstra revolverul.

Cow-boy-ul, care-i urmărea mișcările, strigă la el

— Lasă prostiile, bătrâne ! Sunt mai repede ca tine și de împușcat în nici un caz nu poți cu niște mâini atât de tremurătoare.

Newton mormăi :

— Deschide imediat ușa sau strig după ajutor.

— La primul strigăt pe care-l scoți glonteale meu îți va crăpa țeasta.

Bătrânul respirând greu, se așeză.

— Spune-mi ce vrei dela mine ! Bani ? Sau ce ?

— Nimic altceva decât să discutăm câteva minute. Dacă ai să fi cuminte și vei răspunde la întrebările mele nu ți se va întâmpla nimic. Ferească Dumnezeu însă să te încăpățenezi.

— Vorbește odată, în numele dracului, dar fă-o scurt căci sunt foarte ocupat.

John își luă un scaun, se așeză tacticos, își puse un picior peste altul și începu :

— Mai întâiu doresc să știu, bătrâne, dacă este adevărat că ai concesiunea pentru întreaga regiune și dreptul s'o împarți în bucăți.

Newton, care-și mai calmase nervii, răspunse înțepat :

— Ca să afli aceasta nu aveai nevoie să mă ameninți cu revolverul. Ți-aș fi spus-o fără nici o presiune. Da, eu sunt posesorul concesiunii. Sau te gândești că sunt numai un mincinos care și-a asumat un drept pe care nu-l are ? Acolo, în cassa de bani, stă actul oficial și dacă vrei poți să-ți vâri nasul prin el. Nu sunt atât de mic la suflet pe cât o arată aparențele.

— Mulțumesc, afirmația ta îmi este suficientă.

Newton deveni negustor.

— Vrei o parcelă ? Poți s'o capeți. Din păcate locurile bune sunt date. Dar aur se găsește suficient aci. Trebuie numai sa muncești cu râvnă. Probabil că locurile mai bogate în minereu n'au fost încă atinse.

— Nu te osteni, nu mă gândesc la nici o parcelă. Te sfătuiesc însă să te ții bine căci ai putea să cazi de emoție, după cele ce-ți voi spune.

— Nu-mi plac ghicitorile, tinere ! Trebui să devii, deaceea, mai explicit dacă vrei să ajungi la un rezultat.

Vocea cow-boy-ului căpătă un ton amenințător.

— Atunci povestește-mi sincer cine ți-a făcut cunoscută prezența aurului în această vale ?

Nasul de uliu a lui Newton se lungi.

— Ce te privește cum am ajuns la această descoperire ?

— Mă privește chiar foarte mult, îi răspunse John, căci norocul care a scos prima bucatică de aur din această vale sunt eu.

Bătrânul îl fixă pătrunzător.

— Prin urmare ești John Blunt ?

— Da, Dar nu pot să-mi explic de unde noști numele.

Newton se bâlbâi :

— Eu... l-am auzit odată undeva..
amintesc în legătură cu ce.

Cow-boy-ul scoase revolverul cu toc cu tot și-l puse peste picior. Pumnii i se strânsesă și pe frunte îi apărură o cută de încruntare.

— Vreau să te ajut, bătrâne, să îți amintești cum ai ajuns la cunoașterea numelui meu ! Prietenul meu Sam Godfrey și cu mine am făcut prima groapă în această vale. Într-o zi, în timpul lipsei mele, tovarășul meu fu jefuit și omorât de niște bandiți care au trecut pe aci.

Bătrânul sări în picioare și țipa :

— Pentruce mi le povestești toate acestea ? Ce legătură au cu mine ?

— Cu tine nimic, dar tocmai pe această cale vroiam să te aduc să-ți amintești de unde îți este cunoscut numele meu.

— Nu găsesc nici o legătură.

— Dar eu da, bătrâne, căci prietenul meu a fost ucis de Dirk Gosse. Ori acesta este omul tău de încredere, care ți-a vândut pe bani grei secretul minei, pe care el nu și-o putea păstra. De la el ai auzit și numele meu.

Un ris răgușit ieși din gâtul bătrânului. El strigă :

— Ești cam pretențios, tinere. Vrei să mă pui în legătură cu „Omul din Nevada“ ?

— Presupun că nu este vorba numai de o legătură oarecare ci de o adevărată tovărășie.

Newton se ghemui ca și când ar fi vrut să sară la interlocutorul său.

— Dacă ești atât de sigur, ai avea toate motivele să întrebuițezi un ton mai ponderat în discuția cu mine.

— Nu mă tem nici de „Omul din Nevada“ și nici de tine. Dela el pretind satisfacție pentru viața prietenului meu, iar dela tine proprietatea mea.

— Ești beat, John Blunt!

— Poate te fac însă atent că atunci când sunt amețit am prostul obicei să umblu neprecaut cu înfrățitul meu revolver. Gândește-te bine la aceasta. Ți dau timp 24 de ore să-ți bagi chestiunea în cap și aștept, apoi propunerea ta.

Bătrânul strigă după el:

— Propunerea care am să ți-o fac poți s'o auzi acum. Du-te la dracul!

John se opri liniștit.

— Cred că în 24 de ore vei avea alte gânduri. Omul nu trebuie să se grăbească niciodată cu deciziile lui.

În acelaș moment ușa fu desfăcută cu forța și înăuntru pătrunse... Frederik Hugett. El sforăia ca un cal, care făcuse 30 de mile.

Newton îi merse, emoționat, înainte:

— D-ta ești, domnule Hugett? L'am rugat personal pe domnul guvernator să scoată lagărul meu de sub protecția înaltei poliții. Pentru aplanarea micilor diferende sunt suficienți cei 30 de cow-boy pe care i-am angajat în acest scop.

— Dar nu sunt aci în interes de serviciu ci, de astă dată, într'o chestiune complet particulară, îl liniști detectivul.

— Oare n'oi fi vrând să începi să cauți aur? Mai am libere câteva parcele și pentru d-ta aș face un preț foarte efin, îl tachină Newton.

— Poate și asta, dar mai târziu. Pentru moment mă mulțumesc cu privirea fericităilor care prin mila d tale trebuie să devină milionari. Detectivul se uită apoi la cow-boy și exclamă:

— Allo, sunt sigur că ne cunoaștem.

— Cu toată bunăvoința nu-mi pot aminti, punse John politicoș.

— Mai gândește-te. Cred că era în Silverdeen. Ai sărit în ajutorul meu în momentul când am fost nevoit să primesc câteva palme răsunătoare. Tinere, tinere, omul acela avea o labă! Garantat că n'a fost de carton. Cow-boy-ul răs.

— Exact! Imi amintesc că atunci era vorba de un chinez.

— Foarte adevărat și chinezul eram eu. Grozavă mască nu-i așa?

„Dar îți mai amintești ce ți-am spus la despărțire?

— Par'că îmi amintesc că mi-ai propus să-ți vin în ajutor în lupta contra „Omului din Nevada“, fapt care atunci imi păru de o curiozitate... chinezească. Acuma, da, știu că ești de la poliție și lucrurile arată cu totul altfel.

Newton se amestecă în discuție.

— Pentrucă veni vorba despre „Omul din Nevada“ trebuie, Hugett. să-ți povestesc o istorioară foarte nostimă, care tocmai mi s'a întâmplat! Inaginează-ți că acest onorabil domn mi-a aruncat în obraz că sunt în legături de afaceri cu „Omul din Nevada“.

Detectivul izbucni într'un hohot de ris.

— Ha, ha, ha, d. Newton în legături de afaceri cu „Omul din Nevada“? Aceasta este, fără îndoială, cea mai veselă poveste pe care am auzit-o vreodată în viața mea. Newton, filantropul, onorabilul cetățean din Mill, în legăturile de afaceri cu Dirk Gosse! Excelentă glumă. Ești un umorist înăscut, dragă prietene! Hai mai bine cu mine să ne reînoim cunoștința și să bem împreună un păhărel. Imi place societatea oamenilor care nu și-au pierdut complet simțul umorului. Și cu aceste vorbe îl împinse pe cow-boy afară.

Newton strigă după el:

— Cu mine ai terminat, domnule Hugett?

— A fost, dacă pot spune așa, numai vizita mea de introducere, domnule Newton! Precis mă mai întorc și atunci pentru o convorbire mai lungă și mai plăcută. Fără să mai aștepte vreun răspuns se precipită, cu John Blunt, spre ieșire.

Câteva minute mai târziu, în odaia bătrânului intra

un bărbat a cărui înfățișare amintea un călăreț de circ într'un costum din vestul sălbatec, cu o bogată combinație de culori. Era Ben Croats, conducătorul cow-boy-ilor pe care-i angajase Newton pentru paza și liniștea lagărului.

Acesta luă o poziție militărească și spuse :

— M'ai chemat, domnule șef ! ?

Bătrânul se apropie mult de el.

— Ce se aude cu Dirk Gosse, omule ? De ce n-ai păt nici un fel de știre asupra lui ?

— Pentrucă nu este de găsit, domnule șef ! Trebuie să se fi ascuns într'o gaură de șoarece !

— Trebuie însă să-l am pe acest „Om din Nevada“ și pe fata, care o cară cu el, deasemenea. Mai angajează și alți oameni dacă ai prea puțini. Nu contează. Dar adu-mi-l aci. Prea departe nu va trebui să te duci căci garantat că se află undeva în jurul lagărului.

Ben Croats se înclină afectat.

— Ce va sta în puterile mele voi face, domnule șef ! Dacă îmi mai angajez 20 de oameni sper să ți-l aduc.

— 20 ! 50 ! Atâți câți ai nevoie ! Printre mulții proști din lagăr, care scot aurul din pământ pentru alții vei putea alege după poftă.

— Oameni găsesc destui, Nici nu este vorba de așa ceva, întrerupse cow-boy-ul. Am și fost întrebat de mai mulți băeți dacă n'am nevoie de ei. Mi se plâneau că s'au păcălit cu parcelele.

Newton completează cu răceală

— Desigur că nu pot să dau garanții. Dacă aș știe unde este de găsit metalul cel galben mi l-aș fi scos singur. Dar ca să mă întorc la afacerile noastre, dragă, mai am o însărcinare pentru d-ta.

— Și anume ?

— A sosit astăzi un individ, pe care-l cheamă John Blunt și strigă peste tot că el a descoperit această vale. Omul acesta trebuie să dispară cât mai repede posibil. M'ai înțeles, Ben Croats ?

— Puteți să contați pe mine, domnule șef ! Cred că

metoda cea mai bună ar fi să-mi caut ceartă cu el și apoi să-l împuşc.

— Cum vei rezolva chestiunea nu mă interesează. Important pentru mine este rezultatul final.

— Veți fi mulțumit, domnule șef!

— Să sperăm! Dacă te gândești însă să l cureți într'o luptă cu revolverul n'as avea nimic împotriva ca și Frederik Hugett, detectivul din Carson, care a venit adineaori aci, să primească un glonte. Individul acesta îmi este antipatic. Mă pricepi, Ben?

Cow-boy-ul își schimonosi gura și spuse:

— Și încă cum vă înțeleg, domnule Newton!

CAP. XIX

SALVAȚI ÎN ULTIMA CLIPĂ

Dispoziția sufletească în lagărul căutătorilor de aur nu era din cele mai bune. Informațiunile asupra bogățiilor aurifere din Pine Forest Range, pe care Newton le difuzase, se dovediră mult exagerate. Newton dăduse peste 2000 de prospecte de exploatare, la prețul de 500 de dolari parcela, dar numai valea în care se găsea mina lui John Blunt se dovedise producătoare. Acolo erau însă abia 100 de parcele, în timp ce celelalte locuri erau atât de sărăcăcioase încât abia produceau banii necesari pentru exploatare.

Afaceri bune făcuse numai Newton. Două mii de concesiuni pe prețul de 500 de dolari fiecare însuma frumosul capital de un milion de dolari care, după scăderea tuturor cheltuelilor, dădea un venit curat de peste jumătate de milion. Și se mai așteptau noi veniți căci svonurile despre sărăcia în aur a văii, care se auziră, nu erau crezute fiind considerate ca șiretenii grosolane — pentru a opri exodul spre lagărul căutătorilor de aur. În felul acesta, Newton avea în perspectivă câștiguri și mai mari.

Sărăcia în aur a parcelelor era pentru prospectori,

deocamdată, numai de o importanță secundară, rămânând speranța găsirii unor filoane bogate.

Descoperirea acestora putea fi o chestiune de zile. Mult mai mare influență avea asupra dispoziției sufletești a căutătorilor nesiguranța care domnea în lagăr. Newton obținuse din partea guvernatorului să i se predea lui serviciul de pază, care însă nu corespundea de fel. Aproape în fiecare noapte se întâmpla ceva în lagăr și a-nume tocmai acolo unde ziua adusese un câștig mai important. Odată au fost jefuiți și găsiți morți, cu beregatele taiate, doi tineri al căror noroc se dovedise proverbial. Astăzi unul, mâine altul și așa, la rând, mai toți prospectorii fuseseră jefuiți de fructul muncii lor. Corturile și bărcile nu mai puteau fi lăsate nici în timpul zilei fără pază căci nimeni nu vroia să riște ca la înapoiere de la trudnicul lucru să se găsească jefuit.

Pe scurt, despre serviciul de pază al lagărului se puteau spune multe. Călăreții lui Newton se străduiau mult însă fără nici un rezultat în descoperirea autorilor diferitelor isprăvi. În curând se infiltră un svon „Banda Secerătorilor“!

Svonul acesta se întări în momentul când furturile și crimele se înmulțiră. Nici nu putea fi altfel. „Omul din Nevada“ se furișase în lagăr și oamenii săi erau foarte harnici la lucru.

Frederik Hugett își trase invitatul la cantină, pe care doamna Cambier, o franțuzoaică, o aranjase într-o baracă îngustă.

Era întuneric când detectivul și cow-boy-ul intraseră în cantină, care era puternic luminată de o lampă cu acetilen. Ei luară, mai întâiu, un aperitiv la teighea și se duseră, apoi, în „salon“ unde era o animație mare.

-- Frumoasă adunătură! spuse Hugett, după ce aruncă o privire prin sala plină de fum. Cred că aci aş găsi cel puțin o duzină de ucigași și spărgători.

— Poate chiar mai mulți, îi replică John. Pe unul l'am și văzut, dacă ochii nu mă înșală.

-- Pentru Dumnezeu, murmură detectivul, acesta

este individul care mi-a masat obrazul la Silverdeen. Să mergem să vedem ce ne va spune!

Ed Raffert privi uimit pe cei doi bărbați, care fără multă introducere se așezară la masa lui, pe care se gândise s'o aibe numai pentru el.

— Oh, uite omul care m'a trântit în salonul Micaelei, mărâi el la John. Ai venit să-mi acorzi revanșa?

— Dacă este vorba de revanșă atunci primul cuvânt îl am eu de spus, interveni Hugett.

Călărețul își întoarse fața sfâșiată de glonte spre vorbitor.

— Pe dumneata Ce vrei de la mine.

— Probabil că ai o memorie foarte slabă, tinere dacă nu-ți mai amintești de chinezul pe care l-ai pălmuit la Silverdeen, cu mâinile tale murdare, râse Hugett.

— Ce legătură ai d-ta cu chinezul? De altfel atunci am băut peste măsură și în asemenea împrejurări devin sălbatec. Altminteri sunt un băiat de treabă.

John deveni impertinent.

— Ține-ți botul dacă nu vrei să capeți vreo gaură cap.

Celălalt îi răspunse calm:

— Dacă vrei să faci uz de revolver atunci îți voi da concursul. Și e bine s'o ști dinainte.

— Nu-ți voi da timp să-ți scoți revolverul. A doua oară nu ai să mă mai păcălești ca atunci când mi-ai sărit în spate, canalie lașă.

Hugett să înșelă crezând că vor urma, imediat, împușcăturile de revolver. Căci Ed Raffert continuă să vorbească:

— Ah, înțeleg! Faci aluzii la noaptea aceea în care ți-am luat fata de lângă foc și te-am lăsat puțin cam șifonat.

Ochii lui John sclipiră amenințători:

— Omule, te fac atent că „Coltul“ este sub masă îndreptat spre burta ta! La cea mai mică mișcare pe care o vei face se va descărca.

Ceilalți vizitatori ai locului nu observară nimic din această scenă, care se juca în mijlocul lor. Fiecare era

ocupat cu el însuși. Muzica și sgomotul acopereau totul.

John nu se lăsă înșelat de calmul ciupitului.

— Dacă nu te decizi să mă duci imediat la șeful tău, Dirk Gosse, trag.

— Ce vrei dela Dirk Gosse ?

— Cred că nu trebuie să-ți explic.

— Ți-aș fi însă foarte recunoscător pentru explicații. Șeful meu m'a însărcinat, dacă te văd să-ți predau prietenoașele lui salutări.

Ar fi vrut să mai spună ceva dar în aceeaș clipă năvăliră înăuntru câțiva bărbați, palizi și enervați, strigând în cor: „Crimă, crimă!“

Sgomotul încetă, muzica amuți și în liniștea morantală care se făcu unul spuse :

— Da, camarazi, din nou a trebuit să plătească tribut sângeros doi căutători care avuseseră mai mult noroc. Chess Dryner și cu tovarășul său au fost atacați la mina lor și înjunghiați ca niște vite. Mai zac încă acolo. Cine vrea poate să-i vadă, dar nu este un spectacol prea îmbietor. Cât despre aurul care l-au scos nu mai este nici urmă.

Un adevărat vifor străbătu odaia. John Blunt ascultă și el cu atenție. „Chess Dryner ? Așa îl chema pe omul care lucra la mina mea, se gândi el.

Vorbele începură să se încrucișeze. O întretare, un strigăt, blesteme, se auziră din toate părțile. Deodată flutură în gura tuturor un nume: „Omul din Nevada“.

Mallpag, un bătrân prospector, cu o barbă lungă și albă, se sui pe scenă și când se făcu liniște începu să vorbească :

— Oameni buni, în viața mea am trecut prin toate lagărele căutătorilor de aur dar o ticăloșenie ca aci nu mi-a fost dat să văd nicăeri. Acest Newston este un vultur negru, care și-a vândut nefolositoarele lui parcele fără să se mai gândească la nimic altceva. Unde s'a mai pomenit ca într'un lagăr să nu existe un șerif și poliție ? Cei câțiva călăreți pe care-i ține sunt niște câini leneși, care se culcă seara lângă sobă sau își pierd noptile la masa de joc, în loc să-și vadă de serviciul lor. Fac, deaceea, propunerca să recurgem la propriile noastre mijloa-

ce și să organizăm propria noastră poliție, pentru a pune mâna pe acest afurisit bandit, pe „Omul din Nevada”. Căci este limpede că el este amestecat aci, cu blestemat lui bandă a „Secerătorilor”.

— În mai puțin de o săptămână o duzină de oameni de ispravă au fost omorâți numai pentru a li se putea fura câteva fire de aur. Nu trebuie să lăsăm să se continue cu această situație dacă vrem să nu fim găsiți și noi, într-o zi zăcând pe pământ.

Izbucni o furtună de aplauze, în care se pierdură toate sgomotele. Nici trapul unor cai, care apropiau în goană de baracă, nu fu auzit. Imediat apărură în odaie Ben Croats, însoțit de vreo 12 bow-boy.

La intrarea lor sgomotul se stinse dar rezbucni imediat, cuprinzând și apostrofări la adresa gărzii lui Newton. Ben Croats, căruia nu-i plăcu această situație, căută să-și atragă ascultarea. Fu însă în zadar. Ochii lui cercețară, parcă rugători, toată odaia și se fixară asupra lui John Blunt și a comesenilor lui. O idee diabolică îl străfulgeră. Avea cum să-și pună planul în aplicare și să potolească această masă pe cale să se deslănțuie.

Incet se apropiă de masa la care ședeau cei trei bărbați și se plantă energic în fața lor. Mâna lui serioasă și atitudinea oamenilor săi, care la un semn înconjurară masa, impuse tăcere căutătorilor de aur.

— „Domnilor” se adresă el mulțimii, supărarea dvs. este lesne de priceput dar neîndreptățită. Eu și cu oamenii mei suntem nevinovați de tristele întâmplări din ultime zile. Am făcut tot ceea ce era posibil pentru a lumina toate aceste cazuri și să împiedecăm repetarea lor. Dacă rezultatele s'au lăsat așteptate aceasta se datorește numai faptului că avem de luptat contra „Omului din Nevada” și bandei sale, adică împotriva unui adversar în fața căruia și poliția s'a dovedit neputincioasă.

— Sunt curios să văd ce pune la cale acest individ murmură Hugett vecinului său John Blunt.

Curiozitatea lui fu repede satisfăcută.

— Domnilor, continuă omul lui Newton, cred că pot în sfârșit, să vă servesc un rezultat. În lagărul nostru a pătruns un om a cărei primă vizită a fost la Chess Dryver,

pe care vru să-l lămurească asupra faptului că mina parcelată este proprietatea lui. Omul acela stă aci. Lângă cine? Dacă omul acesta cu față de pasăre de pradă nu este unul dintre acoliții lui Dirk Gosse atunci în viața mea să nu-mi fie dat să mai călăresc pe un cal adevărat. Pe cel de al treilea nu-l cunosc. Cred însă că aparține și el bandeii. Restul îl las în seama voastră, camarazi. Cred că veți ști ce aveți de făcut.

În odaie se făcu o liniste mormântală. Hugett privi amuțit pe vorbitor și nici John Blunt nu putu să articuleze nici un cuvânt. Numai Ed Raffert își păstra liniștea. El se ridică, se înclină și zise:

— Felicit pe ante-vorbitorul meu pentru agerimea lui, căci eu sunt unul dintre călăreți lui Dirk Gosse.

Efectul vorbelor lui fu indescritibil. Izbuoni un răcnet teribil care făcu geamurile să zăngănească. Revolverele fură scoase la iveală, cuțitele luciră, mesele fură aruncate unele peste altele și mulțimea se ridică amenințătoare în fața celor trei bărbați.

Ben Croats privea triumfător, cu un zâmbet ironic pe buze. Știa ce va urma și n'avea nevoie să mai miște măcar un deget. Dar și John Blunt cu Hugett știau că, dacă nu se va întâmpla o minune, le bătuse ceasul din urmă. Nu-și dădură măcar osteneala să-și tragă revolverele căci ar fi fost inutil. Știau că prima salvă pe care ar trage-o, pentru a se apăra, ar fi fost semnalul unor împușcături generale.

Hugett încercă să se facă ascultat, dar vorbele lui se pierdură în sgomot. Ed Raffert era singurul care căuta un mijloc ca să scape.

El se gândea la stingerea celor trei lămpi. Dacă ar încerca o? Trei împușcături rapide și fiecare ar fi trebuit să rămână pe loc pentru a evita o nenorocire. Nu ajunse la realizarea planului său deoarece, în aceeaș clipă, fu apucat de mâini nervoase și voci infuriate strigau laolaltă:

— La spânzurătoare! La spânzurătoare! Să spânzurăm pe acești porci de câini!

John Blunt și Hugett fură și ei apucați de prospectorii furioși.

Deodată se întâmplă minunea.

Ușa fu smulsă cu putere și pe prag stătea Dirk Gosse, enorm de uriaș, cu un revolver automat în mână dreaptă. Vocea lui profundă acoperi sgomotul.

— Oamenilor, eu sunt Dirk Gosse și vă rog să mă ascultați o clipă!

În odaie nu se mai auzi nici sbârnăitul muștelor. Oamenii se traseră îngroziți înapoi și luară mâinile de pe prizonieri. Atât de mare era respectul lor pentru acest om temut.

Dirk Gosse se întoarse degajat, și vorbi:

— Old Deed, nici un om nu va părăsi casa viu dacă băeților noștri li se va atinge măcar un fir de păr! Ferestrele și ușile să fie ocupate și să fie împușcat oricare nu se va supune.

Fără să mai aștepte vreun răspuns se întoarse către oamenii din sală și începu să vorbească:

— Bărbați din California, ați fost la un pas de a face o prostie îngrozitoare. Să fiți mulțumiți că am venit la timp pentru a vă împiedeca. Raffert! Hugett! Blunt! Veniți la mine!

Din câteva sărituri Hugett și Raffert fură lângă el. John șovăi. Așa se arăta întâlnirea dorită cu acest bandit?, se gândi el și rămase pe loc.

— John Blunt și pe d-ta te vizează ordinul meu!, strigă Dirk Gosse.

Cow-boy-ul se supuse și păși către ușă, unde Ed luă prizonier și-l scoase afară împreună cu Hugett.

Oamenii începură să se agite, ațâțați de Ben Croats care vedea planul său năruindu-se.

— Tăcere, strigă Dirk Gosse și îndată se făcu liniște. „Oamenilor“, spuse el, acum plec dar mă voi întoarce curând. Vă mulțumesc că mi-ați scutit cele 50 de gloanțe care se găsesc în revolverul meu, căci aprovizionarea cu muniții îmi face, uneori, greutate. La revedere!

Fără cea mai mică urmă de frică de un glonte care l'ar lovi pe la spate, se întoarse și părăsi cu pași mari cantina. Imediat se auzi un sgomot de copite, dovedind că plecase cu oamenii săi.

Madam Cambier care, în tot acest timp, stătuse as-

cunsă în pivniță intră în odaia în care bărbații mai stăteau cu gurile căscate.

— Lașilor. Sunteți aci peste 100 de oameni și v'ați lăsat intimidati de unul singur. Da, da, proștilor! Dirk Gosse a venit călare singur iar comanda dată oamenilor săi de afară a fost un truc.

Vorbele ei căzură ca o lovitură de fulger. Urlând, oamenii alergară afară, în frunte cu Ben Croats. În acel moment tocmai dispăreau în întuneric patru călăreți și câțiva cai liberi. Oamenii lui Newton începură să blesteme ca în codru când văzură că fuseseră luați caii lor.

NOU PREȚIU PE CAPUL LUI DIRK

— Lașule, canalie infamă! urla Newton la șeful cow-boy-lor săi. Vine așa numitul „Om din Nevada” complet singur în lagăr și vitejii mei călăreți îl lasă să se plimbe în voie în loc de a-l prinde îi mai fac un serviciu, lăsându-i să le fure caii. Afurisită bandă de porci! Și pentru aceasta vi se plătește un salariu cum nu se plătește în nici un alt stat.

Ben Croats, care stătea prăfuit și asudat în fața șefului său, făcu încercarea să se scuze.

— Noi am fost atenți! El s'a comportat însă ca și cum ar fi avut o întreagă bandă cu el, iar în mână avea un pistol automat de cea mai nouă construcție, cu 50 de lovituri în zece secunde.

— Taci din gură! sbieră bătrânul, care astăzi părea mai nervos ca oricând. Nu vreau să mai aud nimic. Nu mă interesează ce avea în mână. Datoria voastră era să-l prindeți și să terminați cu ceilalți doi. Pentru banii mei pretind lucru complet nu cărpăceală.

— Presupun că până acum ați fost mulțumit de serviciile mele, răspunse Ben sec.

Ochii lui Newton sclipiră suspect. Fața i se făcu galbenă și se încreți în o sută de cute.

— Refuz un lucru care n'a fost executat întocmai.

„Cei câțiva funzi de aur abia merită discuția, mai ales că jumătate din ei au fost furați.

— Domnule șef, vreau să cred că nu ai intenția să cauți pretext de ceartă. Ai putea s'o nimerești prost dacă îmi va veni în cap și v'aș scoate vata din urechi, care vi-o puneți când alții trebuie să execute pentru dvs. lucruri murdare.

Newton își ridică capul.

— Ce să însemne limbajul acesta?

— Știți ce vreau să spun. Socotesc, deaceia, că lămuriri suplimentare sunt inutile.

Bătrânul tăcu o clipă. Pe urmă spuse:

— Asupra acestei chestiuni vom discuta altă dată. Pentru moment mă interesează numai capitolul Dirk Gosse. Trebuie să pun mâna pe acest om, altminteri nu-mi voi găsi liniștea toată viața. Cred că și d-ta arzi de dorință să te reabilitezi de rușinea suferită.

— De data aceasta ați calculat bine, domnule șef. Nu de dragul d-tale ci numai pentru a arăta acestui ticălos cine este Ben Croats. Nu-mi voi acorda nici un fel de odihnă până nu-l voi doborî la picioarele mele.

Peste figura bătrânului trecu un rânj.

— Îți dau 1000 de dolari dacă îți ți cuvântul dat! „Omul din Nevada” începe să mă incomodeze. Este timpul să fie făcut inofensiv.

Ben Croats continuă:

— Astă-noapte am călărit câteva ore după el și dacă nu l-am putut ajunge știu, cel puțin, unde se găsește. Omul acesta s'a comportat de astă-dată foarte neprevăzător și mi-a arătat singur drumul spre ascunzătoarea lui.

— Unde stă ascuns, întrebă Newton, cu un ton care trăda vizibilul lui interes.

— Adânc în pustiu, la Devil Rock, un deșert sălbatec și stâncos. N'am putut să-l urmăresc până acolo. Pot să dau însă ca sigur că s'a ascuns acolo. Și fata trebuie s'o aibe la el. Pentru aceasta pot să jur.

Interesul bătrânului se făcu din nou remarcat:

— Ben Croats, dacă mi-o aduci și pe Sylvia Colly

îți măresc recompensa, care ți-am promis-o, la 1500 de dolari.

Călărețul îi întinse mâna :

— S'a făcut, domnule șef ! Cred că banii poți să i-i plătești imediat.

— Mai întâiu treaba ! Când pleci ?

Înainte de toate trebuie să dorm câteva ore, deoa-rece lunga călărie de azi noapte m'a obosit rău. După masă însă plec cu oamenii mei și dacă vom călări mai întins vom ajunge dimineața la locul ascunzătorii.

— Câți călăreți îți ei ?

— Bine înțeles că pe toți 40, căci Dirk Gosse nu te un adversar ușor.

— Suntem înțeleși, camarade. Vei pleca cu oamenii tăi și ca să nu te sperii din nou când Dirk Gosse îți va pune în fața ochilor un revolver automat îți voi da și ție spre folosință câteva din aceste revolve. Tocmai mi-au venit eri.

— Bravo, domnule șef ! O jumătate de duzină din aceste revolve ar face minuni.

— Pot să-ți dau o duzină întreagă. Vreau însă ca în cel mult două zile Dirk Gosse să-mi fie adus aci viu sau mort.

Ben Croats se ridică și spuse mândru :

— Sper, domnule șef, că voi putea să vi-l aduc

— Așa sper și eu. Și dacă vei izbuti să mi-o aduci și pe Sylvia Colly, va fi cea mai frumousă zi din viața mea.

Când Ben Croats plecă se putea vedea că Newton stătuse drept, în timpul convorbirii, numai cu multă osten-eală și printr'o energie diabolică, căci imediat căzu pe scaun. În ultima vreme i se întâmplase destul de des asemenea crize. Astăzi însă era mai puternică de cât oricând.

Stătea ca paralizat și privea cu ochi sticloși înain-tea lui. Simțea cum o mână rece se ridica încet spre inima lui, pentru a i-o strânge cu degete de fier. Vru să se ridice dar nu putu. Gura i se deschise ca și când ar

CAP. XXI

DUELUL DIN VĂGĂUNĂ

— Lasă-te de prostii, îi spuse Hugett lui John Blunt care puse mâna pe revolver și făcea o mină ca și când ar fi vrut să-l provoace la luptă pe Dirk Gosse, care călărea înaintea lor.

Cow-boy-ul îi răspunse mândru

— Este ușor de spus! Dacă ai ști însă ce rușinoasă este situația pentru mine, ai vorbi altfel. Să străbați luni de zile prin țară ca să te socotești cu un ucigaș și banda lui. În sfârșit să-l găsești și în loc să-l împuști ești învins prima oară și lăsat ca un pachet bine legat în prerie. A doua oară trebuie să-i mai mulțumești individului pentru că ți-a salvat viața.

— Aceasta este foarte just, spuse detectivul. Fără intervenția lui Gosse am fi fost ruși de mult în bucăți sau am fi fost spânzurați, de cine știe care cracă mai groasă. Am fost bine înfundați de omul lui Newton, care ne-a pus într-o situație atât de dificilă, încât nu puteam ridica măcar un deget. Desigur că individul a primit instrucțiuni speciale din partea șefului său cu privire la noi.

Hugett schimbă apoi discuția

— Aș vrea să știu, în fond, unde duce drumul nostru. Călărim de două ore ca niște nebuni și Dirk Gosse pare să nu se gândească să se oprească.

Cow-boy-ul îl lămură

— Nici nu te vei putea odihni atât de curând. Cunoscut drumul acesta. Duce direct în pustiu. Dar..., își coborî vocea la un murmur abia perceptibil, ...cred că celor doi dinaintea noastră le este egal dacă noi călărim sau nu după ei. Propun, deaceia, să ne furișăm în tufiș și să dispărem.

— Ar fi o nerecunoștință prea grosolană, John Blunt.

Abia să-ți salveze viața și imediat să spălăm putina. Nu pot să mă întovărășesc la o asemenea ispravă.

Ca și când ar fi auzit ceea ce aceștia vorbiseră, Dirk Gosse se întoarse spre ei și le spuse

— Strângeți dârlogii cailor! Trebuie să coborim acum și conformația solului nu este din cele mai bune. Țineți-vă aproape de mine, dacă nu vreți să vă frângeți gâtul.

— Iți dai seama de greșala ta, camarade? întrebă detectivul pe șoptite pe partenerul său. Omul acesta este mult mai atent asupra noastră decât gândim. Nu cred să putem dispărea. Plănuește ceva pentru noi.

— Și eu cu el, spuse cow-boy-ul mărâind ca răspuns, și-și făcu calul să-i simte pintenii.

Era târziu dimineața când mica ceată ajunsese la lagărul lui Dirk Gosse. Două duzini de cow-boy puternici, în frunte cu Old Deed, înconjurară pe conducătorul lor și-l salutară furtunos. După felul cum fu salutat se putea vedea că conducătorul acestor oameni era foarte iubit.

Dirk Gosse sări din șea, aruncă dârlogii calului unui om și se îndreptă spre asociatul său:

— Ce mai este nou, Old Deed?

— Nimic important. Armata a plecat de la „ranch“ și poliția, deasemenea, nu pare să se mai intereseze prea mult de noi. Numai câțiva tineri exaltați, excitați de premiu, sunt în căutarea noastră. Și o trupă a ieșit înaintea noastră. Cred însă că a doua oară nu o va mai face, deoarece i-am luat revolverele și i-am dat o mică bătaie, ca să-i treacă pofta de a mai asculta și vedea.

— Ce veste îmi trimite Micaela?

Bătrânul făcu o mină șireată:

— Micaela? Nu mi-a spus ni ici măcar o vorbă.

John Blunt și detectivul coborîră și ei și se uitară cu priviri admiratoare la mica vale, care stătea în mijlocul acestui teribil pustiu ca o adevărată grădină a raiului. Când ochii cow-boy-ului se opriră asupra cortului cel alb

simți o puternică emoție. „Sylvia !”, prin minte
și dinții i se strânseseră, scrâșnind.

Din cort mai ieși, puțin după aceea, doamna Micaela, urmată de Sylvia Colly.

Ed. Raffert se întoarse zâmbind către cow-boy :

— Pare cam curios când un bărbat își ține două femei într'un lagăr. Nu-i așa ? Dirk Gosse poate însă să-și permită acest lux, fără să atingă moralitatea, căci el este, pe câte știu, mormon (N. T. : o sectă de oameni care admite poligamia). Iată de ce nu mă miră cât de bine trăiesc împreună aceste două frumuseți.

John nu-i răspunse nici un cuvânt. Ochii îi trăirea și colțurile gurii arătau disprețul său.

Micaela fugi și se agăță de gâtul lui Dirk o primi bucuros în brațe.

— Iată o adevărată surpriză, Micaela ! Cine ți-a insuflat gândul să vii după mine ?

Ea răsese semeț :

— Gelozia mea ! Căci n'am să te las multă vreme singur cu o rivală atât de frumoasă. Te-ar aranja, nu ?

— Da, recunosc Gosse.

— Și pe mine, interveni Sylvia și întinse protectorului ei mâna.

Privirea lui Gosse se abătu spre John. Acesta stătea ca și cum fulgerul ar fi căzut lângă el.

— Apropie-te, John Blunt, îl invită el. Pare că nu te bucuri că vezi aceste două doamne atât de bine dispuse.

Abia atunci fu observat John de cele două femei. Sylvia se înroși puternic când privirile i se încrucișară cu cele ale lui John. Micaela, din contra, se duse degajată către călăreț pentru a-l saluta. John îi întoarse însă brusc spatele și începu să-și deschingă calul.

— Omule, îi șopti Hugett, poartă-te mai manierat, când două femei atât de frumoase au a-ți spune ceva !

Fără să se oprească din lucrul său, John îi răspunse grosolan :

— Nu sunt curios nici pentru una și nici pentru cealaltă.

Acestea le spuse cu un ton atât de ridicat, vorbele lui să poată fi auzite de toți.

— Bădărane, îi strigă Micaela, te-am considerat cavaler. Trebuie însă să recunosc că m'am înșelat.

Apoi se adresează logodnicului ei:

— Ai fi putut să-l lași acolo unde și-a înțărcat mutul iapa! De ce l-ai adus în lagăr?

Dirk Gosse rise ironic:

— Nu l-am poftit să vină cu noi. A venit singur după mine. Am dreptate, John Blunt?

Răspunsul cow-boy-ului nu se lăsă mult așteptat:

— Exact! Am venit de bună voie cu scopul să gătesc, în sfârșit, locul să ne socotim!

— În regulă, îi răspunse interlocutorul său, — sunt pregătit să-ți acord această șansă. Mai înainte am însă altele de făcut. Cred că doamnele m'au așteptat cu micul dejun. Te rog, domnule Hugett, și d-ta ești invitat! Și fără să se mai preocupe de cow-boy, Dirk Gosse pași împreună cu cele două femei și cu Hugett în cort.

După câțva timp un călăreț veni la John, care se trântise într'un colț al văii, și-l pofti să vină la șeful său.

Dirk Gosse stătea în tovărășia lui Old Deed, Hugett și cele două femei, în fața cortului. Drept fotolii folosiseră bucăți de stâncă, care fuseseră rostogolite până acolo.

— Te rog ia loc! îi spuse șeful lagărului cu bunăvoință și arătă spre o bucată de stâncă lângă Sylvia.

— Mulțumesc, prefer să stau în picioare.

— Vei obosi, tinere, îl ironiză Dirk Gosse, căci va dura cam mult cele ce vreau să ți spun!

— Nu trebuie să lungеști vorba, Dirk Gosse. Nu vreau să aud din partea d-tale decât că ești gata să lupți cu mine.

Celălalt îl întrebă ironic:

— De ce vrei cu orice chip să te lupți cu mine? Putem să ne rezolvăm diferendele și pe altă cale.

John Blunt își fixă privirea asupra Sylviei.

— Sunt destui oameni care se lasă înjosiți de dușmanul lor cel mai mare și-i mai acordă și stimă. Eu nu aparțin acestei categorii. Vreau să-mi rezolv cinstit diferendele, pe calea armelor.

Hugett interveni în discuție :

— Prietene, cred că ai putea să-l ascuți pe Dirk Gosse până ce-și va termina povestirea !

Cow-boy-ul îl privi muștrător :

— Mai bine taci ! Mulțumesc de sfaturile unui om care se simte bine în tovărășia tâlharilor și asasinilor. Acum sunt și eu lămurit de ce poliția nu reușește să-l facă inofensiv pe „Omul din Nevada“.

Micaela se adresă atunci iubitului ei :

— Gândește-te, Dirk, că ai lăsat să ți se spună prea multe. Termină cu el.

Dirk Gosse se ridică și veni spre cow-boy.

— Vrei deci să te bați cu mine cu revolverul, tinere ?

Nu te mai codi atâta, decide-te ! îi aruncă în obraz adversarul său.

Old Deed se declară de acord și el cu această părere.

— După părerea mea, lucrurile trebuie rezolvate astfel voi eu comanda să luați o distanță de 20 de pași și la comanda următoare veți trage, în acelaș timp, cu revolverul. Cine va termina mai curând cu celălalt, va câștiga.

— Ești de acord ? întrebă Dirk pe adversarul său.

— Da ! aprobă cow-boy-ul mulțumit, căci el știa că nici „Omul din Nevada“ nu-l va întrece în iușeala de execuție.

Old Deed lămuri mai departe :

— Desigur că la o distanță atât de mică trebuie să schimbăm revolverele, căci ca să tragi de la 20 de pași cu propriul tău revolver ar fi crimă, nu duel.

Fără să spună un cuvânt, John își scoase revolverul și-l întinse bătrânului. Dirk Gosse urmă acest exemplu și arbitrul duelului schimbă armele. După câteva minute cei doi bărbați se așezară față în față. Cow-boy-ul își încrucișase arma peste piept și privea atât de indiferent

ca și când cele ce se petreceau nu-l interesau. Călăreții lui Dirk Gosse, care se apropiară curioși, flancară terenul duelului, iar Hugett și cu cele două femei se postară într-o parte.

Privirea lui John o căuta pe Sylvia, care însă se depărtă grăbită, când se simți observată. „Creatură mizerabilă“ se gândi cow-boy-ul. Nu mi-aș fi închipuit niciodată despre această fată că ar putea fi atât de lipsită de inimă încât să se înjosească în fața omorătorului familiei ei.“

Vocea lui Old Deed îi curmă gândurile :

— Domnilor, presupun că putem începe. Număr până la trei. La trei, fiecare poate să pună mâna pe revolver și să tragă atâta timp cât poate și cât îi permite gloanțele din revolver. Cine trage înainte de comandă, va primi un glonte din partea mea. Deci atenție ! Număr : unu... doi... trei !

John continua să stea, ca și când ar fi fost un spectator și nu actor principal al dramei. Distrat, puțin aplecat și cu ochii pe jumătate închiși. Când însă îl auzi pe Old Deed strigând cu vocea ridicată — trei, mâna îi alunecă ca un fulger după armă și primele lui împușcături și răsunară când adversarul său își scoase revolverul pe jumătate. Totuși Dirk nu căzu, căci acum el își ochi atent adversarul. Două detunături se auziră la scurte intervale și John auzi întâiu pe lângă urechea stângă și apoi pe lângă urechea dreaptă sbârnăitul gloanțelor.

John își reținu cu greu blestemul care-i veni pe buze. „Cum este posibil“, se întreba el, „că nu l-am doborât ? Ce pistol mizerabil ! Trei împușcături de la o distanță atât de mică și totuși nici o lovitură în plin !“ Trase din nou asupra adversarului său. Totuși Dirk Gosse rămase în picioare și-i râdea prietenos cow-boy-ului. Râsul acesta îi molipsi și pe ceilalți, care izbucniră dintr'o dată într'un râs colectiv.

John pricepu atunci ce se întâmplase. Cu o smucitură puternică, el aruncă pistolul la picioarele adversarului său și strigă :

— Mi-am închipuit că trebuie să fie o potlogărie.

Cu un revolver încărcat cu gloanțe oarbe nu poate să nimerească nici dracu!

Dirk Gosse se aplecă după arma spuse calm

— Cum, tinere, te-ai gândit că am să mă las împușcat mortal? Vreau să mai trăesc puțin și să cunosc lumea.

Cow-boy-ul se apropie de el și-i porunci

— Dă-mi, numaidecât, revolverul meu! Și apoi să facem un duel serios. Am crezut până acum că și bandiții au o anumită onoare.

Adversarul îi răspunde liniștit:

— Sunt lucruri în viață la care gândești altfel decât cum trebuie. Ține minte aceasta, tinere!

— Renunț la învățăturile d-tale și pun, pentru moment, mai mult preț pe revolverul meu.

— Pe acesta desigur că-l vei căpăta însă neîncărcat, pentru ca să nu te apuci de prostii. Trase toate gloanțele și-i dădu arma înapoi.

Acesta îl privi furios:

— Și lupta noastră?

— Mulțumește-te cu cele două gloanțe care le-am făcut să-ți sune pe lângă ureche. Presupun că aș fi putut să le plasez mai bine.

— Se trage ușor cu revolverul când pistolul celui-lalt este încărcat cu gloanțe oarbe. Am fost un prost că am vrut să lupt cinstit.

— Frumos din partea d-tale că o recunoști, ironiză Dirk.

— Nu vei mai triumfa multă vreme. N'ai să-mi scapi. Te voi urmări, te voi pândi și te voi împușca, chiar și pe la spate.

— Pfui, ce ordinar! Nici un om cumsecade nu-și împușcă adversarul pe la spate, răspunde mânios Dirk Gosse.

— Altfel nu o vrei. Te ferești de o luptă cinstită. Vai de d-ta când voi fi, din nou liber.

Dirk Gosse se îndreptă.

— Dar ești liber! Te țiiu prins?

— Sunt liber? întrebă cow-boy-ul

Şeful lagărului întări :

Desigur că ești. Ce să fac cu d-ta ? Mi-ai fi numai o gură în plus, care cu ideea lui fixă mi-ar strica buna dispoziție a doamnelor. Cu acest domn — el arată spre Hugett — lucrurile stau cu totul altfel. Este de la poliție și i-a fugit odată. De acesta trebuie să am grijă altminteri va produce o nenorocire.

— Calul pe care l-am călărit pot să-l iau cu mine ? întrebă John, care nu-și revenise încă din uimirea lui.

— Calul, șeaua și tot ceea ce corespunde la aceasta.

John nu mai așteptă o nouă invitație. Clătinându-se, ca și când ar fi fost beat, se îndreptă spre mijlocul văii unde își văzu calul păscând.

Raffert rîse în spatele lui.

— Grozav băiat ! Puternic ca un bivoli și precis la uşcat. Numai că e puțin prost !

Hugett își scuză prietenul.

— Dece prost ? John Blunt este un călăreț brav și scutit, care păstrează credința prietenului său și după oarte.

Ed răspunse :

— Poate ! Când i-am spus însă, azi dimineață, că șeful nostru este un mormon a crezut imediat. Asemenea povești pot prinde numai la proști.

— Și îndrăgostiți ! complectă Dirk Gosse și privi rîzând la Sylvia.

Aceasta își mască jena cu o întrebare :

— Dece îl lași să plece ? Cheamă-l înapoi !

Dirk privi după cow-boy, care tocmai se suise în sea, și spuse :

— Fi liniștită, fetiço, și dacă pleacă, tot se va î

SFÂRȘITUL „OMULUI DIN NEVADA”

În timpul nopții, John Blunt dădu peste Ben Croats și oamenii lui. Această întâlnire era să-l coste viața, căci când fusese recunoscut, fură trase împotriva lui mai

multe focuri și câteva gloanțe trecură foarte aproape de el. Ben Croats vru să facă un proces scurt cu cow-boy-ul și să lase să fie împușcat. Abia după ce acesta spuse că nu are nici o legătură cu banda lui Dirk Gosse și se oferi să-i conducă pe călăreți la lagărul acestuia, scăpa de pericol. Căci omul lui Newton se gândi că poate să-i amâne împușcarea pentru mai târziu.

John Blunt nu-și mai dădea seama de ceeace făcea. Creierul lui nu putea avea nici un alt gând decât acela al distrugerii omului care intrase în viața lui ca o furtună pustiitoare. Ce-l interesa dacă răzbunării lui vor cădea jertfă și cele două femei? Micaela fusese o găscă proastă, care-și dăruise inima unui tâlhar și asasin, iar Sylvia o creatura falsă, fără suflet, care se înjosise atât încât acceptase să împartă cu alta pe bărbatul pe care înțelese să-l câștige pentru ea. Ce-l interesa pe el ce se va întâmpla cu aceste două femei.

Și Huggett, detectivul? O poamă bună care se întovărășise cu „Om din Nevada” și devenise ajutorul lui.

John își întinse calul în galop încât ceilalți abia îl puteau urma. Răceala nopții îi răcorca fruntea încălzită și-i potolea accesele de furie, care-i furnicau prin vine de ore și-i biciau sângele în creier. Deodată, dinnoapte, îi apărură tablouri. Prima lui întâlnire cu Sylvia, în valea Grass. Cum venea în urma lui, blondă și proaspătă ca di ineața. Mai și țea și acum cum i se încălzise iniția la privirea ei și cum lumea i se păru, dintr'odată, cu totul altfel. Apoi călăritul acela împreună, timp de două zile, care-i furnizase prima poveste minunată. Până când veni celălalt și o răpise de lângă focul lagărului lor. Se mai gândi apoi cum alergase după Dirk Gosse pentru a i-o relua. Zi și noapte, neobosit, atâta timp cât calul lui putuse să se țină pe picioare. „Afurisite femei”, îi ieși de pe buze și obrazul i se împietri.

Ca și vânătorul sălbatec cu banda lui nebună aș goneau oamenii lui Newton prin pustiul în noapte.

Palida lumină a zorilor alunecă peste vârfurile stâncilor uriașe când călăreții ajunseră la intrarea în lagărul lui Dirk Gosse. John Blunt era sigur de reușita lui. Totul era cufundat într'un somn adânc și cu sentinelele se va termina ușor.

Ben Croats porunci să fie lăsați caii în urmă și intră cu John în strâmtoare. Ceilalți îi urmau pe târîș. Oamenii păseau cu atenție în îngusta strâmtoare, tăcând și ferindu-se de orice sgomot. Văzură înaintea lor limpezimea văii când, deodată, răsună — ca o plesnitură de biciu — o poruncă: „Măinile sus“.

— „Tradare!“ strigă Ben Croats. „Înapoi la cai!“ și își puse revolverul în spatele cow-boy-ului. Totuși înainte de a apăsa pe trăgaci porni o împușcătură din dosul unei stânci și mâna lui zdrobită lăsă să-i scape arma.

Un vorbitor nevăzut se adresa călăreților impietriți de spaimă:

— Ar fi inutil, băieți, să vă gândiți la fugă sau apărare. Intrarea prin care ați venit este ocupată și ca să răzbiți prin față tot n'ați reuși. V'ar costa numai sânge. Și ca o confirmare a spuselor lui un revolver automat începu să tragă, împrăștiind o ploaie de gloanțe deasupra capetelor lor.

— Lăsați armele și treceți înaintea! răsună comanda următoare. John recunoscu vocea rivalului său.

Oamenii lui Newton depuseră armele pe pământ și se îndreptară spre interiorul văii. În dosul stâncilor începu să se anime și călăreții lui Dirk Gosse coborîră de la locurile lor. Câțiva dintre ei, care ținuseră ocupată intrarea din partea oustiiului, veniră din spate, ridicară armele aflate pe pământ și se îngrijiră ca nici un prizonier să nu încerce să se gândească la o încercare de evadare.

La capătul de intrare în vale oamenii fură luați în primire de asediatorii lor, căutați de arme și apoi înstruiți de șeful lagarului:

— Aș putea să dau ordin să fiți legați. Puteți însă să vă plimbați liber prin vale. Vă fac, totuși atenți, că oricare dintre voi se va apropia la mai puțin de 30 de pași de esire va fi împușcat fără nici o somație.

Ben Croats se bălbăi

— Protestez împotriva prinderii noastre și cer să se redea, imediat, libertatea oamenilor mei.

— Protestul tău este comic, omule. Fi recunoscător

soartei că nu am făcut un proces scurt cu voi și că nu te-am împușcat împreună cu oamenii tai.

— Nu ți-am făcut nimic care să-ți dea dreptul să ne arestezi.

— Ține-ți gura. Orice vorbă în plus este de prisos. Știu precis ce e cu voi. Dealtfel întreaga chestiune nu mă interesează căci nu sunteți prizonerii mei ci ai poliției, care este reprezentată aci prin comisarul Huggitt.

Omul lui Newton se indignă:

— Poliția? Ce înă interează poliția? Nu am nimic de împărtit cu ea!

Detectivul de el și-i
umăr:

-- Dar poliția are cu d-ia, dragă prietene!

— Cred că nu există nici o cauză, răspuse Ben Croats cu un ton mai scăzut.

— Poate! Trebuie să așteptam însă, mai întâi, cercetările din Carson. Pentru început vei sta sub acuzaarea de a fi ucis pentru a jefui din ordinul șefului tău, niște căutători de aur fără apărare. Cred că această lămurire îți este, deocamdată, suficientă.

John Biunt stătea ca un câine plouat. Nedumerirea lui crescuse când Dirk Gosse veni la el și-i spusese:

— Arați cam mirat, tinere. Ai fi fost scutit de acest blamaj, dacă eri ai fi discutat mai rezonabil și nu te-ai fi comportat atât de sălbatec. Este însă foarte bine și așa căci ne-ai adus oamenii lui Newton. M'ai scutit de o muncă grea. Acesta a fost și scopul pentru care te-am lăsat să pleci. Am socotit că în mânia ta te vei duce să aduci călăreții lui Newton. Trebuia să-i avem mai întâiu pe aceștia pentru a asigura un final frumos dramei „Omului din Nevada“

Cow-boy-ul îl privi ca și cum n'ar fi înțeles nimic.

— Nu știu, într'adevăr, ce vrei să spui, Dirk Gosse!
Trebuie să devii mai explicit.

Celălalt îl apucă de mână

— Vino! Îți voi povesti pe scurt, căci trebuie să plecăm imediat. Nu vei fi supărat pe mine că ești ultimul care va fi lămurit. Nu se putea însă altfel.

Dirk Gosse îl duse pe cow boy într'un colț liniștit al văii. Acolo se așeză și Gosse începu :

— M'am născut în Noul Mexic, unde tatăl meu — Lionel Northern — avea o ferma înfloritoare la Blanco River. Imi mai aduc bine aminte de el, deși au trecut 25 de ani de când l'am văzut ultima oară. Era un bărbat înalt și impozant, a cărei viață era confiscată de grija pentru familia lui. Mama mea, pe care o asculta ca pe o sfântă, îi născuse trei feciori și două fiice și un al șase-lea era pe drum pentruca, așa cum îl auzisem pe tata spunând cu multă plăcere, să se completeze jumătatea duzina.

Într-o zi, aveam atunci 11 ani, veni la noi un om înțovărășit de doi călăreți, care se prezentă Lavrance Sturnbling, cumpărător de vite. Era un omuleț deșirat, care stătea pe cal ca o maimuță. Imi aduc bine aminte de el pentrucă avea numai jumătate din urechea stângă. Cealaltă parte era ca tăiată, dându-i o înfățișare foarte curioasă. Vroia să cumpere vite, ceeace tatăl meu nu-i putu oferi deoarece cu puțin înainte vânduse jumătate din vitele lui, aproape 3000 de capete. Banii de pe aceste vite, un pachetel voluminos de dolari, mai stătea încă în cufăr. Lui Sturnbling îi păru rău că nu poate face iciun fel de afacere și rugă să fie găzduit la „ranch“, împreună cu oamenii săi, până a doua zi, deoarece se resimțea după o călătorie de opt zile. Ceeace părinții mei, recunoscuți ca amfitrioni primitivi, acceptară fără nici o discuție.

Jim Strong, șeful cow-boy-lor noștri, care mă iubea foarte mult, veni călare la „ranch“ pentru a lua câteva dispozițiuni speciale dela tata. Cerui permisiunea de a-l înțovărăși odată noaptea, pe Jim la cirezi. Deoarece era în plină vară, cererea mea fu aprobată și putui pleca cu Strong.

În timpul nopții am fost sculat din somn.

-- Dirk, scoală-te! Trebuie să ne ducem imediat la „ranch“, căci pare să nu fie ceva în ordine, îl auzi pe Jim spunându-mi. Mă sculai clătînându-mă de somn și privi în jurul meu. În direcția în care era casa noastră cerul era îngrozitor de roș. „Jim, ranch-ul nostru arde, strigai eu și mă aruncaii în șeaua poney-ului meu.

Când ajunserăm acolo nu mai găsirăm decât niște

ruine calcinate și fumegânde și sub ele cadavrele părinților, fraților și surorilor mei, omoriți toți în timpul somnului. Motivul acestei fapte abominale erau cei 50.000 de dolari pe care-i obținuse tatăl meu pentru cirezile vândute și pe care îi ținușe în casă.

De spaimă și de supărare mă îmbolnăvi și căzui într-o febră puternică, după cum aflai abia după câteva săptămâni. Un frate al mamei mele, Hal Gosse, mă luă la el și mai târziu mă adoptă. Îmi schimbai bucuros numele, care era stropit de atâta sânge. Când eram încă pe jumătate copil depusei un jurământ ca în toată viața mea să nu am altă țintă decât aceea de a găsi și pedepsi pe omoritorul familiei mele.

Cățiva ani străbătuî Vestul, în toate direcțiile, mereu în căutarea omului cu jumătate din urechea stângă, al cărui nume — Lawrence Sturnbling — era desigur fals. Acum vreo doi ani îl întâlni pe Old Deed, care de peste 10 ani îl căuta pe acelaș om. El îi luase tot aurul pe care-l scosese în ani de muncă dură.

Odată, imediat după tâlhărie, puse mâna pe el și aruncase cuțitul său după el. Din cauza enervării, mâna lui Old Deed nu fu atât de sigură și așa scăpă tâlharul numai cu jumătate ureche tăiată.

Mă întovărăși cu acest bătrân și-l făcui asociatul meu. Angajaram de trei ori mai mulți călăreți decât ne trebuiau deoarece aveam de îndeplinit un plan de luptă pe care-l stabiliserăm în comun. Bănuiam de mult că „Omul din Nevada“, care devenise spaima țării, nupotea fi altul de cât cel căutat de noi. Ușoarele îndoeli care le mai aveam fură risipite de omorirea lui Colly și a familiei lui. Era aceeaș manieră de lucru pe care o văzusem la Blanco River. M'am decis să pun mâna pe el.

Newton, „Omul din Nevada“, nu avea o bandă stabilă. El angaja la fiecare nouă ispravă alți oameni, dintre cari cei mai mulți nici nu știu pentru ce se duc și cine este conducătorul lor. Principalul lui colaborator era bancherul Henry Painelov, care se ocupa cu angajarea oamenilor — de care se îngrijea, la rândul lui, prin alți oameni. Odată i se propuse și lui Ed Raffert, care nu arată prea bine dar care este un băiat de treabă. Așa ajunsei pe urmele bancherului și avui primul fir în mână.

La atacul băncii din Mill, plasa „Omului din Nevada“ fu ruptă pentru prima oară. Painelov vru să fugă cu jumătate de milion, pe care o scosese dinainte din tezaur. Fu însă prins de Newton și trebui să depună, din nou, banii în tezaur. Nu fu lucru prea ușor, deoarece caseta numărul doi fusese deschisă de poliție. El îi depuse într-o altă casetă și Turvil, casierul, ale cărei declarații ar fi putut fi teribile, fu ucis.

Painelow, care-și pierduse încrederea șefului său, nu avu o soartă mai bună. Din fericire însă reuși prin el, puțin înainte de moartea lui, să-l cunosc pe Newton căruia îi fui prezentat ca un om care vrea să trateze cu ei o chestiune referitoare la o mină.

Oamenii mei, care erau veșnic pe drum, lucrară foarte satisfăcător și mă îngrijeau cu informațiuni foarte bogate. Așa aflai și de planuitul atac asupra fabricii de conserve din Carson. Stătui la pândă cu câțiva oameni și așa îmi reuși să smulg prada tâlharilor. Newton se pricepu atunci să mă înfățișeze guvernatorului ca „Omul din Nevada“ și în felul acesta să se debaraseze de adversarul său cel mai periculos, îndepărtând orice suspiciune asupra lui. Această tentativă nu-i reuși atât de bine deși și Hugett crezuse că a găsit și a prins în persoana mea pe temutul șef de bandiți. Toate indiciile pleдаu contra mea. Reuși însă să-l fac prizonier pe Hugett și acesta fu primul căruia îi povesti cum se prezintă lucrurile. Lui îi predai și cei 150.000 dolari furați, care făceau din el un erou. În schimb trebuia să tacă asupra destăinuirilor mele pentru ca Newton să se creadă mai departe în siguranță. Li mai reveni însă misiunea să culeagă diferit material informativ și date asupra persoanei acestuia.

Răpirea Sylviei Colly fu o necesitate imperioasă. Newton vroia să pună mâna pe fată pentru a o obliga să-i vândă ferma pe un preț derizoriu. Călăreții lui Newton, care de săptămâni se învârtteau în jurul câmpurilor ei pentru a o sărăcii în vite, o așteptară — în noaptea aceea când veni la campamentul nostru — pentru a o prinde și a duce șefului lor. Dacă atunci m'am purtat cu d-ta mai aspru a fost ca o pedeapsă pentru faptul de a fi sugerat logodnicei mele că eu sunt faimosul „Om din

Nevada". Mi-a trebuit multă osteneală să-i scot aceasta din cap. Iată, John Blunt, toată povestea. Cred că nu am uitat nimic.

John, care ascultase în tăcere această spovedanie, în privi întrebator pe Dirk Gosse

— Dar Sam Godfrey pe care l-am găsit omorât, cu cesulețul d-tale în mână?

— Exact, pe prietenul d-tale l-am uitat. Acolo a fost numai o stranie coincidență, care mă prezenta ca pe asasinul lui Sam Godfrey. Căci lucrurile s'au petrecut astfel cu câteva săptămâni înainte unui din călăreții mei îmi aduse știrea ca la Fort Bidwell a fost zarit un om care pare să fie cel căutat de mine. Am plecat imediat la drum, fără a reuși însă să-l mai găsesc. La întoarcere spre casă, căci o luai prin Pine Forest Range, veni din întâmplare prin valea în care d-ta și cu Sam Godfrey exploatai o mină.

Intrai în colibă și făcu cunoștință cu el. Rămăsei aci peste noapte și el îmi făcu propunerea să devin asociatul lui ca unul ce știam de existența minei. Îi reluzai oferta. La plecare mi se plânse ca se simte foarte rău fără ceas, neputând să țină o socoteală exactă a timpului. Nu aveam decât cesulețul de mână la mine care, după cum ști, aparține logodnicei mele. Totuși mă decisei să-i împrumut ceasul cu obligația din partea lui să mi-l trimeată la Carson, de îndată ce va pleca acolo. În lupta cu omorătorii lui ceasul i se desfăcu de pe mână dar îi alunecă în pumn, în momentul când fu ucis. Omorătorul fu Newton care, după cum aflai mai târziu, trecu într-o zi prin vale cu câțiva călăreți. Dovada crimei sale este însușirea terenului pe care se afla mina.

John Blunt se ridică și întinse mână adversarului său de până atunci.

— Iartă-mă, Dirk Gosse, dacă am avut o părere atât de greșită despre d-ta! Era însă o dovadă afurisită cesulețul acela al doamnei Micaela.

Dirk Gosse răsse.

— Femeia și ceasul să nu dai și nici să iei cu împrumut căci aduce noroc. Și acum du-te la Sylvia și cere-i iertare. Ea te așteaptă.

Și așa se făcu că o jumătate de oră mai târziu John și Sylvia, unul lângă altul, călăreau prin pustiu. Ii urma Dirk Gosse cu călăreții săi și, ca încheietori ai grupului Hugett și Micaela care se amuza teribil de veselele anecdote povestite de detectiv.

Oamenii lui Newton rămaseră sub pază bună în vale.

Dirk Gosse călărea spre ultima răfuială cu „Omul în Nevada„.

John, beat de fericire, nu găsea vorbe pentru a spune fetei tot cecace îi simțea inima. I se părea că s'a trezit dintr'un coșmar și găsea lumea și viața mai frumoasă ca înainte.

— Dar spune ceva, John! Presupun că ai să-mi povestești multe.

El se făcu roș ca un licean.

Exact, d-ră Sylvia. Inșă nu știu cum să încep!

Na îl privi ironic.

De acolo de unde te-ai întrerupt la focul campamentului nos.ru. Îți mai aduci aminte? Înainte de a fi întrerupt de Dirk Gosse.

El șovăi.

— Nu... nu , într'adevăr, ce am vorbit atunci.

Dacă nu mă înșel, ți dădeai sfatul să nu mă mărit. Este exact?

— Nul Din contră, spuneam că poți aștepta cu măritișul până când eu.,

Sylvia îl stimulă.

— Ei spune odată. Iar te oprești?!

Călărețul se aplecă spre ea.

— Știu că atunci am pălăvrăgit multe prostii.

— Atunci străduiește-te ca de astă-dată să vorbești i rațional. Da?

John luă o hotărâre bruscă.

— Cred că cel mai bine ar fi să fac o mărturisire cinstită. Sylvia, vreau să mă căsătoresc cu d-ta și aceasta dacă se poate, acum.

Ea nu se roși și spuse cu calm:

— Gândeam că vrei să spui ceva rațional!

— Nu mi-a venit nimic mai bun în minte. Sunt puțin cam lipsit de pătrundere intelectuală.

Ea îi răsese din inimă :

— Dacă este așa nu mai îmi rămâne nimic altceva John, decât să mă mărit cu tine căci nu este bine ca oameni lipsiți de pătrundere intelectuală să meargă singuri prin viață.

Socoteala cu Newton se petrecu cu totul altfel decât cum își imaginase Dirk Gosse.

Când ajunse cu călăreții săi în fața casei banditului, inspectorul general David Sanson tocmai eșea de acolo.

— Dumneata aici, domnule inspector general? întrebă Hugett ui it.

— Te-am însărcinat să mă încunoștiințezi imediat când chestiunea cu Newton va ajunge departe. Dar dacă persoane particulare, din lagăr, nu m'ar fi chemat aci așa mai fi stat și acum la Carson. Din fericire, am găsit imediat un avion, care m'a adus.

— Dar chestiunea cu Newton n' Acum trebuie să vină finalul.

— Finalul s'a consumat, dragul meu, îi răspunse inspectorul cu un ton foarte serios.

— Cum? întrebă Hugett înmărmurit.

— Newton s'a spânzurat acum vreo jumătate de oră. Oamenii spun că de două zile își ieșise din minți.

Dirk Gosse nu spuse decât un singur cuvânt :

— Păcat !

Inspectorul general îl completează :

— Și eu sunt de aceeaș părere. Thomas Newton, un emigrat englez, „Omul din Nevada“, a fost unul din cei mai mari criminali ai secolului. Lupta contra lui a fost foarte interesantă.

Patru săptămâni după sfârșitul „Omului din Nevada“ avu loc la Silverdeen o nuntă, o nuntă liniștită și cu două perechi fericite : Dirk Gosse cu Micaela și John Blunt cu Sylvia.

S F A R Ș I T

